

பாரதச்சுநக்கம்

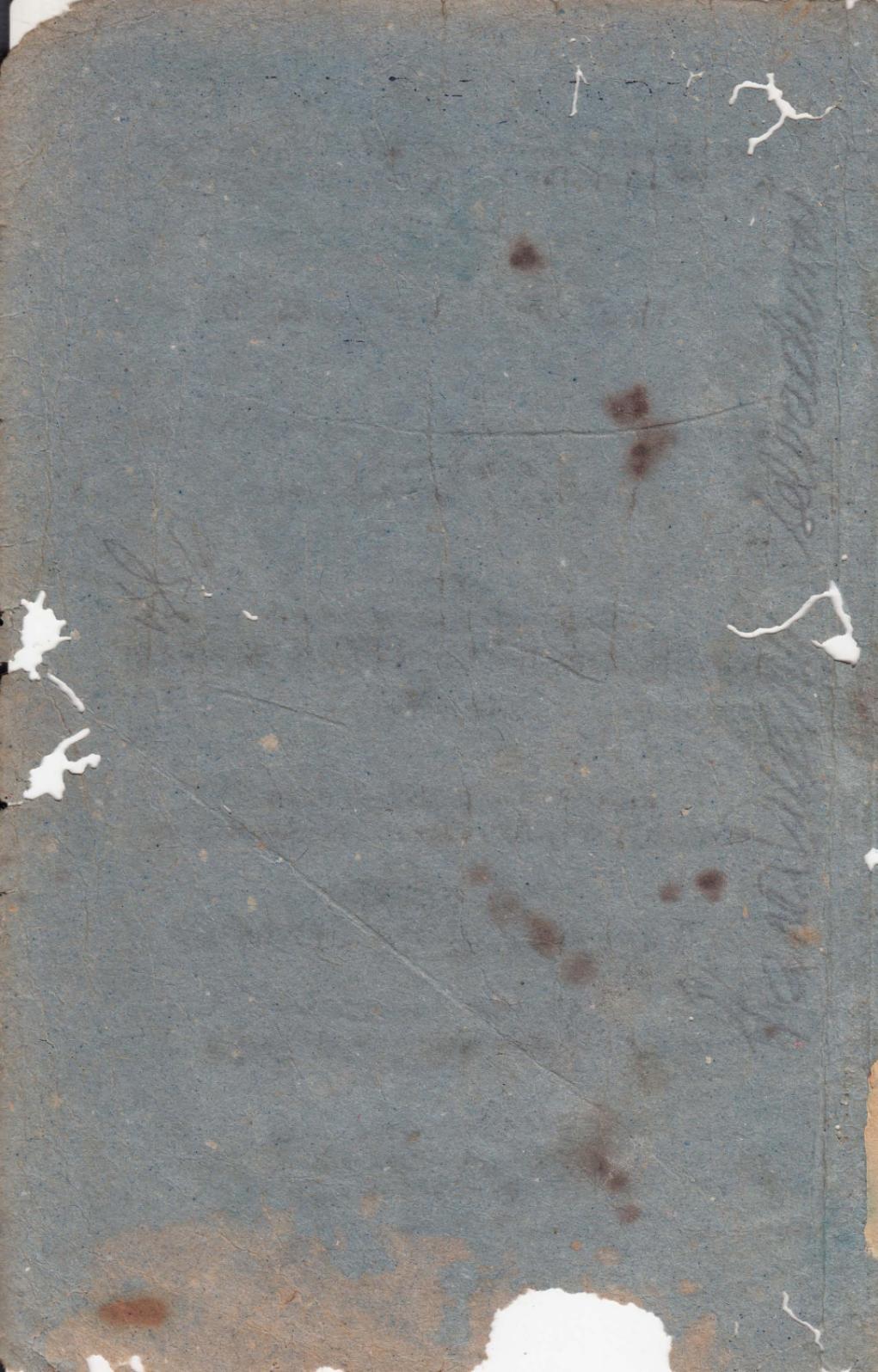

அ. முத்துத்தமபிப்பிள்ளை

4 75

பாரதப்படி

[மிலை ரூ. 4.00]

Approved for use in Schools by the Educational Publications Board of Ceylon on 31-12-1958.

பரதச்சுக்கம்

அரசினரின் G. C. E. வகுப்பு 66-ம், 67-ம், 68-ம், 69-ம்
ஆண்டுக்குரிய
இலக்கியபாடப் புத்தகங்களில் ஒன்று

இது
யாழ்ப்பாணத்து மாண்பபாய் -
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றி

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தாபகரும்
பாலவநந்தம் ஜீந்தாருமாய் இருந்தவருமாகிய

ஸ்ரீ ராஜராஜ
பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள்

திராவிட. பாஷாபிமான
ஞாபகச் சின்னமாகச் சமர்ப்பித்தது.

யாழ்ப்பாணம்
நாவலர் அச்சக்கூடத்திற் பதிப்பித்துப்
பிரகடனங்கு செய்யப்பட்டது.

1966

(All Rights Reserved)

RESPECTFULLY DEDICATED BY THE AUTHOR
TO

P. Pandithoray Devar Avl.

Founder of
THE MADURA TAMIL SANGAM.

This work is
as a humble tribute to his services
for the Revival of
TAMIL LITERATURE

உயர் தீரு. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள்

முகவரை

பூவுலகத்திலே அநேக தேசங்களுள். அத்தேசங்களைவிட்டால்

அவ்வத்தேசத்து மக்களால் விளங்குவனவாம். எத் தேசத்து மக்கள் பழைமையாகிய கல்விச் செல்வத்தினால் விளக்கமுடையரோ அத்தேசமே சிறந்த தேசமென்றும், அம்மக்களே உயர்ந்தோரென்றும் உலகம் மதிக்கின்றது. பழைமையாகிய கல்விச் செல்வத்தினால் தனக்கிணையில்லாத தேசம் இமயத்தை வடக்கின் கண்ணும், கன்னியா குமரியைத் தெற்கின் கண்ணு மெல்லியாகவுடைய ஆரிய தேசமேயாம். ஆதலால், இப்பூமுகத்திலே அத்தேசத்து மக்களாகிய ஆரியரே மிகக் பழைமையும், உயர்வுமுடையராம். பண்டைக் காலத்திலே அவர்களைப்போலக் கல்வியாலும், அக்கல்வியாற் செல்வத்தாலும், அச்செல்வத்தால் அறங்கிலையாலும், அவ்வறங்கிலையால் ஞானத்தாலும், அந்த ஞானத்தாற் பேரின்ப வாழ் வினாலும் சிறந்துவிளங்கினேர் பிறரில்லை. உலகத்திலே எவ்வகையானும் உயர்ச்சிக்குக் காரணமாயுள்ளது கல்வியெனத் துணிந்து, அதனைப் பெரிதும் முயன்று ஈட்டித் தாழும் அனுபவித்து எமக்கும் வைத்துப் போயினேர் நம் ஆதி முன்னேரே. நாம் சுயாரச்சிதமாக ஈட்டிக்கொண்ட பெருமை யாதுமில்லை. நமக்குள் பெருமை யெல்லாம் நம் முன்னேர் ஈட்டி வைத்தனவேயாம்.

நம் முன்னேர் ஈட்டிவைத்துப்போன கலாசிதிகளுள்ளே வேதமே முதன்மையுடையது. மகாபாரதம் அதற்கு அடுத்தபடியிலுள்ளது. அதுபற்றியே நான்கு பகுதியினதாசிய வேதத்தோடு மகாபாரதமும் சேர்க்கப்பட்டு, பிற்றைநாட் புலவர்களாலே அஃது ஜந்தாம் வேதமென வச்சிமேற்கொண்டு மெச்சப்படுவதாயிற்று. அது வட மொழியிலே வேதங்களை வகுத்தவரும், பதினெண் புராணங்களை இயற்றினவருமாகிய வியாசமுனிவராலே ஓலிலட்சத் திருபத்தையாயிரங் கிரந்தமுடையதாகச் செய்யப்பட்டது. அது வேதவியாசர் சொல்ல விநாயகக்கடவுளால் எழுதப்பட்டதென்றால் அதன் பெருமையை நாமெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ! மகாபாரதத்திற்கிணையான வனப்பும், பெருமையுமுடைய நூல் உலகில் மற்றெத் தேசத்தும், எம்மக்களிடத்தும் இல்லையென்பது எதனையும் எளிதில் அங்கீகரியா வியல்புடையராகிய ஐரோப்பிய பண்டிதர்க்கும் ஒத்ததுணிபாம்.

வேதம் ஞானமும், ஒழுக்கமும் விதிப்பது. மகாபாரதமோ அவ்விரண்டினையும் சரித்தீர மூலமாக எடுத்து வலியுறுத்துவது. பாரதத்திலே சொல்லப்படாத அறநெறிகளும், இராஜ தந்திரங்களும், லெளக்கோபாயங்களும், தத்துவோபதேசஸ்களும், சரித்தீரங்களுமில்லை. தந்தை மகனுக்குச் செயற்பாலதும், தந்தை, தாயர்க்கு மைந்தர் செயற்பாலதும், நாயகனுக்கு நாயகி செய் தொழுகுங் கடன்களும், சகோதர ஒற்றுமையும், குரு, மாணுக்கர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஒழுகுமுறையும், வருணைச்சிரம வியல்பும், அரசருங் குடிகளுமொழுத முறையும், சரியை கிரியை யோக ஞான மார்க்கங்களும், பூத பெளதிக வியல்பும், சிருஷ்டத்தித் சங்கார வரலாறும், சுவர்க்க நாக வியல்புமாகிய வின்னேரங்ன பொருளெல்லா மெஞ்சாம லெடுத்துரைப்பது பாரதமொன்றுமேயாம். பாரதத்திலே சொல்லப்படுவது பூர்வயுக சரித்தீரமன்று. இக்கலியுநாரம்பத் திற்குச் சிறிது முன்னும் பின்னுமாக நிகழ்ந்த சமீபகால சரித்தீர யேயாம். ஆதலால், பாரதம் நம்மவர் இருபாலாரும் அத்தியாவசியகம் ஒத்தக்க நூலேயாம். பாரதம் பலகாற் பயின்ற பண்டித சிரோன்மணிகளையும் தன்கட் கூறப்படும் சரித்தீரத்தைக் கிரகித்து முறைப்பட வெடுத்துரைக்க வொட்டாப் பெரும்பரப்பும் சாகோப சாகங்களு முடையதாதவின், யாவர்க்கும் எளிதிற் பயன்படுமாறு அதனைச் சுருக்கிச் செந்தமிழ் வசனத்தாற் செய்தாம். பாரதவீசத்துச் சரித்தீரங் கூறுதால் பாரதமெனப்பட்டது.

பின்னால் பரிபாலிப்பாரின்றி மெவிந்த நந்தெய்வச் செந்தமிழ் மொழியை மீண்டும் வளர்ப்பான் கருதி. முன்னால் முச்சங்கங்கொண்டு தமிழ்வளர்த்த பாண்டியரெல்லாம் ஒருவடிவு கொண்டனரென்ன, தங்கீர்த்தியால் தீகாந்தங்கண்ட பொன்னுச்சாமி நீரெந்தீரனார்க்குப் புத்தீரனாக அவதரித்து. மதுரையின்கண்ணே நான்காஞ் சங்கந்தாபித்துச் செந்தமிழ் வளர்த்து வருகின்ற முத்தமிழ்ப் புலமையும், பாலவாந்தத் திறையரசரிமையு முடையராகிய ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித்துரைப் பெருந்தகையாரது தமிழ்க்கலை யிறைமைக்குத் திறையாக இந்நாலீச் சமர்ப்பித்தனம்.

இங்ஙனம்,

நாவலர் கோட்டம்.

ஆ. முத்துத்தமிழ்ப்பிள்ளை.

1-6-1903.

(கி) பாரதச்சுருக்கம் எழுதிய ஆசிரியரின் வரலாறு

எழுநாட்டிலே யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மாணிப்பாயில் சிறப் புடன் வாழ்ந்துவந்த ஆறுமுகம்பிள்ளை என்பவருக்கும், சிதேவி அம்மையார்க்கும் சிரேட்ட புதல்வராய் முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 18-4-1858 இல் அவதரித்தார்கள். இவர் இளம் வயதில் திரு. பேஜ் சட்டம்பியாரிடம், அவர் மாணிப்பாயிலே தாபித்து நடாத்திய பாட சாலையில் கல்விகற்றார். பின்னர் யாழ்ப்பாணம், வெஸ்லியன் மத்திய பாடசாலையில் திரு. வில்லியம் நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ், ஆங்கிலம் முதலியவற்றைக் கற்றார். அத்துடன் சுன்னாகம், முருகேச பண்டிதரிடம் தமிழ், வடமொழியாகிய இரு மொழிகளிலும்ள் நுண்ணிய நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். முருகேச பண்டிதர் என்பவர் நாவலர் பெருமானின் மாணவரும், ‘குடந்தை வெண்பா’ என்ற நூலின் ஆசிரியருமாவர்.

பின்னையவர்கள் தமது பதினேழாவது வயதில் நாவலப்பிட்டி யிலுள்ள ‘இலங்கைக் கம்பனித் தோட்டங்கள்’ என்னும் தாபனத்தில் ரியமனம் பெற்று, நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமிழாசிரியராய்க் கடமையாற்றினார்கள். அதன்பின்னர், நாகபட்டினம் ‘அண்டேர் சன் அன்ட் கம்பெனி’யின் கணக்காளராய் மூன்றுண்டுகள் கடமையாற்றினார்கள். ஓராண்டு வரையில் காரைக்காலில் ‘சத்தியாபிமானி’ என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராய் விளங்கினார். 1885-ல் சென் ஜீனமா நகரத்திலே அண்டேர்சன் வீதியில் விக்டோரியா இராணியின் வெள்ளிவிழா ஞாபகார்த்தமாக ‘ஜாபிளி’ அச்சகத்தைத் தாபித்து, தமிழ் நூல்களைப் பிரசரித்து வந்தார்கள். 1893-ல் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி, வண்ணூர்பண்ணையிலே நாவலர் பெருமான் இருந்த இல்லத்து நிலத்தை விலைக்குவாங்கி, “நாவலர் கோட்டம்” ‘நாவலர் அச்சக்கூடம்’ என்பவற்றை அவ்விடத்தில் தாபித்தார். ‘உவா-அன்ட் டேவி’ என்னும் வைத்திய — மருந்தக — நூலகத்தைத் தாபித்தவரும் பின்னையவர்களே. அவ்வாறு அவர் அங்காளில் நூலாசிரியராயும், வைத்தியராயும் தொழில் நூலார்.

பிள்ளையவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் பல தீற்தன; பயன்மிக்கன. வரலாற்றுத் துறையிலே பிள்ளையவர்கள் (1883) எழுதிய ‘இலங்கைச் சரித்தீர சூசனம்’ என்றநூல் ‘ரெனன்ற்’ எழுதிய ‘இலங்கை’ என்னும் நூலைத்தமுவி எழுதப்பட்ட முதல் நூலாகும். காளிதாச சரித்தீரம் (1885), வைத்தீய விசாரணை, அபிதானகோசம் (1902), அதாவது தமிழில் முதன் முதலில் வெளிவந்த கலைக்களஞ்சியம், நன்னூல் இலகுபோதம் (எழுத்ததிகாரமும், சொல்லத்திகாரமும் 1902—1903), பாரதச்சருக்கம் (1903). ஆங்கில—ஆங்கில—தமிழ்கராதி (1907), யாழ்ப்பாணச் சரித்தீரம் (1912), புதிய இலகுபோத பாலபாடங்கள் (1912), இலங்கைப் பூமிசாத்தீரம், சைவவினாவிடை, ஈழமண்டலப் புலவர் சரித்தீரம், இராமகிருஷ்ணர் மங்தீரம் (குறள் வெண்பாக்களில்), நான்கு மணித்தீயாலத்தீல் அமெரிக்காபோய் மீண்டுவேந்த அற்புத யோகியின் வரலாறு முதலியன எண்டுச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கனவாம். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து மாதவெளியீடாகிய ‘செந்தமிழில் பிள்ளையவர்களின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல (1901—1917) வெளிவந்துள்ளன. அன்னர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்த்தாயின் திருத்தொண்டிலே ஈடுபட்டு, அயராது உழைத்தார். அவர் அரிதின் ஆராய்ந்து எழுதிய பொருளுறைகள் அச்சேறி வெளிவரும் தறுவாயில் 3-11-1917-ல் அமராய் விட்டார். பிள்ளையவர்கள் எழுதி அச்சேற்றுதிருந்ததும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முன்னேழியாய்த் திகழ்வதுமாய் ‘தென் மொழிவரலாறு’ 1921-ல் வெளியிடப்பட்டது. அவர் எழுதிய மற்றொரு நூலாகிய தமிழ்கராதி இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை.

பிள்ளையவர்கள் மதிநுட்பம் நூலோடு வாய்க்கப் பெற்றவர். அவருடைய வசனநடை நாவலர் பெருமானின் வசனநடையைப் போன்றதென்று பாராட்டிச் சொல்லைத் தமிழ்ப்பிரமுகர்கள் அவர்க்கு, ‘செந்தமிழ் வசனசிங்கம்’ என்னும் பட்டத்தை (1885—1892) வழங்கினர். சென்னை மாகாணத்து விக்டோரியா இயற்கை விஞ்ஞானக் கழகத்தில் சென்னையினதும், இலங்கையினதும் பிரதிநிதியாக (1890-ல்) நியமனங்கு செய்யப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பாலபண்டித, பண்டித பரீட்சைகளுக்குப் பரீட்சகராய் விளங்கினார் (1899—1917). அவ்வாறே மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப்

பர்லபண்டித, பண்டித பரிட்சைகனுக்கும் பரிட்சுகாராய் விளங்கினார். (1901—1917) சென்னைப் பேர்காதிக்கு (Madras Tamil Lexican) புதிய சொற்களைச் சேர்த்து அனுப்பியும் உறுதுணை புரிந்தும் அங்கு நூலின் தொகுப்பு ஆசிரியர்களில் ஒருவராய் இருந்தார். 'கற்றுரைக் கற்றுரோ காமுறுவர்' என்றபடி சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர். சி. டபிள்யூ உவைமன் கதிரவேற்பிள்ளை, மல்லாகம் கனகசபைப் பிள்ளை, நாவலர்பெருமானின் தமையன் மகனாகிய கைலாசபிள்ளை யவர்கள், சேர் பொன். இராமநாதன் முதலாம் பெரியார்கள் பிள்ளை யவர்களின் திறையும், சீறப்பினையும் பாராட்டி அபிமானித்தார்கள் எனில் அன்றாது பெருமை சொல்லுங்தரத்ததன்று.

பரதச் சார்க்கம்

1. பாண்டு வேட்டைக்குச் சென்றது

மல்லிகை, மூல்லை, மாதவி, வேங்கை, சண்பக முதலியன பூத்துத் தேன் சொரிதலும், கிளி, குயில், மான் முதலியன மகிழ்ந்து வினோயாடுதலும் நிகழ்வ தாகிய வேனிற் காலத்திலேயே பூர்வ ஆரிய மன்னர் வேட்டையாடுதற்கு வனத்திற் செல்வர். அங்ஙனமாக ஒரு காலத்தில் மிக்க பிரபல முடையனுகிய ஓராரிய மன்னன் வேட்டை விருப்புடையனுய் மிக்க சாதுரிய முடையராகிய வீரர் சேனையொன்று தற்குழ, ஒரு கடுங் கதிப் புரவி மேலேறி வனத்திற் சென்றான். அங்கே அம்மன்னன் நெடுநேரஞ் சுற்றித் திரிந்தும் வேட்டைக் குரிய தக்க மிருகமொன்றையுங் காணுவை, உரோஷமும் மானமுமுந்தப் பெற்றுத் தனது குதிரையைத் தூண்டினான். தூண்டுதலும் அக்குதிரை கடிய வேகமாய்ச் சென்றது. அரசனை விடாது தொடர்ந்து சென்ற வேட்டுவ வீரர் எல்லோரும் ஒரு கணப்பொழுதில் அவ்வசவுத்தின் வேகத்தால் நெடுந்தூரம் பிரிந்தார்கள். சூரியனும் தனது கிரணங்களை யெல்லாம் பரப்பிக் கொதித்து மத்தியானத்தை யடைந்தான். வேட்டை மேல் வைத்த சிந்தையும் மானமும் அரசன் மனத்திலே யுண்ணின்று மிகக் கொதித்தலால் அச்சூரிய கிரணத் தின் வலிமையை அவன் பொருட்படுத்தாது முன்னேக் கிச் சென்றான். கட்டுலன் கதுவும் கடையெல்லையாகிய அதிதூரத்தே ஒருஞ்சுத் தோண்றிற்று. உடனே அவன் காலிற் கட்டிய தாறு கொண்டு குதிரையைத் தூண்டினான். அதுவும் அவன் கருத்தின் வழி யொழுகுவது போலப் புலாயிதக தியில் மின்னென விரைந்தது. அரசன் அஸ்திரதூரமுளதெனு மளவில் கலையும் பெண் னும் போற் ரேன்றிய வருக்கள்மீது துண்ணெனக் கொடிய பாணக்கைதப் பிரயோகித்தான். உடனே

இரண்டு முயிர் துறப்பனவாய் வீழ்ந்தன. அதுகண்டு அரசன் அகமு முகமு மொருங்கு குளிர்ந்தான். குளிர்ந் தும், அந்தோ! அம் பகிழ்ச்சி நீரிற் குமிழியாயிற்று. என்னை! வீழ்ந்திரக்கின்ற உருக்களினிடையினின்றும் மிகவருந்திய மானுடக் குரலால் ஒரு சாபம் செவிப்பட, அரசன் துணுக்குற்று நடுங்கினான். அச்சாபம், மானுருக் கொண்டு தன் மனைவியோடு விளையாடி நின்ற இருஷி வாயினின்று மெழுந்தது. மான் வேட்டை அரசர்க்குப் பரம்பரை யறத்தின்வாய்ப்பட்டதாயினும், இருஷியினது சாபத்துக்கு ஏதுவாயிருந்தது விளையாட்டு நேரத் திற் பாஸப் பிரயோகம் செய்தமையே. அச்சமயம் யாதுந் தீங்கு செய்யலர்கா தென்ப்து அறமுறையன்றே. அது காரணமாகவே அவ்விருஷி சினங் கொண்டு அவ்வரசனைச் “சிற்றின்பம் விரும்பில் உன்சிரம் ஆயிரம் பிளவாக” என்று சபித்தான். அக்கொடுஞ் சாபமும் அதன் அருசித காரணமும் அரசன் செவிப்பட்ட மாத் திரத்தில் “இவ்வபவாதத்துக் கென்செய்வேன்; உலகம் பழிக்குமே” என்று நெஞ்சம் புண்படக் கவன்றான். பெண் போகத்தை முற்றத் துறத்தற்கும் மரணத்திற் கும் அவன் சிறிதும் அஞ்சினைல்லன்; ஆண்மைக்கும், தனது வீரத்திற்கும், பெருமைக்கும் அடாத கொடிய தாகிய குற்றத்தைச் செய்தமையால் அதனை நினைக்குந் தோறும் தன்னுட்காறும் தீராத பேரச்சமாகுமே என நினைந்தஞ்சினான். இந்நினைவு அவனை மிக வகுத்திற்று. இன்னும் ஒரச்சம் அத்துணைப் பெரியதாய் அவன் மனத் திடை யெழுந்தது. புத்திரனில்லாதிறக்க நேருமென் பதே அவ்வச்சமாம்.

ஆரியனுய்ப் பிறந்தா ஞேவ்வொருவனுஞ் செயற் பாலதாகிய கடன் புத்திரப்பேறு. புத்திரப்பேறில்லாத விடத்துச் சந்ததி விளக்க மாத்திரமன்று பிதிர் கருமமு மில்லா தொழியுமே. பிதிர் கரும மில்லையாயின் முத்தி சாதனங் கைகூடாதன்றே. அவ்வாறெண்ணி யேங்கி அவ்வரசன் மனைதெரியங் குன்றித் தான் முன்னர் விட்டுப் பிரிந்த பரிவாரத்தவர் வருங்காறும் அவ்விடத்தி விருந்தான். பரிவாரத்தவர்களுஞ் சிறிது நேரத்தில்

வந்து கூடினார்கள். அரசன் முககாந்தி குன்றிப் பெருஞ் சஞ்சல சித்தனையிருப்பது அப் பரிசனங்களுக்கு நன்கு புலப்பட்டது. அரசன் தனக்கு நிகழ்ந்தனவற்றையெல்லாஞ் சொல்லினன். பரிசனங்கள் அவைகளைக் கேட்டு, அவனைத் தேற்றும்வகை யாதெனத் தோன்றிது ஊமர் போலத் திகைத்து நின்றார்கள். அப்பொழுது அரசன் அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் என் நகரத்தையடைந்து, யான் நகரஞ் சார்ந்து வாழ்தலை ஒழித்து விட்டே னென்பதும், இனி என் வாழ்நாளைக் காட்டிடையிருந்து தவத்திற்கழிக்கத் துணிந்தேனென்பதும் தெரிவிப்பீர்களாக” என்றார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் இச் சமாசாரத்தை விரைந்து சென்று நகரத்திற் கூற, அரசனுடைய தேவிமாரும் சுற்றமும் புறப்பட்டு ஒரு கணப்பொழுதில் அரசனைச் சார்ந்தார்கள்.

2. பாண்டு புத்திரரைப் பெற்றது

இதனைக் கண்ட நகர மாக்களும் சித்தங் கலங்கிப் பெற்ற தாயினும் சிறந்த பேரன்புடையனுகிய பெருந் தகையை எவ்வாறு பிரிந்தாற்றுவோ மெனப் புலம்பிக் கொண்டு திரள் திரளாகச் சென்று அரசனைச் சூழ்ந்தார்கள். அரசனுடைய பாதங்களில் எல்லோரு மொருங்கே வீழ்ந்து வணங்கி, “எம்மை யெல்லாம் காக்கக் கோல் கைக்கொண்ட நீ இடைநடுவில் விடுத்து வெறுத்துத் துறவு பூண்பதற்குக் கொண்ட கருத்துத் தகாது” எனத் தடுத்தலையே பெரு முயற்சியாகக் கொண்டார்கள். ஓர் அரசன் சந்ததி விளங்கும்படி தான் ஒரு புத்திரனையாயினும் வைத்துவிட்டனரே காட்டிற் சென்று தவஞ்செய்தல் வேண்டுமென்றும், அங்வனஞ் செய்யா தொழிபவன் நரகத்துன்பத்துக் காளாவது மன்றித் தன் முன்னேரயும் அத்துன்பத்து லுய்ப்பவ னவா னென்றும் எடுத்தெடுத் தரசன் மனங்கொள்ளும் படி ஒதினார்கள். உலகத்தை உள்ளவாறு வெறுத்தலே துறவாம் என்றும், துன்பமும் துக்கமும் காரணமாக வெறுத்துத் துறவு பூண்பது மெய்த்துறவாகா தென்று மெடுத்துக் காட்டினார்கள்.

அவ்வளவில் அரசன் மனம் ஒருவாறு நிலைதளர்ந்த தாயினும், இருவியினது சாபம் வலியுளதா யிருக்குங் காறும் தான் புத்திரப் பேறுடையனாதலும் இல்வாழ் வானுக்குரிய கடன்களைச் செய்தொழுகுதலும் எவ்வாறு கூடுமெனச் சிந்திப்பானாயினான். ஈற்றிலே தான் ஒரு கதியுமின்றி நடுவிற் சிக்கி நிற்கும் நிலையை மெல்ல மெல்ல வெளியிட்டான். வெளியிடுதலும் முத்த பாரியினது வாயினின்றும் போந்த வசனங்கள் அவனைத் திடப் படுத்துவன வாயின். அவள் தான் கண்ணிகையாகவிருந்த காலத்திலே தந்தைபால் ஓரிருவி வந்ததும், அவ்விரு விக்குத் தொண்டு செய்யும் பொருட்டுத் தண்ணைத் தந்தை ஏவியதும், அங்ஙனந் தொண்டு பூண்டொழுகு நாளில் அவ்விருவி தனது விவேகத்தையும், பக்தியை யும் கண்டு மெச்சித் தனக்குச் சில மந்திரங்களை யுபதே சித்ததும், அம்மந்திரங்களால் தேவர்களையாயினும் மற்ற வரையாயினும் தியானிக்க அவர்கள் வந்து தத்தமாற்ற லும் பெருமையும் பொருந்திய புத்திரப் பேற்றுக்கு அனுக்கிரகித்துப் போவாரென்பதும், அம்மந்திரங்களைப் பின்னிகழப்போகும் கதியை யுணர்ந்தே அவ்விருவி உபதேசித்தன ரெண்பதும் கூறினான். துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த அரசனுக்கு அவளுரைகள் ஒரு புணை போலாக, மனக் கிளர்வுடையனாகித் தனக்குளவாகிய போக்கியங்களையும், அங்கங்களையும் இனி, தான் பரித் தியாகஞ் செய்வதில்லை யென்றுரைத்து, இராச்சிய கரு மங்களை ஒருப்ராசனை நியோகித்து அவனை நடாத்தவும், தன் இரு பாரியார்களோடும் தான் வனஞ்சார்ந்து அங்கே கசித்திருக்கவும் கருத்துக்கொண்டான். மந்திரி பிரதானி கனும் மற்றேரும் அரசன் கருத்துக்கு முரணிப் பின் உடன்பட்டார்கள். அவ்வாறே அன்று முதலாக அரசியல், அந்தக்ஞகிய அவன் தமையனாலே, பராக்கிரமத் திற் பெரிய தந்தை துணையும், ஒருவகைத் துறவு பூண்டிருந்த தம்பி முறையிலுள்ளா ஞஞாவனது துணையுங் கொண்டு நடாத்தப் படுவதாயிற்று. அரசனும் மலைச் சாரலையடைந்து அங்கே வசித்தான். காலவடைவிலே அவன் நெஞ்சைப் புண்ணுக்கிய கூயாம் நீங்கிற்று.

சாபத்தின் ஞாபகமும் அவன் மனத்தைவிட்டு மெல்ல மெல்லக் குடிபோயிற்று. உயிர்வாழ்க்கை அநித்திய மென்பதும் அவன் மனத்திலுதயமாக, தன்னுடைய முத்த பாரியை அழைத்துத் தன் பக்கத்திலிருத்தி,

கல்லா மழிலக் களியூறல் கலந்து கொஞ்சன்
சொல்ல இருக்கி யழுதோட்ட தொடர்ந்து பற்றி
மல்லார் புயத்தில் வினையாடி மகிழ்ச்சி மைந்த
ரில்லா தவர்க்கு மனைவாற்றி விளிமை யென்றும்.

மெய்தானம் வன்மை விரதந் தழல்வேள்வி நானுஞ்
செய்தாலும் ஞாலத் தவர்நற் கதிசென்று சேரார்
மைதாற் தடங்கன் மகவின் முகமன்னு பர்வை
யெய்தா தொறியிற் பெறுமின்ப மிவனு மில்லை.

மென்பா எகரைப் பயவாதவர் மெய்ம்மையாகத்
தென்பா வெர்தம் பசித்தீ நலிநீர்க்க மாட்டா
ரென்பா விகர்ந்த வினையா லிட்ரேய்தி நின்றே
வின்பா வருஞுண் டெவினுய்வ னெடுங்க னல்லாய்.

“நீ முன்னே கூறிய மந்திர பலத்தினாலே அறக்
கடவுளையும், வாயுபகவாஜையும், இந்திரனையும் ஸ்மரித்து
வரவழைத்து அவர் தம்மை யொத்த புத்திரரைத்
தந்தருஞுமாறு அவர்பால் வேண்டக் கடவை” என்று
ஆஞ்ஞாபித்தான். அவ்வாஞ்ஞாயைச் சிரமேற்கொண்ட
பாரி அக்கடவுளரை வழிபட்டு மூவர் புத்திரரைப் பெற்
ரூன். அவள் அம் மந்திரத்தைத் தன்னுடையசக்களத்திக்
குபதேசிக்க, அவள் அதனால் அசுவினிதேவர்களைத்
தியானித்து அவர்பால் இருவர் புத்திரரைப் பெற்றுள்.

இங்கே இவ்வரறு நிகழ, அங்கே அரசியல் நடாத்
தும் அந்தகண் காலக்கிரமத்திலே அகங்காரமும் பேரவா
வும் தன் மனத்திற் குடிகொள்ளப் பெற்றுன்.

3. பாண்டு இறத்தல்

தனக்கும் தன் சந்ததிக்கும் பட்டங் கிடைத்தல்
அசாத்திய மென்று எண்ணியிருந்த அவ்வந்தகள் மனத்
திலே, பட்டமானது சாத்தியந்தான் என்னுமென்னம்

உதயமாயிற்று. காட்டிலே தவஞ் செய்கின்ற தனது சகோதரனுடைய பாரி பெற்றிருக்கும் மந்திரம் ஒரு காலத்திலும் பயன்படா தென்றும், தன்னுடைய பாரி கருப்பத்திலே யிருக்கும் சிகவே பட்டத்திற்கு அருகு முடையதாகு மென்றும் என்னினான். இங்ஙனம் அவன் மனோரதம் பண்ணி யிருக்கு நாளிலே, அங்கே வனத்தில் வசிக்கின்ற அரசன் உத்தம கிரகங்கள் சுபஸ்தானங்களைப் பெற்றிருக்கும் நல்லிலக்கினங்களிலே ஐந்து புத்திரர்களைப் பெற்று ஜென்பது கேட்டு மனம் புண்ண யினான். சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர் அவ்வந்தகன் தானும் நூற்றுவர் புத்திரருக்குத் தந்தையாயினான். காட்டிலேயுள்ள சகோதரன் புத்திரர் உயிரோடிருக்குங்காறும் தன் புத்திரருக்கு அரசரிமையுள தாகாதென்று மனத்தில் கொதித்துத் தன் மந்திரத் தலைவரை அழைத்து அவரோடு உசாவினான். அவர்களும் அவனுடைய புத்திரருக்கு அரசரிமையுள தாகாதென்றார்கள். அதுகேட்டுத் தன்னுடைய புத்திரரது நன்மையின் பொருட்டுக் காட்டிலிருக்கும் சகோதரன் புத்திரருக்கு இடையூறுகள் பலவுளவாகுமென்று எதிர்நோக்கி இருந்தான். தானும் தன்னுடைய புத்திரரும் நல்ல அரணை உடைய நகரத்தில் இருந்து கொண்டு சர்வசவாதின முடையவர்களாய் இருத்தலினாலே தங்களுக்கு யாதோரிடையூறும் நேர்ந்திடாதென்றும், தன்னுடைய தமிழ் புத்திரருக்கோ அவர்கள் வனத்திலே சஞ்சரிக்கின்றமையினாலே கொடிய மிருகங்களாலும் சர்ப்பங்களாலும் தீங்கு விளைவது திண்ண மென்றும் நிச்சயித்தான்.

ஓன்றன்பின் ஓன்றுயச் சில வருஷங்கள் சென்றன. இருதிறத்துப் புத்திரர்களும் தத்தம் வாசஸ்தானங்களிலே இருந்து வளர்வாராயினார்கள். காட்டிலே தவவேடம் பூண்டிருந்த அரசன் தன் புத்திரருடைய செய்கைகளாலும், சிறப்பினாலும், அன்பினாலும் தங்மனங் கசிந்துருகப் பெற்றுத் தான் கொண்ட விரதங்களையும் மெல்ல நழுவ விட்டான். தன்வசமின்றியே சிற்றின்பத்தின் மேலுங் கருத்து வைத்தான். அதனால் அவன் பாரியார்மீது அன்பு கொண்டான். அந்நாள்

வரையும் பருவகால வேற்றுமைகளை உணராதிருந்த அரசனுக்கு வசந்தகாலம் அவன் மனத்திலேயுள்ள ஆசாக்கினிக்கு நெய்யாகிச் சத்துருவாயிற்று. அவ் வசந்த காலம் அவனுக்கு முன்னையிலும் மிக்க அற்புத அலங்காரமான பசுந்தழைகளையும், நறுமலர்களையுங் காட்டி யெழுந்ததுபோலத் தோன்றிற்று. இனந் தென்றலானது அவனுக்கு முன்னெருகாலத்தும் அறி யாத மனோகரமாயிற்று. குயிலிசையும் கிளிமழலையும் அவன் காதுக்குப் புத்தமிர்தமாயின. பிரமரங்களினது இனியரீங்காரமும் மயில்களினது இனிய வண்ணங்களும் அவன் மனத்திலே எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிக் கேது வாயின. சுருக்கிக் கூறுமிடத்து, அவ்வசந்த கால மானது முன்னெருபோதும் அனியாத அழகிய ஆடை ஆபரணங்களை ஆராய்ந்தனிந்துகொண்டு, இனிய பண் ஞேசைகளையும் விதம் விதமாகச் சிறந்த பல வர்ணங்க் கோலங்களையுமுடைய பகிலிசாலங்களைத் துணைகொண்டு அரசனை மயக்க எழுந்தது போலாயிற்று. அக்காலத்தினது வசீகர சக்தியை எடுத்துச் சொல்லப்புகின், அது பலகாலம் அநுபவித்து வெறுப்புற்றவரையும் மயக்கு மியல்பின தென்றே சொல்லத்தக்கது. நெடுங்காலம் போக போக்கியங்களை வெறுத்து முற்றத் துறந்த பின்னர் அவையீது அவாவுங் கருத்துற்ற அவ்வரசன் மனத்தை அவ்வசந்த காலம் தன்பாற் கவர்ந்துகொண் டொழுகா தென்செய்யும்! அரசன் தமியனுகி இருந்த போது இளையபாரி எதிர்ப்படக் கண்டு பெருங் களிப் புடையனுகி, ஆசைப்பித்தேறி, அவளைப் பொள்ளெனப் பற்றி அவள் மறுக்கவும் கேளானுகி வலிதிற் றழுவி னேன். தழுவவும் அவன் தலை ஆயிரம் பிளவாகப் பெற்று உயிர் துறந்தான்.

பாரிய ரிருவரும் ஆற்றெருணைத் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி வயிற்றைத்துப் புலம்பி விதவையராயினார். அவ் வனத்தினது கண்கொள்ளா வலங்காரங்க ஜெல்லாம் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் துன்பகாரணமாயின. அவ்வனச் சூழலிலே வசித்த விருக்ஷிகள் அதனை யுணர்ந்து விரைந்துசென்று அவ்வரசனுக்குச் சாக்

கடன்களை யெல்லாம் முறையற முற்றுவித்தார்கள். அப்பொழுது, தானே அரசனுடைய மரணத்துக்குக் காரணமென்றும் அதனால் தான் அவனேடு அனுகமணஞ்சு செய்தலே தக்கதென்றும் எண்ணி இளையபாரி அவனேடு அக்கினிப் பிரவேசங்கெய்து சுவர்க்கம் புகுந் தாள். முத்தபாரி புத்திரரைப் பாதுகாத்து வந்தாள். சிலகாலஞ் சென்றபின்னர் இருஷிகள் அப்புத்திரர் களையும் தாயையும் அழைத்துப்போய் அரசியல் நடாத்தும் பெரிய தந்தையிடம் ஒப்புவித்தார்கள்.

இதுகாறும் கூறியவாறு வேட்டைமேற் சென்று சாபம்பெற்று உயிர்துறந்த அரசன், கலியுகாரம்பத் துக்கு நாறு வருஷங்களுக்கு முன்னே சந்திர வம்சத் திலே பிறந்து செங்கோல் செலுத்திய பாண்டுமகாராசன். உபராசன் என்று முன்னே கூறப்பட்டவன் திருதாஷ்டிரன். இவன் பாண்டுவுக்கு மூத்தோனே யினும் அந்தகாலத்திலே அரசரிமைக் கருகனல்லனென்று நீக்கப்பட்டவன்.

4. பாண்டு புத்திரர் கலைகளில் வல்லுநராதல்

காட்டிலிருந்துவந்த பாண்டுபுத்திரரைவரும் திருத் ராஷ்டிரன் புத்திரரோடு வைத்து வளர்க்கப்பட்டார்கள். அந்நாளிலே இராஜகுமாரர்களை அவர்களுக் கிஷ்டமான போகங்களை அநுபவிக்குமாறு விடுத்து அவர்களுக்குச் சோம்பியிருத்தலையே தொழிலாகக் கொடுப்பதில்லை. சரீர வளர்ச்சியோடு அறிவை வளர்த்தலும், படைக் கலப் பயிற்சியோடு நல்லொழுக்கம் பயிலுதலும் என்னுமிலையே இராஜகுமாரருக்கு இளமைப் பருவத்திலே உரிய கடன்களாம். ஆகவே, இவ்விராஜகுமார ரெல் லோரையும், வேதசாஸ்திரங்களில் வல்ல பண்டிதர்களிடத்திலே ஒப்புவித்து, அவர்களுக்குப் படைக்கலம் பயிற்றத் துரோணசாரியரையும், கிருபாசாரியரையும் நியோகித்தார்கள். இக்கிருபது ரோணர்கள் தங்காலத் திலே வில்லித்தையில் தமக்கொப்பாரும் மிக்காரு மில்லரதவர்கள். இவ்வாறு பாண்டு புத்திரர்களைச்

சமமாக நடத்திவந்தும் திருத்தாஷ்டிரனுடைய புத்திரர் கள் அப் பாண்டவர்கள்மீது பொறுமையும் வெறுப்பும் உடையவர்களாகவே ஒழுகத் தலைப்பட்டார்கள். விளையாட்டாக அப்பாண்டு புத்திரர்களுக்கு நினைத்தற்காரிய வன்செயல்களையுங் காலந்தோறும் செய்து வருவாராயினர்கள்.

இவ்வாறு வருஷங்கள் பல கழிந்தன. ஒருநாள் விடியற் காலத்திலே பாண்டவர்களுடைய நகரத்திலே மகேந்திரஜாலக்காரனுடைய வித்தைகளைக் காணும் பொருட்டு அவாக்கொண்டு விரைகின்றவர்களைப் போல ஐனங்கள் திரள் திரளாகப் புறப்படத் தொடங்கினார்கள். சூரியனும் தனது பொற்கிரணங்களை யெல்லாம் பரப்பி அன்று நிகழப் போகின்ற சம்பவத்தைக் காண ஆசையற்றான் போன்று உதயஞ் செய்தான். சூரியன் உதித்து ஒருநாழிகை செல்லா முன்னே, நகர மாந்தர்கள் இலக்ஷக்கணக்காக வீதிகளிலே செல்லத் தொடங்கினார்கள். வில்வித்தையிலே பெயர் படைத்த இராஜகுமாரர்களது சாமர்த்தியத்தைக் காண்டற்கு வகுத்தமைக்கப் பட்ட விளையாட்டுக் களத்தை ஏவலாளர் விடியுமூன் வியப்புற அலங்கரித்தார்கள். அக்களத்துக்கு நான் மருங்கிலும் தோரண கம்பங்கள் நாட்டி மாலைகளால் வேலியிட்டார்கள். அக்களத்தி லிடையிடையே அலர்ந்து குளிர்ந்து செழித்துத் தழைத்த அலங்கார விருஷ்ணங்களை நாட்டி வைத்தார்கள். கீழே பலவர்னப் புஷ்பங்களாற் கம்பளம் விரித்தார்கள். மேலே கொடிகளை அளவின்றி உயர்த்தினார்கள். அக்கொடிகளைல்லாம் அன்று வந்து நெருங்கப்போகும் ஐந்த்திரளுக்குப் புழுக்கம் வரமாய்வாக மந்தமாருதத்தை வீசும் விசிறிகளாய் அமைந்து கிடந்தன. அக்களத்திலே இரத்தின கசிதமான சிங்காசனங்கள் பந்தி பந்தியாக இடப்பட்டன.

நகர மாந்தர்கள், திரள் திரளாக அக்களத்தை நோக்கிச் செல்வாரும், அங்கே செல்லும் பொருட்டு விரைந்து தம் காலைக்கடனை முடிப்பாரும், முடித்தவுடன் நாழிகையாயிற்றென்று போசனம் பண்ணைது புறப்படு

வாரும், போசனம் பண்ணப் புகுந்தும் மனஞ் செல்லாது எழுந்தோடுவாருமாய்ப் பலதிறப்பட்டு இடங்கடோறு மிருந்து புறப்பட்டார்கள். அரச�ுமாரர்கள் புறப் படும்போது பலவகைப் பேரிகைகளும் இசைக் கருவி களும் அண்டகடாகங்க ளதிரும்படியரகக் கோவித்தன. குதிரைகள்மேல் ஏறிச் செல்வாரும், யானையூர்ந்து செல்வாரும், சிவிகையிலூர்ந்து செல்வாரும் அரண்மனையிலிருந்து இராஜகுமாரரை முன்னும் பின்னும் குழந்து, கொடி குடை முதலிய சின்னங்களோடு புறப்பட்டுச் சென்று விளையாட்டுக் களத்தை அடைந்தார்கள். திருத் ராஷ்டிரனும் அவன் மந்திரத் தலைவரும் போய் ஆசனங் கொண்டார்கள். இராஜஸ்திரிகள் தமக்குரிய விடங்களிலே போய் ஆசனத்தமர்ந்தார்கள். அவாவோடு வந்து நெருங்கிக் கூடிய ஜனங்களினது ஆரவாரமு மிரைச்சலும் அடங்கின. கோமக்களும் தங்கள் தனுர்வேதாசிரியன் கற்பித்த சமிஞ்ஞைப்படி வரிசையாக நடந்தார்கள். அந்த யுத்த வித்தியார்த்திகளுடைய பரார்வையெல்லாம், குன்றுத வீரமும் தம்மை எதிர்நோக்கி நிற்கும் மகாஜனங்களுக்கு வந்தனேபசாரமுங் காட்டின. அவர்களுள்ளே முதன்மையாகும்படி பிரகாசித்த வீரர் துரியோதனனும், வீமனும், அர்ச்சனனுமே. அவர்களுள்ளே துரியோதனன் மல் யுத்தத்திலே நிபுணனும் பருத்த சாரீரம் உடையனுமாதலின், தனக்கு வீமனே இனையாவானெனப் பெருமிதங் கொண்டு நின்றன. அப்பொழுது இம்மல்யுத்தத்திலே ஒருவாறு வல்ல வேறு மைந்தர் சிலர் தமது சாமரத்தியத்தை அக்களத்திலே வந்து காட்டினார்கள். அதன் பின்னர், தனது சாமரத்தியத்தைக் காட்ட நினைத்துப் பேரவாமீதூரப் பெற்று நின்ற துரியோதனன் அறை கூவிக் களநடுவிலே மதயானை போலச் சென்று நின்றன. அதுகேட்ட மாத்திரத்தில் வீமனும் சிங்கம்போற் பாய்ந்து அரங்கிற பிரவேசித்தான். இருவரும் சிறிது நேரம் தாம் மல்யுத்தத்திற் படைத்த வீரத்திறங்களையெல்லாம் காட்டினார்கள். அங்கு வந்திருந்த சபையாரெல்லோரும் கண்ணி மைக்காது அதிசயித்துப் பார்த்திருந்தார்கள். அம்மைந்

தார்கள் ஒருவரையொருவர் பற்றி எற்றி மீண்டபோது அடிபெயர்க்கின்ற ஒலியானது பூமியையும் அசைப்பது போலாயிற்று. இவ்வகை யுத்தம் நடக்கும்பொழுது, உண்மையான ரோசமும் அகங்காரமும் அவ்விருவர் மாட்டுமுண்டாயின. அது கண்ட துரோணர் அஞ்சி விரைந்தோடி இனி அமைகவென்று தடுத்துப் பிரித்துவிட்டார்.

5. அர்ச்சனன் வில்லான்மை

அதன் பின்னர் வில்வித்தையிலே வல்லவனுகிய அர்ச்சனன் தனது விற்றிறமையைக் காட்டும் பொருட்டு அங்கு வந்து திரண்டிருந்த ஜனங்களைது கண்களெல்லாம் தண்மேல் விழுச் சிங்கேறு போலச் சென்று அரங்கத்தை அடைந்தான். அவனைப் பார்த்தோரெல்லாம் இவ் வில்வித்தையில் இவனே விஜயங்களென்று கூறி அதிசயிக்கும்படியாக இறுமாந்து நின்றுன். அவன் அரங்கத்திலேறிய மாத்திரத்தில் ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷமும் விண் முகட்டையும் திருத்தராஷ்டிரனுடைய மனத்தையும் நடுக்கின. திருத்தராஷ்டிரன் இக் கரகோஷம் யாதுபற்றி எழுந்ததென்று வினவ, மந்திரிமார் அதன் காரணத்தை எடுத்துரைத்தார்கள். அதுகேட்டுத் திருத்தராஷ்டிரன் தன் புத்திரரல்லாத வேறு மைந்தரும் வில்லான்மையில் வல்லவராவரோ எனத் தன் ஊனக்கண்போல மனக் கண்ணும் குருடாயினன். புறத்தே மாத்திரம் அர்ச்சனன் பெற்ற கீர்த்திக்குத் தானும் மகிழ்வான் போன்று அவனுந் தன் மைந்தனையாவனென்று புகழ்ந்தான்.

அர்ச்சனன் தனது வில்லை யெடுத்து நாண்புட்டிக்குணத்தொனி செய்ய, ஜனசமூகம் நிஷ்டரங்க சமுத்திரம் போலாகி அகமும் முகமும் கண்ணும் மலர்ந்திருந்தது. அவன் வில்லினின்றும் நவநவமாகப் பாணங்கள் பறந்தன. ஒன்று விசையைக் காட்டிற்று. ஒன்று அவன் கரவேகத்தைக் காட்டிற்று. இவ்வாகூவுவொன்றும் ஒவ்வொரதிசூடு வேதுவாக ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷமும்

ஜனசமூகத்திலிருந் தெழுந் திடையறு தொலித்தன. சில சரங்கள் மழைத்தாரைகளைக் கான்றன. சில மலைகளைப் பின்து சென்றன. இவைகளை யெல்லாங் கண்டு ஜனசமூகம் பிரமித்து நிற்கும்பொழுது, அக்களத்தின் மீதே ஓர் இருண்மேகம் வந்து மூடிற்று. அது வரவரத் தடித்து இருண்டு ஒருவரை யொருவர் காணுமலும் மற்றென்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலும் திகைக்கும்படி கம்பீர மான அந்தகாரமாயிற்று. அங்ஙனமாதலும் முன் னிகழ்ந்த ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷங்களும் சிறிதுமின்றி யொழிந்தன. அற்ப சுவாசந்தானு மங்கில்லா தகன்றது. சடுதியிலே கதிர்க்கற்றைகளைக் கான்று கொண்டு ஒரு வேற்படையானது அவர்களுடைய கண்களின் முன்னே பாய்ந்தது. பாய்தலும் அவ்விருட்பிழம் பெல்லாம் நொடி யிற் சிதைந் தொழிந்தது. அச்சனசமூகத்திலே இருந்த வில்வீரரெல்லோரும் இம்மாயங்க ளெல்லாம் அர்ச்சனன் அக்கினி தேவனையும், மேகவாகனனையும், கிரீசனையும், தினகரனையும், நிசாகரனையும் வழிபட்டு அவர்பாற் பெற்ற வரப்பிரசாதங்களினால் உண்டா கிய அரிய சக்தியைக் கொண்டு இயற்றி ன வே யாகுமென் றுணர்ந்தார்கள். இவ்வகை வில்வித்தையில் தாழும் வல்லுநரேயாயினும் இத்துணையாற்ற வெவர்க்கு மரிதே யாமென்று அதிசயிப்பா ராயினர். சாதாரண ஜனங்களுக்கோ அர்ச்சனன் வில்லாண்மை அற்புதமாகவே யிருந்தது. இவ்வகை யாற்றல்களைப் பாரம்பரிய கதை வாயிலாகக் கேள்வியுற்றதன்றி அச்சனங்கள் தங்கள் கண்களாற் காணப் பெற்ற தில்லை. அநேக சந்ததி கால மாக அந்நாட்டிலே செழிப்பும் சமாதானமுமே விளங்கி வந்தன. ஆதலின் இவ்வகை வில்லாண்மைக்குச் சமயம் நேர்ந்திலது. அது நிற்க,

இருள் கரந்த மாத்திரத்திலே திசைகளெங்குஞ் செவிடுபெடும்படியாக வாழ்த்தொலியும் ஆர்ப்பரிப்பும் மேலெழுந்தன. அர்ச்சனனுடைய அரிய செயல்களைக் கண்டு பெருமகிழ்வு கொண்டு நின்ற திரண்ட ஜனங்கள் அதிசயத்தினாற் றம்வசமழிந்து தங்களிருக்கப்பத்திலே அர்ச்

சனன் மீதுளதாகிய அன்பும் அவனைக் கட்டித் தழுவு மார்வமும் நிறைந்திருந்தமையால் மற்றெவ்வகை யெண்ணமும் இடங்கொள்ப்பெற்று நின்றார்கள். இவ் விதமான மதிப்பு அர்ச்சனனுக்கு மேன்மேலு முண்டா கும்படி செய்தல் தக்கதன்றென்று நினைந்து துரோனை சாரியர் சமிஞ்ஞாகெய்து அர்ச்சனனை விளையாட்டி னின் ரூழிகவென்று தடுத்தார்.

6. கர்ணன் வில்லாண்மை

அவ்வளவில் ஆரவாரங்க ளெல்லாம் ஒடுங்கின. ஜனங்களும் தம் மெய்ந்திலை பெற்றார்கள். அப்பொழுது யாவர் செவிகளுக்கு செவிடுபடும்படியாக விருதுரைகள் முழுக்கொலிபோல ஒரு திசையினின் தெழுந்தன. அவ்விருதுரைகள் எல்லார் செவியினும் புலப்பட்டன வாயினும் யார் வாயினின்றும் எழுந்தன வென்பது ஒருவரு முனர்ந்திலர். அரங்க மத்தியிலே யெளவன் குமாரனேருவன் இறுமாந்தநிலையும், அலங்காரக்கச்சையும் உடையனும், யுத்தசன்னத்தனும் நின்றான். தான் அடைந்திருக்கும் சாமர்த்தியத்தையும் தன்னுடைய ஆண்மையையும் எடுத்துக்கூறிச் சபாஜனங்களை நோக்கி, “அர்ச்சனனுடைய அற்ப சாமர்த்தியத்தைக்கண்டு இத்துணையாக நீங்கள் மெச்சிக்கொண்ட தென்னை?” என்று அவ்வரங்க மெங்கும் உருவத்தக்க குரலாற் கேட்டான். அப்பொழுது அச்சபையிலிருந்த பலர் இவ்விளங்குமரன் யாவனென் ரூருவரை யொரு வர் உசாவி, இவனே நதிக்கரையிலே பேழையிலே ஒரு சிகவாய் வந்தடைந்து அதிரதனால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட கர்ணனென்று சிலராற் கேட்டு அதிசயித்தார்கள். இக்கர்ணன் அதிபாலியத்திற்குனே பராக்கிரமம் விளங்கியவனு யிருந்தமையினாலே இராஜகுமாரர்களுக்கு நட்பினாகி யவர்களோடிருந்து வளர்ந்து, அவர்களுள்ளே தானுமொருவனுகி அஸ்திரவித்தையும் பயின்றவன். துரி யோதனானாலே சேர்ந்த நாண்முதற்கொண்டு மிக்க அகங்காரமும் பிற்றரையெல்லாம் அவமதித்தலும் தன் மனத்

திலே ஒங்கப்பெற்றவன். இக்குணத்தின் காரியமாகவே, அர்ச்சனன் பெற்ற பெருமதிப்பின்மேல் அழுக்காறுடையஞகி அரங்கத்திலேறித் தன் பெருமையை எடுத்துக் கூறப்படுகுந்தான். கர்ணனின்வனம் தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தபொழுது, அர்ச்சனன் தன் குருமுகத்தை நோக்கித் தனக்கு விடை தருகவென்று வேண்டுங்குறிப்புக் காட்டி நின்றன. விடை பெறுதலும் தன்னைப் புகழ்ந்துநின்ற கர்ணன் முன்னே சிங்கம்போற் சென்று எதிருள்ளினான். இருவரும் தந்தெய்வும் வரழ்த்தினர். அவர்பால் விரும்பிய வரங்களும் பெற்றூர்போற் ரேண்றினர். பார்த்துநின்ற சபாஜனங்க ளெல்லோரும் யாது நிகழுமோ வென்றஞ்சி யாதுங் கூறவியலாது நாத்தமுதமுத்து நின்றனர். இளங்காலைய ரிருவரும் நின்றநிலை வரவர முறுகியது. இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் அதிகராதல் வேண்டு மென்னும் அவா மேல்ட்டினால் கொடிய சொற்போரும் விற்போரும் செய் தார்கள். நோக்கியிருந்த சபாஜனங்கள் இருதிறத்தராயினார்கள். துரியோதனனும் அவன் தம்பியரும் பெருமிதமுடைய போர்மீளியாகிய கர்ணன் பக்ஷத்தாராயினார்கள்.

7. கர்ணன் அங்கதேசாதீபதி யாதல்

இச்சமயத்தில் கிருபாசாரிய ரெமுந்து கர்ணன் வாயடங்குமாறு சில பேசத்தலைப்பட்டார். இவ்வளவில் விற்போரை நிறுத்தி இன்ன குலத்தா னென்றும், இன்னை மகனென்றும், தன் பிறப்பறியாத கர்ணன் இராஜவமிசத்துள்ள ஒருவனுக்கு எதிர்நிற்கப் புகுந்ததெங்னன மென்பதை முன்னர்க் காட்டுதல் வேண்டு மெனக் கிருபாசாரியருத்தி யுரைத்தனர். கர்ணன் தன் குலப்பெருமைகளை யெடுத்துக் கூறுதற்கு ஒரு வழியு மில்லாதவன். தன் தந்தை தாயரை அறியாதவன். யாம் முன்னே கூறியவாறு ஒரு சாரதியினாற் சிகவாயிருக்கும்பொழுது கண்டெட்டுக்கப்பட்டவ னென்பது மாத்திர மறிந்தவன். குரியகுமாரனென்று சொல்லப்பட்டாலும் அவ்வரைக்கு மாதா மறியாதவன்.

இவற்றை யெல்லாம் கிருபாசாரியரெடுத்துக் கூறிய வளவில் கர்ணன் தலைகுனிந்தான். இவ்வமயத்திலே துரியோதனனென்முந்து கர்ணனைத் தன் உயிர்த்துணவ ஞக்கிக் கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் அவாவுற்று, அச்சபையை நோக்கி,

“கற்றவர்க்கு நல்லிறைந்த கன்வியர்க்கும் வன்மைகை யுற்றவர்க்கும் வீரரென் யுயர்ந்தவர்க்கும் வாழ்வடைக் கொற்றவர்க்கு முன்மையான கோதின் ஞானசரிதாரா நற்றவர்க்கு மொன்றுசாதி நன்மைத்தை யிஸ்ஜீயால்.”

“ஓரு சிங்கத்தை நோக்கி, இச்சிங்கம் மான் வயிற்றிலே பிறந்ததென்று ஒருவன் கூறுவானுயின் அவன் அவ்வளவில் அவ்விஷயத்தை நாட்டினாலும்கமாட்டான். அதுபோலக் கர்ணனுடைய பெருமைகளை நோக்கு மிடத்து இராஜவமிசத்திற் பிறந்தவனேயாவனன்றி இழிகுலத்துப் புத்திரனாகமாட்டான். இவ்வளவில் உங்களுக்குத் திருப்தி இல்லையாயின் அவனை அங்கதேசத்திற் கரசனுக்கி உங்களோடு ஒப்ப உயர்த்தி வைப்பேன்” என்றார். இங்ஙனம் துரியோதனன் சொல்லி முடித்துவிட்டுத் தந்தையையும் அவன் மந்திரிமாரையும் நோக்கித் தான் அச்சபை முன்னே கூறிய பிரதிக் கிளையை முடித்தருள வேண்டு மென்றிரந்தான். அவ்வாறே கர்ணன் அங்கதேசாதிபதி யாக்கப்பட்டு இராஜ வரிசை பெற்றார். கர்ணன் தான் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்திலே தனக்காகப் பரிந்து பேசித் தன்னை அரசஞக்கி எவருஞ் செயற்கரிய தோருபகாரத்தை ஆற்றின பெருந்தன்மையை நினைந்து நினைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

அதனால் அக்கணம்முதல் துரியோதனனுக்கு உற்ற பிராண் சிநேகனுயினான். இவ்வளவில் மாலைக்காலம் வந்தடுத்தது. அங்குவந்துநின்ற சபாஜனங்களும் அக மகிழ்ச்சியோடு திரும்பாது, இன்று நிகழ்ந்த விவாதத் தினால் யாதுவந்து சம்பவிக்குமோ வென்றாகுவித்துத் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை நோக்கி மீண்டார்கள். சுப

காலத்துக்கு ஆரம்ப காலமாகுமென்று எண்ணியிருக்க உத்தமகுண சம்பன்னராகிய பாண்டு மக்கள்மீது துரியோதனன் பகை சாதித்தற்கு முகூர்த்தன் செய்த நாளாயிற் ரென்று அந்நகர மக்க ளெல்லோரும் நினைந்து வருந்தினார்கள்.

3. குரு தகுடினை கொடுத்தல்

இதன்பின்னர் இரண்டுநாட்ட கழிந்தன. பாஞ்சால இராஜதானியிலுள்ள ஜங்கள் போர்ப்பறை காதிற் கேட்டுத் துணுக்குற்றார்கள். துருபதராஜன் செவிபடு முன்னே நகரத்திலே காட்டுத்தீபோல எங்கும் பரந்தது. ஒற்றரும் விரைந்துசென்று அவ்வரசனை அணுகி, “முன்னரொரு காலத்தினு மறியாத பயங்கரமான சேனையென்று நமது இராஜதானியை நாடி வருகின்றது. அச்சேனையின் நோக்க மின்னதெனப் புலப்படவில்லை” யெனக் கூறினார்கள். அக்கணத்திலே அரசன் தன் சேனைவீரரை அழைத்து, “யுத்தசன்னத்தராகுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். நகரத்துச் சனங்களுடைய பயங்கரத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, அஞ்சாத ஆண்மை படைத்தவனுகிய அரசன் அச்சேனக்கு முன்னே தானே நாயகமாகி நடந்தான். பராக்கிரமத்திலும் போர்த் திறமையிலும் துருபதன் துரோணனுக்கும் இனையானவன். அங்ஙனஞ் செல்லுமளவில் போர்க்கறை கூவி வருகின்ற தானை குருவமிசத்துக் கோமக்களது தானையே யாமென ஒற்றரா இணர்ந்தான். அஸ்தினபுரத்திலே நடந்த யுத்தப் பரீக்கூங்யின் வரலாறும் அவன் காதுக் கெட்டின. எட்டுதலும், “இச்சிறுவர்களுக்காகவா யான் இத்துணைப் பெரும்படையோடும் இத்துணைப் பெரும் பிரயத்தனத்தோடும் புறப்பட்டேன்!” என்று தன்னிதழைக் கடித்துத் தன்னைத் தானே நின் தித்துக் கொண்டான். துரியோதனனும் அவன் சகோதரரும் வில் ஆண்மையிற் பேர் படைத்தல் வேண்டு மென்னும் பேரவாவினால் உந்தப்பட்டு நின்றார்கள். அவ்வெண்ணம் அவர்களுக்குப் பிரதிகூலமாயிற்று. தங்

களுடைய திறமையைத் தாங்களே பாராட்டிக்கொண்டு, பாண்டு புத்திரர்கள் தம்மினும் மேம்படலாகாதென எண்ணி, முற்பட்டுச் சென்று போர்க்களத்திற் புகுந் தார்கள். தங்களுடைய துர்ப்பலம் இத்துணைய தென்று அப்போர்க்களம் புகுந்து சிறிது நேரம் செல்லா முன்னே உணர்ந்தோராகி அங்கே நின்று நிர்வகிக்க லாற்றிரு புறங்கொடுத்தோடினார்கள். அப்பொழுது தங்களுடைய சமயத்தை எதிர்நோக்கி நின்ற பாண்டு புத்திரர் அர்ச் சுனைனத் தலைமையாகக் கொண்டு போர்க்களத்திலே புகுந்தார்கள். புகுதலும் சிறிது நேரத்தில் கடும்போர் மூலத் துருபதன் அர்ச்சுனனுடைய வில்லை இருதுண்ட மாக்கினான். அச்செயல் அர்ச்சுனனுக்குக் கோபத்தை யும், அகங்காரத்தையும், புஜபலத்தையும் எல்லைகடந் தோங்கும்படி எழுப்பி விட்டது. எழுப்புதலும் அர்ச் சுனன் துருபதனுடைய தேரின் மேலே மின்னெண்ப பாய்ந்து அவனைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு, சகோதரர் பின் தொடர்ந்து செல்ல, யுத்தகளத்தை விட்டுக் கடிதிலகன்றுன்.

இப்படை யெழுச்சி தங்கள் சாமரத்தியத்தைக் காட்டும் பொருட்டு வரம்பிகந்த ஒழுக்கத்தினையுடைய இளங்குமரரால் செய்யப்பட்டதெனக் கொள்ளத்தக்க தன்று. அதன் காரணம் பின்னர் வெளிப்படுவதா யிற்று. யுத்த பரீக்ஷை முடிந்த அத்தினத்திலே துரோணருடைய மாணுக்கர்கள் அவர்பாற சென்று தாங்கள் அவருக்குச் செய்யத்தக்க குற்றேவலைக் கற்பிக்குமாறு அவரை வேண்டினார்கள். அப்பொழுது துரோணர் தமது மனத்தில் நெடுநாள் குடிகொண்டிருந்த பகையைச் சாதித்தற்குச் சமயம் வாய்த்ததென் ஹெண் னீனர். துருபதராசனும் துரோணுச்சாரியரும் ஒரு சாலை மாணுக்கர்களாகவிருந்த காலத்தில், துருபதன் தான் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற பின்னர்த் துரோணருக் குக் கனகாபிஷேகம் பண்ணுவதாக வாக்களித்திருந் தான். துருபதன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றபின்னர்த் துரோணர் அவ்வாக்கை நினைந்து அவன்பாற சென்ற

னர். துருபதன் அவருக்கேற்ற வுபசாரம் செய்யாமலும் தன் வாக்கை நிறைவேற்றிமலும் அவரை அனுப்பி விட்டான். அந்நாள் முதற்கொண்டு துரோணர் பழி சாதிக்கும் பொருட்டுச் சமயம் பார்த்திருந்தார். அர்ச்சனனை அதனை முடிக்கும் ஆற்றலுடையா னென்பது அவர் மனத்தில் நன்கு பதிந்தது. ஆயினும், அர்ச்சனனை மாத்திரம் பிரித்தெடுத்து அவனுக்கொரு ஏவ லீக் கற்பிக்குமிடத்து மற்றை மாணுக்கரெல்லோரும் பொருமை தூண்டுவெரனச் சிந்தித்து அவரெல்லோரை யும் நோக்கி, “துருபதராசனைச் சிறைப்படுத்தி என்பாற கொண்டு வந்து தருவீரேல் அதுவே எனக்குச் சர்வ திருப்தியாகும்” என்று கூறினர். அக்குருபணியை முடிக்குங் கருத்தினஞைகவே அர்ச்சனன் துருபதனைச் சிறை செய்தானெனக் கொள்ளத் தக்கது. இங்ஙனங் கொண்டு போய்த் துருபதனைத் துரோணர் முன்னே விடுத்தலும், துரோணர் அத்துருபதனைப் பார்த்து,

முறவுக்கொண்டு கண்டசாப முளியுநான வெம்மை நீ
யுறுவதொன்று முளர்கள துரைத்த புளசொல்லிதியே
மறுவிலந்த னூள் யானுமள்ள வீயும் வரசவன்
சிறுவன் வென்றுளைப் பினித்த சிறுமையென்ன பெருமையோ

“எனக்கு நீ வாக்குத்தத்தன் செய்த பொருளைத் தராது கவர்ந்து கொண்டமையிலை உனக்கு இத் தண்டம் யான் செய்யும்படி நேர்ந்தது. உண்போலும் செருக்குடையவைன்யும், நன்றி மறந்தவைன்யும் யான் யான்டுங் கண்டதில்லை” என்றிவ்வாறு கூறி அவன் நாட்டிற் பாதியைக் கவர்ந்து கொண்டு மற்றைப் பாதியை அவனுக்கு விடுத்து அவனைச் சிறை நீக்கினார். இங்ஙனம் மானபங்க மடைந்த துருபதன் அவரிடம் விடைபெற்று அர்ச்சனனுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டி வியந்துகொண்டு தன்னுட்டை அடைந் தான். அர்ச்சனனும் குருவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தகவினையை இவ்வாற்றிற் கொடுத்துத் தன் கடப்பாட்டி னின்றும் நீங்கினான்.

9. உதிஷ்டிரன் உபராஜனுதல்

நற்குணமே தமக் காபரணமாகப் பூண்ட பாண்ட வர்கள் பரோபகார குணங்களும் செயலும் உடையோ ராய் யாவராலும் விரும்பப் படுவோராய் ஒழுகத் தலைப் பட்டார்கள். அந்நாள் முதலாக மகாஜனங்கள் பாண்ட வர்களுடைய குணைதிசயங்களை யெடுத்துப் பேசுவதையும் அவர்பால் அன்புடையோரா யொழுகுவதையும் அவர்களுடைய வீரத் திறன்களை எடுத்துப் பாராட்டுவதையுமே பெரும் பொழுது போக்காகக் கொண்டார்கள். பாண்ட வர்களுடைய பேரைக் கேட்பவர்க ளெல்லோரும் அவர்கள்மீது அன்பு பாராட்டுபவர்களாய் விளங்கினார்கள். இவ்வாருகப் பாண்டவர்கள் பெருங்கீர்த்திப் பிரஸ்தாப கர்களாயும் சனங்களுக்கு இனியராயும் பிரகாசித்தார்கள். உலகத்தோர் வீமனையும் அர்ச்சனையும் புஜபல பராக்கிரமங்களுக்கு இலக்கியமாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். உதிஷ்டிரனைத் தர்மப் பிரபுவென்றும், இராச்சியதந்திர நிபுணனென்றும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். இவ்வுலகப் பிரசித்தியான நன்கு மதிப்புப் பாண்டவர்களுக்குண்டாய தென்பது திருதராஷ்டிரன் காதிலும் எட்டியது. பாண்டவர்களுக்கே இராச்சிய முரியதென்பதைக் காட்டும் பிரதமப் பிரயத்தனமாகத் திருதராஷ்டிரன் உதிஷ்டிரனை உபராஜனுக்கினான். உதிஷ்டிரன் தன் தம்பியரைத் துணைக்கொண்டு இராச்சியாதிகாரத் தைச் சிறிதும் முறை தவறாச் செங்கோன்மையோடும், பராக்கிரமத்தோடும் தன் இலக்ஷணத்திற் சிறிதும் குறைவில்லாத படைத்துணையோடும் நடாத்தி வந்தான். இவ்வாறு உதிஷ்டிரனை உபராஜனுக்கியதால் உலகமெல்லாம் திருதராஷ்டிரனைக் குறை கூறுது மகிழ்ந்திருந்தது.

இங்ஙனம் சிலநாள் கூழிந்தன. ஒருநாளிரவு நகர மாந்தரெல்லோரும் ஆழ்ந்த நித்திரை போயினர். அந்நகரத்திலே நித்திரை யின்மைக் கேதுவாக யாதொரு வகைத் துன்பமுமில்லை. செங்கோல் முறையுறச் செல்லுகின்றது. யாகாதி கருமங்கள் எல்லாம் முறையுற நடக்க

கின்றன. மாதந்தோறும் மும்மாரி பொழிகின்றது. தரித்திர மென்பதும் நோயென்பதும் அந்நாட்டிலிலை. கள்வராலும், வேற்றரசராலும், பகைவராலும், பூத பைசாசங்களினாலும் வரற்பாலனவாகிய இடையூறுகள் அங்கொன்றூயினு மில்லை. இவ்வகையாக வாழுகின்ற மாந்தர்களுக்கு ஆழந்த நித்திரை வராமைக்குக் காரணமாக யாதொன்றுமில்லை. ஆதலின், மிகவருந்திக் கல்வி கற்கின்ற வித்தியார்த்திகளே யாயினுமாகுக, சூழ்ச்சியே கண்ணையிருக்கின்ற மந்திரிகளே யாயினு மாகுக, பொருளீட்டு முபாயமே கருத்தாயிருக்கின்ற வைசியரே யாயினு மாகுக, தத்துவ நூலாராய்ச்சி செய்கின்ற பண்டிதரே யாயினு மாகுக, பயிர்ச் செய்கையே கண்ணையிருக்கின்ற வேளாளரே யாயினு மாகுக, உதிஷ்டிரனுடைய தர்ம இராச்சியத்திலே வாழ்கின்ற எத்திற மாந்தரும் சுகித்து நித்திரை போயினர்.

10. துரியோதனன் வஞ்ச யோசனை

இருவர் மாத்திரமே கண்ணுறக்க மின்றிச் சிந்தாகுல முடையோராயினர். அவ்விருவரும் யாவரென்னில் அன்பிற் சிறந்த ஒரு தந்தையும், அன்பிற் சிறந்த ஒரு புத்திரனுமேயாவர். அவர் தாம் யாவர்? திருத்தராஷ்டிரனும் அவன் மகன் துரியோதனனுமே. உதிஷ்டிரன் உபராஜனதலும், துரியோதனன், “இனி நமக் கெக்காலத்திலும் அரசரிமை கிடைப்பதில்லை” என்று மனத்தில் நிச்சயித்தான். இன்னும் சில நாளிலே உதிஷ்டிரனே இத்தேசத்துச் சனங்களுக்கு விருப்புடைய அரசனைய் விடுவான். அங்ஙனம் அவன் அரசனை கும் காலத்தில் அரசரிமை முழுதும் அவன் குடும்பத்திற்கே ஆய்விடும் என நிச்சயித்து அச்சமும் பொருமையும் தன் மனத்திற் குடிகொள்ளப் பெற்றுன். அவ்விஷயம் அவனுக்கு வேம்பாயிற்று. அதனால் அவன் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணையினான். இரவும் பகலும் அதுவே அவனுக்குக் கவலையாயிற்று. “நான் மகாஜனங்கள் கண்ணுக்குத் துரும்பாயினேனே” என்

றெண்ணினான். அம்மனக் கவலை அவனை மாத்திரம் வருத்திற்றனரு. அவன்மீது விழுந்த அவ்விடி அவன் தம்பி துச்சாதனன்மீதும் வீழ்வதாயிற்று. துரியோதனன் தன் பதமிழந்தது போலவே இவனும் தன் பதமிழந்தவனுயினன். இருவரும் ஓரிடமாக விருந்து தமது நிலையைக் குறித்துச் சிந்தித்துத் துக்கித்துத் தங்கள் சிற்றப்பன் புத்திரராகிய கோமக்கள்மீது பகை தூண்டுவாராயினர். ஆயினும் தமக்கதன் பொருட்டுத் துணைச் செய்வாரிலராய்த் துணை நாடினர்கள். முன்னர்க் கூறியவாறு துரியோதனனுக்குப் பிராண சிநேகம் பூண்டிருந்த கர்ணன் ஒருவனே இருவர் குழ்ச்சிக்கும் உள்ள கோலாயினன். கர்ணன் அவர்களுக்கு யுத்த களத்துக்குத் தக்க துணைவனுவானன்றித் துராலோசனைக்குத் தக்கவனல்ல னெனக் கண்டு, அத்துராலோசனைக்காகத் தக்க துணைவனுருவனைத் தேடுதல் அவர்களுக்கத்தியாவசியக மாயிற்று. தந்தை வழியிலுள்ளோர் தமது கருத்துக் குடன்படாரென வெண்ணித் தாய்வழியிலுள்ளோரை நாடினர்கள். தாய் வழியிலுள்ளோருள்ளே இழிதொழில் செய்வோர்க்கு உபமான இலக்கியமாக உள்ளவனும், மானமில்லரதவனும், ஆண்மையும் நீதிய மில்லாதவனும், தாய் மாமனுமாகிய சகுனியே தன் மருகருக்குச் சூழ்சித் துணைவனுள்ளன். துரியோதனன், துச்சாதனன், கர்ணன், சகுனி என்னும் நால்வருமே திருதராஷ்டிரன் சூடும்பத்தை வேரோடும் கிளையோடும் அழித்தற்குக் காரணராய் அமைந்தவர்கள். இந்நால்வரும் ஒருங்கு கூடிச் சூழ்சி செய்து ஒருபாயம் வகுத்தார்கள். திருதராஷ்டிரன் துரியோதனன் மேல் வைத்த அன்பு வழுவாப் பேரன்பென்பதும், அவ்வன்பே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு தாங்களொடுத்த கருமத்தைச் சாதித்தலெனி தென்பதும் கருத்துட் கொண்டார்கள். பரண்டவர்களை அந்நகரத்தை விட்டு அகற்றித் தூரத்திற் போய் வசிக்கும்படி செய்வதே தக்க உபாயமென நிச்சயித்தார்கள். இவ்வஞ்சைனையைச் சாதிக்கும் பொருட்டுத் துரியோதனன் தந்தைபாற் சென்று தன் துயரத்தைக் கண்ணோரோடும் கலங்கிய குரலோடும் கல்லும் கரையும்

படி கூறத்தொடங்கினான். “என்னைப்பெற் றன்போடு பாதுகாக்கும் தந்தையே! நாடத் தகராத வழியை நாடிக் கொண்டனையே! நான் பாண்டவர்களுக்கு எப்பொழு தும் அஞ்சி நடப்பவன் என்பதும் அறிவை யன்றே. அவ்வச்சத்தைப் பெரிதாக்கும் பொருட்டு உதிஷ்டிரனை உபராஜனங்கி விட்டாய். ஐனங்களைல்லோரும் உதிஷ்டிரன்மேல் அபிமான முடையவர்களாய் விட்டார்கள். உன் புத்திரனுகிய என்மீதும் என் தம்பியர்மீதும் ஐனங்கள் அபிமானம் இல்லாதவர்களானார்கள். எங்களை அவர்கள் ஒரு பொருளாக மதிப்பது மில்லை. சந்திகள் தோறும் ஐனங்கள், அந்தகளுதலின் உனக்கு அரசரிமை இல்லை யென்றும், பட்டத்துக் கருகமுடையாயல்லை யென்றும் கூடிவாதிக்கின்றார்கள். உதிஷ்டிரனே பாண்டவர்க்குள் முத்தோனென்றும், அவன் துணைவரெல்லோரும் பராக்கிரம சாலிகளாயிருத்தலினால் அவனே அரசுக்குத் தக்கவனென்றும், அவ்வாறே அவன் அரசனுவா னென்றும் நிச்சயம் பண்ணுகின்றார்கள். அவன் அரசனுகுங் காலத்தில் உன்னையும் உன்மக்களையும் செல்வ நிலை தவறுமல் வைத்துக் காப்பா னென்றங் கூறுகின்றார்கள். இஃதுலக வாக்கு, உன் மந்திரிகளுள் ஒருவரும் இதற்கு மாருகாரென்றும் கூறுகின்றார்கள். இவ்வுரைகளைல்லாம் என் செவிக்குப் பழுக்கக் காய்ச்சிய நரராசமாயின. இவ்வாற்றால் எனது நெஞ்சம் நாள்தோறும் புண்பட்டு வேகின்றது. அவை என்னற் சகிக்கப்படும் துணையவல்ல. ஆகையாற் பாண்டவர்களை இந்நகரத்துக்கு வெளியே போக்கி விடுவதற்கு ஒருபாயம் தேடுமாறு உன்னை வேண்டுகின்றேன்.”

11. திருத்ராஷ்டிரன் உடன்படல்

என்றிவ்வாறு மைந்தனுரைத்தவைகளைக் கேட்டிருந்த திருத்ராஷ்டிரன் அவனை. நோக்கிக் கூறுவானையினான். “எனது அருமை மைந்தனே! ஓரரசன் செயற்பாலனவாகிய கருமங்களுள்ளே முதலிலே செயற்பாலது இராச்சிய கருமங்களைத் தான் நேரிலே சென்று நின்று

நடாத்துவதேயாகும். யான் வேத சாஸ்திரங்களிலே வல்லேன். புஜபல பராக்கிரமத்திலும் குறைந்தே னல்லேன். ஆயினும், நேத்திர தரித்திரமுடையே ணயி னேன். அது காரணமாக எனக்கு அரசரிமை இல்லா மற் போயிற்று. போகவே, அதற்குரியவன் என் தம்பி பாண்டுவே யாயினுன். அவன் அரசனுனவுடனே அநேக தேசங்களை யெல்லாம் வென்று தன்னடிப் படுத்தி இராச்சியத்தை விஸ்தாரமாக்கினான். அதனால் சந்திரவமிசத் தரசர்களுக்கு உண்ணத ஸ்தானத்தையுந் தந்தான். அளவில்லாத திரவியங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். சக்கரவர்த்தியென்னும் பட்டத்தை நிலை நாட்டினான். இவையெல்லாம் உலகறிந்த விஷயங்களே யாம். உதிஷ்டிரனும் அவன் சகோதரரும் தங்கள் தந்தை யினும் சிறந்த உத்தமகுண வீரராக விளங்குகின்றார்கள். உலக மதிப்பும் அவர்கள் மேலதாகவே இருக்கின்றது. இங்களுமாக உண்மையாய் நோக்குமிடத்து அரசரிமை முழுதும் அவர்களுடையதே யாகவும் அவர்களைப் பட்டத்தினின்றும் நீக்குவதெங்ஙனம்? அவர்களை இந் நகரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்துவதற்கு எங்களந் துணிவேன்?" என்றிவ்வாறந்தகன் எடுத்துக் கூறி முடித்தான். அதுகேட்ட துரியோதனன் தந்தையை நோக்கி, "பாரம்பரியமாக வருகின்ற இவ்விராச்சியத் தைப் பாண்டுவாண்டானென்ற நியாயம்பற்றி உதிஷ்டிரனே அவனுக்குப்பின் அரசரிமைபெறுதல் வேண்டு மென்பதுண்மையானால், அவனுக்குப் பின்னர் அவன் சந்ததியே அவ்வரசுக் குரியதாகும். ஆகுமேல் அரசரிமை எனக்கும், என்வழிக்கும் ஒருகாலத்திலும் உரிய தாவதில்லை. யான் பிறருடைய அதிகாரத்திலாயினும் அவர்களுக் கமைந்தாயினும் உயிர் வாழ்மாட்டேன். ஆதலால், அப்படிப்பட்ட துண்பத்துக்கு என்னை ஆட்படுத்தாவன்னம் உன்பா விரந்து வேண்டுகின்றேன்; உன்புத்திரர் இனிதுவாழ வேண்டுமென்பது உன் மனத் திலுளதாயின், இறந்துபோன பாண்டு உனக்கினிய னென்றும், அவன் புத்திரர் உன் அன்பிற் குரியோ ரென்றும் உன்மனத்திற் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டும்.

உதிஷ்டிரன்மீது ஐங்கள் வைத்த அபிமரனத்தைக் குறைக்கும்பொருட்டு நான்கு வருணத்தார்க்கும் அளவில் லாத தருமங்களும் சன்மானங்களும் கெரடுத்து, அவர்களை என்வசப்படுத்தி வருகின்றேன். அங்ஙனமாகவும் பாண்டு புத்திரர் பக்கத்திலும் தீய மனமுடையோர் அநேகர் சர்ப்பாக விருக்கின்றார்கள். ஆகையால், பாண்டவர்களையும் அவர்களுடைய தாயாகிய குந்தியை யும் அவர்களுடைய நட்பினர், மந்திரிகள், ஏவலாளர் முதலியவர்களோடும் வாரணைவதத்திற் போய் வசிக்கு மாறு செய்தற்கு உபாயந்தேடுமாறு உன்பால் வேண்டு கின்றேன். நமது தேசம் முழுதும் நம்மீ தபிமான முடையதாகவும், எங்கள் சந்ததிக்கு இராச்சியம் சுவா தீனமாகவும் வரும் வரைக்கும் அவர்கள் அங்கேதானே இருக்கும்படி அமைத்தல் வேண்டும். இது கைகூடும் காலத்திலேயே அவர்கள் இங்கே மீண்டு வருதல் எனக்குச் சம்மதமாகு” மென்றான். அதுகேட்ட திருத்ராஷ்டிரன் மெந்தனை நோக்கி, “உன் மனக்குறிப்பு இது வென்று யான் முன்னரே உணர்ந்து கொண்டேன். நீ இப்போது கேட்கின்ற கருமம் மிகக் கொடியது. என்னுதற்கும் நெஞ்சம் புண்ணுகின்றது. உனதபீஷ்டத்தை முடிப்பதற்கு ஒருப்படமாட்டேன். பாண்ட வர்களை இந்நகரத்தை விட்டோட்டி விடுவதற்கு என்மனம் துணியமாட்டாது.

நீதியி வாநேறி யென்னினை நீயிங்
கேதிப் வரய்மையி னறுபொரு வின்கு
லாதிப் ராயவ ரெவரு நீயி
மேதினி யாஞ்சுகல் வேத்தியல் பென்றுள்.

இதனைக் குறித்து இராச்சியத்துக்கு உள்ளு கோலாயிருக்கின்ற மந்திரத் தலைவரை யுசாவினும் அவர் உடன்படார்” என்று கூறினான். துரியோதனன் பின் எரும் தந்தையை நோக்கி, “தற்காலம் இராச்சியாதி காரம் உன் கையிலுள்ளதன்றே! அது காரணமாக மந்திரிகள் உன் குறிப்பின் வழியே ஒழுக வேண்டியோ ராவர். நமது குடும்பத்திலுள்ள உறவினரோ பாண்ட

வர்க்காகவேனும் நமக்காகவேனும் பேசாது மெளனமே சாதிப்பர். துரோணன் புத்திரனுகிய அசவத்தாமன் எனக்குற்ற நண்பினன். அவன் என்பக்கமே நிற்பான். அவனங்னனம் நிற்க, அவன் தந்தையாகிய துரோணனும் கிருபனும் அவன்மீது வைத்த நேயத் தினால் நம்பக்கமே நிற்பார். பாண்டவர்க்குச் சகாயனுகிய விதுரனேருவனே நமக்கு மாருக நிற்பவன். ஆயினும், அவன் ஒருவனால் நமது பக்கம் தோல்வி யடையமாட்டாது. ஆதலால், தந்தையே! இரவெல்லா முறங்காத என் கண்களுக்கும் பகலெல்லாம் ஆருத மனத்துக்கும் சுகந்தரும்படி உன்னைப் பன்முறை வேண்டுகின்றேன்” என்றான். இதுபோன்ற பல பரிவரைகளால் திருத் ராஷ்டிரனும் மனம் நெகிழ்ந்தான். அதுகண்ட துரியோதனன் வாரணைவத நகரத்தினது அலங்காரங்களையும் அந்நகரத்திலே பெறத்தக்க சுகங்களையும் உதிஷ்டிரன் காதிலும் விழுமாறு எடுத்துப் புகழ்ந்துரைக்கும்படி தனது பரிவாரத்தவர் சிலரை ஏவினான். இவ்விதமாக அவர்களுடைய மனத்தையும் தன்னுடைய வூபாயங்களுக்குச் சிறிதும் ஜயப்பாடின்றி இணங்குமாறு திருப்புவித்தான். மகனுடைய கருத்துக்கு ஒத்தவஞ்சித் திருத் ராஷ்டிரனும் பாண்டவர்களை வாரணைவதத்திற் சென்று சிலகாலம் வசித்து அங்கே வேண்டிய போகங்களையெல்லா மனுபவிக்குமாறும், இராச்சிய கருமங்களையெல்லாம் உதிஷ்டிரனுக்காகத் தானும் தன்மைந்தனும் மந்திரத் தலைவருடைய துணைக்கொண்டு நடாத்திக் கொள்வதாகவுங் கூறி, அவர்களுக்கு அங்கே வேண்டுவன வெல்லாம் குறைவின்றி அமைப்பித்துச் சிலரைத் துணையாகவும் கொடுத்து அனுப்புதற்கு எத்தனங்கு செய்தான்.

12. பாண்டவரை வாரணைவதத்துக்கு அனுப்பியது

அடுத்தநாள் சூரியனும் தன் கிரணங்களை யெல்லாம் பரப்பி எழுந்தான். நந்தவனங்க ளெல்லாம் மதர்த்துச் செழித்து முகங்காட்டின. அகழியின் கண்ணும் தடாகங்கள்தோறும் தாமரைகள் முகையவிழ்ந்து இனிய

வாசங் கமழ்ந்தன. தாமரைகள் முதனிலீலே தாம் பெற்று மகிழ்ந்த சூரியோஷ்னத்துக் கீடாகத் தம்மீது வீழ்ந்த இளந்தென்றலைக் குளிர்வித்து நாற்றிசையும் போக்கின. ஆயினும், அந்நகர மாந்தர்கள் துயிலொழித் தெழுந்தபொழுது மனத் தெளிவின்றிப் பின்வரும் திமையை முன்னரே யுணர்ந்தோரைப்போல விளங் கினார்கள். பாண்டவர்கள் சில நாளைக்கென்று சூறி உண்மையளவில் என்றும் வராது அந்நகரத்தை விட்டு நீங்கிப் போகின்றார்களென்பது அந்நகர மாந்தர்களுடைய மனத்தை யெல்லாம் புண்படுத்துவதாயிற்று. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் பரிவாரத்தோடு அஸ்தினு புரத்தைவிட்டு நீங்கினர் என்பதுகேட்ட மாத்திரத்தில் நகரம் முழுவதும் வயிற்றலைத்துப் புலம்பியது. அடுப்புக் கள்தோறும் பூரைகள் உறங்கின. அந்நகர மாந்தர்கள் ஆயிரவராயிரவராகப் பாண்டவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். “உம்மைப்போல் இனி எங்களை யாவர் காப்பவர்” என்று சூறிப் பல்லாயிரவர்கள் பாண்டவர்கள் பாதத்தில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து புலம்புவாராயினார்கள். உதிஷ்டிரன் அவர்களை இனிய வசனங்களாலும் விரைவில் மீண்டு வருவோம் என்னும் வாக்குறுதியாலும் ஆற்றி, நகரத்தை நோக்கி மீண்டு போகும்படிசெய்து வாரணவுதத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அந்நகரத்து மாந்தர்களெல்லோரும் பாண்டவர்கள் வருகின்ற செய்தியைக் கேள்வியற்று அகழும் முகழும் மலர்ந்து பாண்டவர்களை எதிர்கொண்டு வணங்கி யுப சரித்தார்கள். அஸ்தினுபுரத்து ஐனங்கள் எத்துணைக் கவலையுடைய ராயினார்களோ, வாரணவுதத்து மாந்தர்களும் அத்துணைக் களிசூர்ந்தார்கள். பாண்டவர்கள் அந்நகரத்து ஐனங்கள் செய்த வந்தனை வழிபாடுகளால் பெருமகிழ்ச்சி யுடையர்களாகி அந்நகரத்திலே யாவரும் அன்போடு மெச்சிக்கொண்டாடும்படி வாழ்ந்திருந்தார்கள். பாண்டவர்கள் அஸ்தினுபுரத்தினின்றும் நீங்கின பொழுது அந்நகரத்து மாந்தர்கள் பிரிவாற்றிருது கலங்கினமையும் அக்கோமக்களுக்கு அவர்கள் செய்த

பேருபகாரங்களும், அங்கே வாரணைவதத்திலே அவர்களுக்குண்டாகிய மதிப்பும் துரியோதனன் செவிப்பட்ட பொழுது அவன் நெஞ்சம் மிகப் புண்பட்டது. பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்தை விட்டு நீங்கி அதிதூரத்திலே போய் வசிக்கினும் அவர்கள் மீதுண்டாகிய அபிமானம் அவ்வஸ்தினாபுரத்து ஐங்கள் ஒருகாலத்தும் மாறு மியல்புடையரன் ரெண்பதும், அவர்கள் அங்கே இருக்கினும் இல்லா தொழியினும் அவர்களுடைய கீர்த்திப் பிரஸ்தாபம் மறைந்து போகா தெண்பதும் துரியோதனன் மனத்திற் செவ்வே பதிந்தன.

13. அரக்கு மாளிகை

அது காரணமாக அவர்கள் இருக்குமிடத்தை ஒருவரு மறியாவண்ணம் மறைத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டான். அக்கருத்தை முடிப்பதற்குப் போருமுதவா தெண்பதுணர்ந்தான். பின்னர் யாது செய்யலா மெனச் சிந்தித்துக் கபடமார்க்கமே தக்க தெனத் துணிந்தான். அவர்களைக் கொண்டிருமிப்பதற்குப் பல வுபாயங்களையும் நாடினான். துஷ்டரை ஏவி நடுராத்திரியிற் கொல்லுவிப்பே னென்று துணிந்தும், அவ்வழியும் ஏலாத கருமமெனக் கண்டு அக்கருத்தையும் விடுத்தான். எத்துணை வீரமும் எத்துணை வன்னெஞ்சமும் உடையரேயாயினும் அவர் தாழும் பாண்டவர்கள் நித்திரைசெய்யும் வேளையிலும் கிட்டுவதற்கும் துணியாரெண்பதும் துரியோதனன் குறிக்கொண்டான். அங்ஙன மொருவன் துணியினும் பாண்டவர்கள் நித்திரை செய்கின்ற சபாமண்டபத்திற் பிரவேசிப்பதற்கு அங்குள்ள வாயிற் காவலர்களும் மெய்காப்பாளரும் இராஜபக்தியுடையவர்களாதலாலே இடம் பெறமாட்டான். இவ்வாறு பலவாருகச் சூழ்ச்சிசெய்த வுபாயங்க ஜொல்லாம் உதவாதொழிய, அக்கிளியே தன் சொல்லுக்கு அமையத்தக்க துஷ்ட வீரனுவானென்று நிச்சயித்தான். அவ்வாறே ஒரு தூதனால் புரோசனனென்னும் கம்மியனைத் தருவித்து வாரணைவதத்திலே ஓரழிகிய மண்டப

மொன்றை அமைக்குமாறு ஆஞ்னாபித்தான். வெளித் தோற்றுத்தினாலே கண்ணைக் கவரத்தக்கதும், அழகி னாலே யாவரையும் மயக்கத்தக்கதும், சுவர்களும் அடி வாரங்களும் அவியாது சுவாலித்தெரியத்தக்க பதர்த் தங்களை அகத்தே பொதியப் பெற்றுப் பயங்கர ரூப முடையதுமா யிருத்தல் வேண்டுமென அவனுக்குக் கற் பித்தான். அவன் கற்பித்தவாறே கண்டோர் கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்து அவர்களை அகப் படுத்தி நாசங்கு செய்யத் தக்கதாகிய ஒரு மாளிகையைப் புரோசனன் அதிவிரைவிலே அமைத்து முடித்தான். அதனை ஆக்குவித்தோன் விருப்பத்தினாலும் அத னுடைய சித்திராலங்காரத்தினாலும் ஏவப்பட்ட உதிஷ்டிரனும், அவன் சகோதரரும், தாயும் அங்கே சென்று வசித்தார்கள். ஆயினும், உதிஷ்டிரன் எதனையும் நுணித்து நோக்கும் கூர்ந்த விவேகமும், எளிதிலே நம்பாத சிந்தையும் உடையவனதவினாலே தான் அஸ்தினபுரத்தை விட்டு நீங்கினபொழுது விதுரன் தன் காதிலோதிய சில பழமொழிகளைச் சிந்தித்து, வாரனை வதத்துக்குத் தன்னையும், சார்ந்தோரையும் துரியோ தனன் போக்கியது நன்மனங் கொண்டன்றெனத் தெளிந்தான். விதுரன் சொன்ன குறியும், தனக்கென் றமைந்த மாளிகையும் ஒத்திருத்தவின், இம்மாளிகை தீமை குறித்தனவேயாமென்று நிச்சயித்தான்.

14. அரக்கு மாளிகைக்குத் தீயிட்டது

பின்னும் உதிஷ்டிரன் அம்மாளிகையை நோக்கு மிடத்து அஃது அக்கிளியிடும் நோக்கத்தோடுமே ஆக்கப்பட்டதென்று நிச்சயித்தான்.

மெழுகினுளமக் காலப்ப் வகுத்ததும் விரகே
யொழுகுகின்றதன் ஹேழுக்கமும் வஞ்சனொழுக்கே
யெழுகடற்படை யாவையுமிவன் வழியனவே
நொழுதகையனும் படையுள தூர்ச்சியும் பெரிதால்.

இவ்விரகசியத்தைத் தாய்க்கும், சகோதரர்க்கும் உணர்த்தினான்.

இவ்வாறிருக்கையில், விதுரன் இரகசியமாக ஒரு தூதனை அனுப்பித் துரியோதனன் கொண்டிருக்கும் கொளைக் கருத்தை உணர்த்தி ஒரு சிற்பனைக் கொண்டு அம்மாளிகையினின்றும் ஒருவருமறியாது தப்பிப்போகு மாறு ஒரு பிலத்துவாராத்தையும் அமைப்பித்தான். ஆபத்து வருங்காலத்தில் கோமக்க ஸ்வவழியே தப்பி ஒடுதற்கு எப்பொழுதும் எத்தனமுடையர்களாகவே யிருந்தார்கள். சங்கேதப்படி குறித்த நாழிகை வருதலும் புரோசனன் அம்மாளிகைக்கு நெருப்பிட்டான். உடனே பாண்டவர்கள் அம் மாளிகையை விடுத்து உள்ளே வகுத்திருந்த பிலவழியிலிறங்கிச் கேழமாகக் காடு சேர்ந்தார்கள். பொழுது விடியுமுன் மாளிகை முழுதும் சாம்பராயிற்று. அச்சமாச்சாரம் உலகெங்கும் பரந்தது. பாண்டவர்கள் இறந்தொழிந்தார்களென அஸ்தினபூரமெங்கும் பெரு வதந்தியாயிற்று. துரியோதனனும் அவன் குழாழும் தவிர மற்றைய மகாஜனங்களைல்லோரும் கலங்கிப் புலம்பித் தவிப்பாராயி னர். திருதராஷ்டிரனுடைய மந்திரிகளும் துக்கசாகரத்தில் முழ்கி உணர்விழந்தார்கள். இப்பழி செய்தவர்களின்னுரெனவும், அவர்களுடைய மனநிலை இன்னதென்பதும் குறிப்பால் வெளிப்படுத்தினார்கள். பாண்டவர்கள் அவ்வாபத்தினின்றும் நீங்கினார்களென்பது விதுரன் அறிந்திருந்தும் அறியாதான்போன்று மற்றேர் எல்லாரோடும் தானும் துக்கங் கொண்டாடினான். இப்பழியை இவ்விதம் செய்வானென்று சிறிது மெண்ணுதவனுதவினாலே திருதராஷ்டிரனும் ஆற்றெழுதைத் துக்கங்கொண்டான். அவன் பாண்டவர்கள் மீது கொண்ட அன்பை இன்னும் முற்றுகத் துறந்திலன். ஆதலால், உள்ளவாறு சகிக்கலாற்றுது பெருந் துக்கசாகரத்தில் முழ்கிக் கலங்கி ஒருவாறு தேறி அப் பாண்டவர்களுக்குச் செயற்பாலனவாகிய அபரக் கிரியைகளையும் இராஜயோக்கியதைக்குரிய முறையாக நடத்துவித்தான்.

15. இடிப்பன் வதம்

இங்கே அஸ்தினபுரத்தி லிவையெல்லாம் விதிமுறை வழுவாது நிகழி, அங்கே பிலத்துவாரவழியாகச் சென்று காட்டிற் புகுந்த பாண்டவர்கள் வழி தெரியாமலும் மிருக பயங்கரத்தினாலும் திசைதெரியாக் காட்டகத்தில் நுழைந்தார்கள். அவ்வழியே செல்லும்பொழுது எதிர்ப் பட்ட இராக்ஷசர்களையும் மிருகங்களையும் கொன்று கொன்று இடையூறு காத்துச் சென்றார்கள். அங்ஙனஞ் செல்லும்பொழுது ஒருநாள் நெடுந் தூரம் நடந்து களைத்துச் சோர்ந்து தாகம் மீதாரப்பெற்றுத் தண்ணீர் தேடிச் செல்வாராயினார்கள். அவர்களுள் வீமன் முன் நடந்தான். மற்றவர்கள் சோர்ந்து தங்கள் வஸ்திரங்களைத் தரையில் விரித்துக் குறங்கையை அணையாகக் கொண்டு நித்திரை போயினார்கள். வீமன் மீண்டு வந்து பார்த்தபெரழுது நித்திரையா யிருப்பக்கண்டு அவர்கள் தாமாக நித்திரை தெளிந்து எழும்புவார்களாயின் சோகந் தீரப் பெறுவார்களென நினைந்து, அவர்களை எழுப்பாமல் விடுத்துப் புறத்தே அவர்களைக் காத்து நின்றான். அப்பொழுது அவன் மனத்திலே புதிய நினைவுகள் பல உதிப்பனவாயின. உலகத்தையாளும் உரிமையும், தகுதியும் உடையனுகிய உதிஷ்டிரன் ஓர் ஏழைப் பிக்ஷகளைப்போல வெறுந் தரையிலே நித்திரை போவதைப் பார்த்து வீமன் மனம்நொந்து வருந்தினான். போஜராஜன் அன்போடு பெற்று வளர்த்த ஏக புத் திரியும், திசையெங்கும் இசைபடைத்த பாண்டுவுக்குப் பத்தினியும் ஆகிய குந்திதேவி, ஆண்மையும், அழகும் அறிவும் பொருந்திய நன்மக்களைப் பெற்றும் ஓர் ஏழைக் கைம்பெண்ணைப்போலக் காட்டகத்திலே பருக்கைக் கற்களின்மீதே நித்திரை போதல் தகுமா வென்று நெந்து கண்ணீர்விட்டான். தங்கள் துன்பங்களை யெல்லாம் மறந்து ஆழ்ந்து நித்திரைபோகின்ற மற்றைச் சகோதரர்களையும் பார்த்து விதியை நினைந்து புலம் பினன். தங்கள்மீது யாதொரு குற்றமுமில்லாம விருக்கவும் தங்களிடத்துள்ள ஆண்மையையும் ஏனைய நற்

குணங்களையும் கண்டு பொறுமையுற்ற துரியோதன வெலும், அவன் தந்தை திருதாஷ்டிரனுலும் தாங்கள் வனவாசிகளாக்கப்பட்டமையையும், தங்களைக் கொல்வதற்கு அவர்கள் செய்த பிரயத்தனங்களையும் எண்ணிச் சினம் பொங்க மனங்கொதித்தெழுந்தான். இத்துணைக் கொடிய பாவிகளாகிய உறவினர் இருக்கின்ற சிறந்த நகரத்திலும் காடே உத்தம வாசஸ்தான மாகுமென நிச்சயித்தான். தனக்கும் தன் சகோதரருக்கும் செய்யப்பட்ட கொடிய வஞ்சனைகளையெல்லாம் நினைந்து மனங் கைத்தவஞ்சித் தாயும் சகோதரரும் ஆழ்ந்து செய்கின்ற நித்திரா காலமெல்லாம் தன் மனத்திலே அக்கினி மூள மூள அவர்களைக் காவல் செய்திருந்தான். அப்பொழுது அவ்விடத்திற் கயலிலேயுள்ள ஒரு மலை முழையிலே நித்திரை செய்திருந்த இடிம்பனென்னுமோ ரிராக்ஷசன் மனத்தினாலே அக்காட்டிலே நரர் புகுந்தா ரெனவனர்ந்து, அவர்களைப் பிடித்துத் தனக்குக் கறி செய்துவருமாறு தனது சகோதரியை ஏவினான். இடிம்பி அவன் ஏவலின்வழி நரரிருக்கின்ற விடத்தை நாடி அடைந்த பொழுது வீமனுடைய கட்டமகையும், அவனுடைய உத்தண்ட நிலையையுங் கண்டு அவற்றால் மயங்கி அவன்மேற் காதலுடையளாயினான். அவள் மீளத் தாமதித்தமையைக் கண்டு இடிம்பன் அவ்விடத்தை அடைந்து வீமனைச் சாட எத்தனிக்க, வீமன் அவனை ஒரே தாக்கிற் கொன்று தரரயில் வீழ்த்தினான். அதன் பின்னர் இடிம்பியினது நற்குண விசுவாசங்களை வினாவியுணர்ந்து, தன் தாயிடத்திலும் சகோதரரிடத் திலும் அநுமதி பெற்று அவனைத் தனக்கு மனைவியாக்க, அன்றுமுதல் அவர்கள் யரவரும் அவ்வனத்திலேதானே சிலகாலம் வசித்தார்கள். இடிம்பி வயிற்றிலே வீமன் ஒரு புத்திரனை அவ்வனத்திற் பெற்றான். அப்புத்திரன் பிறத்தலும் அச்சிசுவையும் தாயையும் அவ் வனத்து விருக்குமாறு செய்துவிட்டுப் பாண்டவர்கள் எல்லோரும் அவ்வனத்தினின்று நீங்கிப் பலவிடங்களைத் தரிசித் துக்கொண்டு ஒரு சிற்றாரை அடைந்தார்கள்.

16. பகாசுரன் வதும்

அச்சிற்றூரைக் காலந்தோறும் கலங்கும்படி செய்து வந்தவனுகிய பகாசுரனைக் கொண்ற பேராண்மையினாலும், பரோபகாரத்தினாலும் அவ்வூர் முழுதும் பாண்ட வர்களுக்கு அன்பு பூண்டொழுகியது. அது கண்டு பாண்டவர்கள் தாம் வனத்தை விட்டு நீங்கும் பெரமுது பூண்ட பிராமண வடிவத்தோடுதானே அச்சிற்றூரி ஹள்ள ஒரு பிராமணப் பிரபு வீட்டிலே சில காலந் தங்குவாராயினார்கள். அவ்வூர்ப் பிராமண ரெல்லோரும் பாண்டவர்களை அதிதிகளாகக் கொண்டு முறை முறையாகத் தினந்தோறும் விருந்தருத்தி யுபசரித்து வந்தார்கள்.

விளக்கமில்லாததும் மலைச் சாரவிலே யுள்ளது மாகிய அக்குக்கிராமம் சிலகாலம் அராவம் யாதுமின்றி இருந்தது. ஒருநாள் அக்கிராமவழியாக அநேக ஐங்கள் பிரயாணிகளாய்ச் செல்கின்றவர்கள் அங்கே தங்கி விரைந்து போசன மமைத்தார்கள். அதுகண்ட அக்கிராமவாசிகளும் தாழும் விரைந்து போசனம் முடித்துக்கொண்டு பிரயாணத்துக்கு முயற்சி செய்தார்கள். அவர்களுடைய பிரயாண நோக்கத்தை உணர்ந்த பாண்டவர்களும் தாழு மவர்களோடுசேர்ந்து போதற்கு ஆயத்தரானார்கள். இங்கே குக்கிராமமெனக் குறிக்கப்பட்டது வேத்திரகீயம். துருபதனுக்குத் திரெளபதி யென்னும் பெயரையுடைய ஒரு புத்திரி உள்ளாளென்றும், அவளுக்குச் சுயம்வரம் நிச்சயிக்கப்பட்ட தென்றும், துருபதனை அர்ச்சனன் சிறைசெய்து கொண்டு போய் விடுத்த காலத்தில் துரோணன் செய்த நிந்தையினாலே தன்னைச் சிறைசெய்த அர்ச்சனனுக்கு மனையாகும்படி ஒரு புத்திரியையும், துரோணனைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் பெறுவேன் என விரதம் பூண்டாளென்றும், அவ்விரதத்தினாற் பெரு வெள்விகள் செய்து அவனைச்சுடப்படி ஒரு புத்திரனையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றுவென்றும், அப்புத்திரி வளர்ந்து மணப்பருவ

மெய்தினுளென்றும், அக்காலையிலே அர்ச்சனனும் சகோதரரும் தாயும் எரிக்கிரையாகி மாண்டார்க ளெனத் துருபதன் கேட்டுச் சொல்லுதற்காரிய துக்க முற்றுளென்றும், உத்தமகுண சீலர்களாகிய பாண்ட வர்களுக்கு அத்துணைக் கொடிய வாபத்து நேர்ந்திடத் தகாதெனத் தேறித் தன் மகளுக்குச் சுயம்வரம் நிச்ச யித்து உலகெங்கும் அச்செய்தியைப் பரவசெய்தால் பாண்டவர்கள் வெளிப்படுவார்களென்னு முறுதி கொண்டே துருபதன் அங்ஙனஞ் செய்தானென்றும் கேள்வியுற்றிருக்கள். அச்சுயம்வரத்தை நாடிச் செல்லு கின்ற பிரயாணிகளோடு அர்ச்சனனும் சகோதரரும் சேர்ந்து சென்றிருக்கள்.

17. தீரளபதி விவாகம்

துருபதனுடைய நகரத்தைப் பாண்டவர்கள் அடைந்தவுடனே விளக்கமில்லாத ஓரிடத்தை அடைந்து சுயம்வரநாள் வரும் வரையும் தம்மை ஏவரும் உணர்ந்து கொள்ளா வண்ணம் மாறுவேட தாரிகளாக மறைந் திருந்தார்கள். நாற்றிசைகளி லிருந்தும் வரத்தக்க அரசிளங் குமாரரெல்லோருக்கும் வாசஸ்தானங்களும் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஏணை போக்கியங்களும் அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சுயம்வரநாள் நெருங் குந்தோறும் நாற்றிசைகளினின்றும் சுயம்வர தரிசனத் தின் பொருட்டு ஜனங்கள் திரள் திரளாக வந்து கூடி ஞார்கள். எங்கும் விருந்தயர்வர்களும், விருந்தயர்ந்த பின் மகிழ் கொண்டாடுவாருமாய் ஜனங்கள் சுயம்வர முகூர்த் தத்தை எதிர்நோக்கிக் காலத்தைக் கழித்தார்கள். இரதங்கள் பந்தி பந்தியாக வீதிகளிலே செல்கின்ற அதிர்ப்பும், ஜனங்களுடைய ஆரவாரங்களும், ஆவண வொலியும், வாத்திய கோஷங்களும், வீதிகளை அலங்கரிக்கும் பேரொலியும், நவ நவமான ஆடையாபரண அலங்காரமும் எவ்விடத்திலும் தலைப்பட்டன. கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் தெவிட்டாவணவுகள் அகப்பட்டன. சுயம்வரப் பகலுக்கு முந்திய இரவு யாவருக்கும்

விரைவிலே விடியாதாகி நீள்வதாக, துவாதசாதித்திய ரும் ஒருங்கே திரண்டு தமது நண்பினானிய சந்திரனது வமிசத்திலே வந்த கோமகனுடைய வில்லரண்மையையும் குயம்வரச் சிறப்பையும் காண்போமெனக் கூறி விரைந் தெழுந்தாற்போல உதயஞ்செய்து, புலராதிருந்த அவ்விரவைச் சூரியன் தனது கிரணப்பிரபையினாற் சிதைத் தான். துருபதன் புத்திரியுடைய பாணிக்கிரகணம் செய்ய விரும்பிய கோமக்களுடைய திறமையை ஆராயும் பொருட்டு ஒரு களத்தையு மலங்கரித்தார்கள். அக்களத் துக்கு நான்மருங்கிலும் அழகிய நிழல்செய் விருஷங்களும் அவற்றின்மேல் படர்கொடிகளும் மணங் கமழ்ந்து நின்றன. அம் மைதானத்திலே இடையிடையே நான் மருங்கும் பளிங்குப் படிகளையுடைய சிறிய நீர்த்தடங்கள் கிடந்து விளங்கின. அங்குவந்து கூடிய இராஜாக்களுக்கும் கோமக்களுக்கும் அவரவர் வரிசைக்கேற்ப ஆசனங்கள் பந்திபந்தியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே இடப்பட்டிருந்த சித்திரப் பந்தரின் கீழே ஓமாக்கினி வளர்க்கப்பட்டது. குலகுரு அதன் பக்கத் திலே வீற்றிருந்தார். அவரையும் அக்கினியையும் நடுவே வைத்து அரசிளங் குமாரர்கள் குழ்ந்திருந்தார்கள். குருவுக்குச் சமீபத்திலே திரெளபதியும், மற்றொரு பக்கத்திலே பிரராமனேத்தமர்களும் இருந்தார்கள். இவ்வாறிருக்கையில் குறித்த முசூர்த்த காலமும் வந்தடுத்தது. அங்கு வந்திருந்த ஜனத்திரளினது கம்பலை யும் அரவமும் அடக்கப்பட்டன.

18. மச்சயந்தீரம் எய்தல்

அடக்குதலும், திரெளபதியினது சகோதரானிய திருஷ்டத்துய்ம் ணெழுந்து சபாஜனங்களை நோக்கி, “இராஜாகுமாரர்களே, எனது சகோதரியினது பாணிக்கிரகணத்தின் பொருட்டு நீங்களொல்லீரும் இங்கே வரவழைக்கப்பட்டமை அறிவீர்களன்றே. இங்கே ஓமாக்கினிக்குச் சமீபத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வில்லை யெடுத்து நாண்பூட்டி, அதோ மேலே இடையருது

சுழன்றுகொண் டிருக்கின்ற அம் மச்ச யந்திரத்தை ஐந்து பாணங்களினுற் கீழே வீழ்த்துபவன் யாவனே அவனே என் தங்கையைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும் யோக்கியவொன். அம் மச்ச யந்திரத்தை வகுபியம் செய்யும்பொழுது கண்களை மேலே வைத்து நோக்காது கீழேயுள்ள தண்ணீரிலே வீழ்கின்ற அதன் நிழலையே நோக்கிப் பாணப் பிரயோகம் செய்தல் வேண்டும். இவ் வாண்மையைச் சாதிப்பவன் யாவனே அவன் கழுத் திலே திரெளபதியால் மாலை சூட்டப்படும்.

சிலையிது சில்லுகங்களிலை கடுந்திரிகை வேகத் திலையுகத் துறுவுகின்ற வெந்திரத் திகிரிநாப்ப னிலையிலா விலக்குமாக்கே தெஞ்சுற பாவனைய்தான் கலைவல் ரவர்க்கேயெந்தக் கள்வியு முரிபனன்றுன்.

இங்நனங் கூறப்பட்ட பிரவசனத்தைக் கேட்ட சபை முழுதும் மனதிலை ஞன்றித் திகைத்திருந்தது. வில்லான்மையிலே பேர் படைத்தவரும் பலர் இஃதசாத் தியமென் றடங்கினர். தம தாண்மையைப் பேராண்மையென மதித்திருந்தவரும் அக் கண்ணிகைமேற் கொண்ட களிபெருங் காதற்பித்தேறினேருமாகிய சிலர் அந்நிபந்தத்திற் குடன்பட்டு வில்லைவளைக்க முயன்று பிரதிகூலப் பட்டுத் தலைகுனிந்தனர். இன்னும் இருவர் மூவர், கர்ணனும் ஒருவனுகும். வில்லையெடுத் துயர்த்தினராயினும் அதனை வளைக்கும் சக்தியற்றவராயினர். இவ்வாறு அரசிளங் குமரருள்ளே பெயர் படைத்தோ ரெல்லாம் ஆற்றுமற் பின்வாங்க, அந்தனர் கூட்டத்து ஸிருந்த ஓரிளங் குமரன் பொள்ளெனப் புறப்பட்டுக் கம்பீர நடையோடு சென்று வில்லிருக்கு மிடத்தை யடைந்தான்.

மன்மரபிற் சிறந்திருதோன் வலியாலிந்த
மன்றுன மவர்க்கன்றி மறைநாலவானர்
தொன்மரபிற் சிறந்தவரு மிலக்குவீற்தாற்
தூட்டுமோ தொடையவளாந் தோகையென்னத்
தன்மரபுக் கனிதிலகமரனவிரன் றகவள்ரே
மன்றற்குத் தாங்வோ வென்றுன்
வின்மரபிற் சிறந்தநெடு வில்ஜெயிசன்
மேருகிரி யெடுத்ததென விரைவிற்கொண்டான்.

அவன் அந்தணன்போற் ரேண்றியமையின் அச் சபையிலுள்ளோர் அவனைப் பலவாருக மதித்தார்கள். வில்வித்தையிலே கிரமமாகப் பயின்று தேறிய அரசிளங்குமாரரெல்லாம் ஆற்றூது விடுத்த இவ் விற்கொடிலை இவ்வேதியச் சிறுவனே சாதிக்க வல்லவனென்று சிலர் புன்னகை கொண்டார்கள். அவரெல்லாம் அவனுடைய ஆற்றலைக் கிரமமாக ஆராயாமல் இவ்வாறு தமக்கு அறியாமையை யேற்றிக் கொண்டார்கள். வேறு சிலர் இவன் தனது வில்லாண்மையைச் சீர்தூக்காமல் இவ்வாறு முற்படமாட்டானென்று சிந்தித்தார்கள். அவனுடைய சரீர வன்மையையும் பெருந் தன்மையையும் அவனுடைய பக்தித் தோற்றத்தையுங் கண்டு இவனே சாதிக்க வல்லவனென்று மனத்துள்ளே நிச்சயித்தார்கள். தன்னுள்ளம் இவ்விளங்குமரங்கு கவரப்பட்டவளாகி அவனுக் கனுகூல முண்டாகும்படி பிரார்த்தித்து நிற்பவளாகிய திரௌபதியைப் போலவே அவர்களும் இவ்விளங்குமரனே சித்தி பெறுக வென்று மனத்துள்ளே வாழ்த்தினார்கள். இவ்வாறு பலரும் பலவாருக எண்ணி நிற்க, அவ்விளங்குமரன் வில்லை அடுத்து நின்று தன் குருவுக்கும் அங்கே சூடியிருந்த பெரியோர்க்கும் வழிபாடு புரிந்து, பக்தியோடு வில்லை வலம் வந்து, பார்த்தோரெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி எளிதாக எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து ஐந்து பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். பிரயோகித்த மாத்திரத்திலே ஆகாயத்திலே கரகர வென்று சுழன்று கொண்டு நின்ற மச்சயந்திரத்தை அப்பாணங்கள் கீழே வீழ்த்தின. அதுகண்ட சபையோர் யாவரும் பிரயித்தனர். கரகோஷம் பெரு முழுக்கமாக எழுந்தது.

19. தீரளபதி மாலையிட்டது

அந்தணர் கூட்டத்தெழுந்த சுஜாதிப் பெருமிதக் களிப்புரைகள் திசைகளைச் செவிடு படுத்தின. அந்தணரிடத்துள்ள ஆற்றல்கள் பிரத்தியக்ஷமாயின வென்று யாவரும் பாராட்டினார்கள். இவ்வில்லை வளைத்தான்

அந்தண்ண்றுடே வென்று ஒவ்வொருவரும் அதிசயித் தார்கள். அழகிற் றனக்கிணையில்லாத இக்கண்ணிகையை மணம் புரியுமாறு தேவர்களு ஸௌருவன் அந்தண வடிவங்கொண்டு வந்தானென்று சிலர் ஐயுற்றார்கள். இவ்வில்லை வளைத்த இளங்குமரன் பிராமண வடிவங்கொண்டு வந்த அர்ச்சனனேயாம். இவ்வாறு ஐனங்கள் குதூகலப்பட்டுக் களித்தெழுந்து கொண்டாடும் சமயம் பார்த்து உதிஷ்டிரனும் அவன் சகோதரர் மற் றைய இருவரும் பிறர்க்குப் புலனுகாவண்ணம் அவ் விடத்தினின்றும் அகண்றார்கள். அற்றை நாள் வெற்றி மாலைகுடிய அர்ச்சனனே அங்கு திரண்டிருந்த மஹா ஐனங்களினது கண்களுக் கெல்லாம் மணியாயினான். தனது சகோதரனது கண்குறிப்பை நோக்கிக்கொண்டு பேராவலோடு நின்ற திரெளபதி, அவன் குறிப்பின்வழி சபை நடுவே அழகுற நடந்து களிப்பு மிகுதியினாலே கம்பித முடையளாய் அர்ச்சனன் கழுத்திலே மல்லிகை மாலையைச் சூட்டினாள். அதுகண்ட ஏனைய அரசிளங்குமாரர்க ஸௌல்லாம் நாணமும், கோபமும் உடைய ராயினார்கள். இங்ஙனம் மானபங்க முற்ற அரசிளங்குமாரர்க ஸௌல்லாம் சிறிது நேரம் திகைத்துநின்று பின்னர்த் தேறி ஒருங்குகூடி வாதுகூறத் தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் துருபதனைப் பார்த்து, “நம்மை யெல்லாம் நீ வரவழைத்த கருமம் யாது? நீ சாதுரிய மாக எம்மையெல்லாம் வரவழைத்தது தாழ்வுசெய்தற பொருட்டேயாம்” என்றார்கள்.

சொல்லப்பட்ட நிபந்தத்தை நிறைவேற்றிப் பரிசு கொண்ட வீரன்மீது தாம்ளளவேனும் குறைசுமத்த வில்லை யென்றார்கள். அவர்கள் தம்மை வரிக்கும்போது தானே அவ்வசாத்திய நிபந்தத்தைத் தமக்கறிவியாமல், தாம் வந்துகூடிய பின்னர் அதனை வெளியிட்டமையால் பாஞ்சாலன் செயல் குற்றமுடையதா மெனக் கொண்டார்கள். இப்போலி நியாயத்தை யாவருக்கு முனர்த்தி அவர்களை யெல்லா முடன்படுத்தி, பாஞ்சாலனைப் போருக் கழைத்தார்கள். அதுகண்ட பாஞ்சாலன்

(துருபதன்)தான் அவ்வரசரை யெல்லாம் வரவழைத்தவ னுதலின் அதற்கு யாதும் பேசாது நின்றுன். கலகமுங் கலக்கமுமோ பெரியவாயின. அவ்வமயத்திலே அர்ச் சனன் முற்பட்டு வந்துநின்று, பாஞ்சாலனுக் கீடாகத் தானே அப்போரை எதிரேற்றுச் செய்து பயங்கரத் தைத் தீர்ப்பான் என்று கூறி அபயஸ்தங் கொடுத் தான். அவன் பக்கத்திலே தன் புஜபல பராக்கிரமத்தை மறவாதவனும் வீமசேனனும் நின்றுன். அர்ச்சனன் சொன்ன வாசகத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தே போர்க் காயத்தராய்நின்ற அரசிளங்குமார ரெல்லோரும் ஒரு பக்கமாகவும், அர்ச்சனனும் வீமசேனனும் மற்றப் பக்க மாகவும் நின்று போர் தொடுத்தார்கள். அப்போரில் அர்ச்சனனும் கர்ணனும் செய்த போர் கணிக்கத்தக்க தாம். இருவரும் சிறிது நேரம் கடும்போர் பொருத பின்னர்க் கர்ணன், தான் தோற்றனன் என்றும், தன்னைவென்ற வீரன் யாவனே வென்றும் கூறிப் பின்வாங்கினன். பார்த்திருந்த ஐனங்கள் மெச்சிக் கூறிய “சபாஷ்”, “சபாஷ்” என்ற சொன்முழக்கமும் நின்று போயது. அவ்வளவில் போரும் ஒருவாறு முடிந்தது. தூர்ப்போர் தொடுத்த அரசிளங்குமாரர், தாம் மானத் தோடு போரொழிதற்கு ஒரு நடுவன் வாக்கை ஆவ்லோடெதிர்நோக்கி நின்றனர். அக்குறிப்பினை யுணர்ந்து முற்பட்டு, “இனி அமைக அமைக” என்றுரைத்து வந்தான் ஒரு பெரியோன். அவன் யாவன்? அவன் அன்று முதலாகப் பாண்டவர்க்கு உற்ற நண்பு பூண் டோனும் அவர்க்கு முக்கிய மந்திரியும் அவர்க்கு வெற்றி தருபவனுமாகிய பெருந்தகையே. அவன்றுன் யாவன்? அவன் சந்திர வமிசத்துக்கு அநன்னியனும் திவ்விய மதியூகியுமாகிய கிருஷ்ணனேயாம். அவன் சந்திர வமிசத்துப் பூர்வாதிபனுக்கு முத்த புதல்வனுகிய யது வினது குலத்திலே தோன்றியவன். அவன் தந்தை ஒரு கோபகாரணமாக அரசரிமையைத் துறந்து புறஞ் சென்றுன். அத்துறவினால் யதுகுலத்தோர் தமது வமிசத்து இராஜ குடும்பங்களோடு கலப்பின்றி யிருந்தாரல்லர். விவாகக்கலப்பு நடந்துகொண்டே வருவதாயிற்று.

இச்சரித்திரம் நிகழ்ந்த காலத்திலே குந்தி ஒருபக்கம் பாண்டவர்க்குத் தாயும், மற்றொரு பக்கம் கிருஷ்ண னுக்கு அத்தையுமா யிருகுவத்தையும் சம்பந்தித்தாள். கிருஷ்ணனது பேராண்மையும் பராக்கிரமமுமோ வெளில் சிறியவுமன்று, சிலவுமன்று. அவன் தனது பேராண்மையாற் பெயர்ப்படைத்த பின்னர் மந்திரத் தொழிலே தனக்குச் சிறந்ததாகக் கொண்டவன். அர்ச்சனன் தனது இனையற்ற வெற்றியினாலே மாற்றுவதை திகைத் துப் புறங் கொடுக்குமாறு செய்த சமயம் பார்த்து அவனேடு நட்பாளுங் கருத்தை முன்னரே மனத்துட் பொதிந்தவனுயக் கிருஷ்ணன் வெளிப்பட்டான். பாண்டவர்கள்மீது இயல்பாகவே செல்லுகின்ற பேரன்பி ஞால் உந்தப்பட்டவனுகிய கிருஷ்ணன் இருபக்குத்தாரது வழக்கையு மெடுத்து வாதித்துக் குற்றம் இரு பக்குத் தாரிலு முளதென்றும், என்னை கொலாமெனில், இச் சுயம்வரத்தை விரும்பிப் புறப்பட்டு வந்து கூடினாலு அதன் நிபந்தத்தை ஆராய்ந்துணர்ந்து கொள்ளாது வந்தது குற்றமேயாமென்று மெடுத்துக் காட்டினன். அதுகேட்ட வளவில் அவ்விளங் குமார ரெல்லோரும் தமது பொருமைக்கு ஏற்ற சிகை பெற்றதோடு பகையுந் தணிந்தனர். பின்னர், எல்லாம் ஊழின் வண்ணம் நடப்பனவென்றும், இன்று நாம் இவ்வளவிற் பிழைத் தது நல்ல காலத்தின் பயனே யென்றும், பலசாலி ஜெயசாலி யென்பதின்று கண்டோ மென்றும் கூறி எல்லோரும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினர்.

20. தீருமணம்

அதன்பின்னர் அர்ச்சனன் திரெளபதியை யழைத் துக் கொண்டு வீமனேடும் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி நகர்ப்புறத்தையடைந்து அங்கோரில்லத்திலே தங்கினான். அவ்விடத்திற் சென்று கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களைக் கண்டான். அத்தினமே பாண்டவர்க்கும், அவர்களுள் ரூம் விசேஷமாக அர்ச்சனனுக்கும், கிருஷ்ணனுக்கு மிடையே மிக்க திண்மையான கேண்மை வேறுன்றி நிலை கொள்வதாயிற்று. இவர்கள் நிலை இங்ஙனமாக

அங்கே பாஞ்சாலராசன் தன் புத்திரியைக் கைக் கொண்ட நாயகன் யாவனென் றிதுவரையும் ஆராயாம விருந்தும் அவள் தன் சமுகத்தை விட்டகன்ற பின்னரே சிந்தாகுலம் கொள்ளத் தலைப்பட்டான். தன் வாக்கிற குப் பங்கம் வருமென்றஞ்சியே, திரெளபதியைக் கொண்டேக விடைகேட்க அர்ச்சனைனை அது செய்யா மற் றடுத்திலன். ஆயினும், தன் புத்திரி சென்று வாழுங் குடும்பம் யாதென்றும், அவர் பெயர் ஊர் யாவையென் றும் அறிதல் வேண்டித் தன் மகனை யழைத்து, “நாம் சம்பந்தங்க் செய்த பந்துக்களின் இயல்புகளை யெல்லாம் அவர் ஜயருவண்ணம் நீ சென்று தேர்ந்து வந்துரைக்க” என்றான். அவ்வாறே திருஷ்டத்துய்மன் பாண்டவர்களிருக்கு மிடத்தை யடைந்து, அவர்களுக்குப் புலங்கா வண்ணம் தூரத்தே யிருந்து, அவர்கள் பேசவது நடப் பது விரும்புவது முதலிய வெல்லாம் நுண்மையாக நோக்கிக் கிரகித்தான். அவர்கள் செய்யும் சம்பாஷணகளால் அவர்களை இராஜ குடும்பத்தார்களென நிச்சயித்து மீண்டு போய்த் தந்தைபாற் சென்று, “நமது கண்மணி யாகிய திரெளபதி போய்ப் புகுந்திருக்கும் குடும்பம் பெரும்பாலும் ஆயுதங்களையும் வில்லித்தையையுமே யெடுத்துப் பேசவதால் அஃதுயர்ந்த இராஜகுடும்பமேயா மென்பதற் கையமில்லை” என்று வணங்கிக் கூறினான்.

அதுகேட்டகமிக மகிழ்ந்த பாஞ்சாலன் அவர்களை அழைத்து வருமாறு, கஜரததுரகபதாதிகளோடு மந்திரிகளை யனுப்பினான். அமைச்சர் வருதலும் அவர்கள், இனி நாம் மறைந்தொழுகுதல் நன்றெனக்கருதி, அரசர்க்குரிய ஆடையாபரண முதலியவெல்லாம் பூண்டு இரதா ரூடராய்த் தமது தாயோடு திரெளபதியு மோரிரதத்தில் வீற்றிருந்து செல்லச் சென்று, துருபதன் அரமனையை யடைந்தரார்கள். அவர்கள் துருபதனால் உபசரிக்கப் பட்டவுடனே தம்மை இன்னைசரன் வெளிப்படுத்தினார்கள். அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே அரண்மனையிலும் அந்நகரத்திலும் உண்டாய களிபேருவகையும் கொண்டாட்டமும், சொல்லுக் கடங்குவன வல்ல. அதன் பின்

னர் விவாகத்துக்கு நாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது. நகரெங்க ணும் சோடிக்கப்பட்டது. வீடுகள் தோறும் கொண்டாட்டந் தலைப்பட்டது. உரிய நாளிலே வியாசர் ஆஞ்னெடுப்படியும் குந்தியினது அநுமதிப்படியும் திரெளபதி ஐவர்க்கும் மனைவியாக்கப்பட்டாள்.

இவ்வாறே வீடின்றி, நாடின்றி, இனமின்றி, சனமின்றி, வனமெரன்றி நின்ற பாண்டவர்க்கும், பாஞ்சாலனுற் படைவலியும் துணைவலியும், கிருஷ்ணனுல் மந்திரவலியும் ஞானவலியும் பெருகுங் காலம் வந்து பொருந்தியது.

21. இணக்கச் சூழ்ச்சி

பாண்டவர்கள் எரியுட்டுக்குத் தப்பியதும், வில்வளைத்து வெற்றி பெற்றதும், விவாகத்தோடு பெருங்கிறப்படைந்ததும் துரியோதனன் செவிக்கு மின்னென்டடின. அவன் கோபத்தாலும் துக்கத்தாலும் விழுங்கப்பட்டவனுய்ப் பொருமை யென்னும் பெருங்காட்டி டைப்புக் கொழித்தானையினும், பரண்டவர்க்கு மிகப் பயந்துள்ளம் புண்ணையினை. பாண்டவர்கள் மாண்டார்களெனக் கொண்டு அச்சந் தீர்ந்திருந்த அவன் மனத்திலே இப்போதுண்டாய வச்சம் ஆயிரம் மடங்காயிற்று. துக்கமென்னும் பெருங் கடலிலே அச்சமென்னுஞ்சுறவின் வாய்ப்பட்டுக் கலங்கும் துரியோதனை அடிக்கடி தேற்றுந் தேர்ச்சித் துணைவரானார் அவன் தமிழ்யாகிய துச்சாசனனும் தோழனுகிய கர்ணனும், மாதுலனுகிய சகுனியமோவர். துச்சாசனனே முன் பின்யோசிக்கு மியல்பிலா முழுமகன். கர்ணனே சாவினும் வாழ்வினும் பிரியேனென்றாலை புகுந்தவன். சகுனியோ வஞ்சமே வடிவாயினேன். இம்மூவரும் துரியோதனனுக்குச் சூழ்ச்சித் துணைவராய், மகன் எண்ணத்துக் கெல்லா மிசைகின்ற திருதராஷ்டிரனை வசப்படுத்திக் கொள்ளு மாறும், அவனுல் பாண்டவர்களையும் துருபதனையும் பிரிக்குமாறும் அவனை ஏவினர். பாண்டவர்க்குத் துருபதனை வுண்டாகிய பலத்தையும், கிருஷ்ணன் சொற்

படி நடக்கின்றவர்களாதவின் யாதவ வீரரெல்லோரும் உத்தமர்களாகிய பாண்டவர்க்கே சகாயரா யிருப்பார்க ளென்றதையுந் துரியோதனன் நன்றாகவுணர்ந்தான். அதனாற் பாண்டவர்க்கும் துருபதனனுக்கு மிடையே பகையை யுண்டாக்கி விடுதலே தனக்கனுகூலமென நிச்சயித்தான்.

இப்படியிருக்கையில் பாண்டவர்கள் அக்கிணியில் மாளாமல் கேஷமாரோக்கியரா யிருத்தலைப் பிறர்க்கு வெளியிடா திருந்தவனுகிய விதுரன் அவர் துருபதன் சபையில் அடைந்த வெற்றியைக் கேட்டுப் பேரானந்த முற்றுன். அஃதுணர்ந்த மாத்திரத்தே அவன் திருத ராஷ்டிரன்பாற் சென்று அதனைச் சொன்னான். திருத ராஷ்டிரன் இப்போது முந்திய திருதராஷ்டிரன்ஸ்லவன். அவன் தன் மைந்தனுங் குழாமும் சூறிய நச்சரையால் நச்சமன் முடையனுமினான். அதனால் நன்னெறி யெல் லாம் அவன் செவியிலேறாவாயின. அவன் தன் மைந்த ரது அபிவிருத்தியையும் அவர்களுக்குபகாரியா யிருத்தலை யுமே நாடினான். மைந்தன்மேற் கொண்ட அஞ்பு மற்றை நீதிகளை யெல்லாம் மறைத்தது. விதுரன் சொல்லும் நன் மந்திரமெல்லாம் அவனுக்கு வேம்பாயின. வஞ்ச மனத்தினை யுடையோர் புறத்தே இனியராய்த் தோற்று தல் இயல்பாதவின் அவன் விதுரன் சொற்களை அங்கி கரித்தான் போன்று நடிப்பவனுமினான். அவன் பாண்ட வர்கள் கேஷமாரோக்கியரா யிருக்கின்றன ரென்றும், அவர்கள் திரெளபதியைச் சுயம்வரத்திற் பெற்றன ரென்றும் விதுரன்வாய்க் கேட்டபோது பெருமகிழ்வு கொண்டான்போல் நடித்தான். அவன் தனியிருக்கும் போது தனது கிளைக்கு அரசரிமை கிடைக்கத் தக்க பக்குவங்க ளெல்லாம் கிடைத்தனவே யென்று பெருமுச் செறிவானுமினான்.

திருதராஷ்டிரன் இம்மனதிலையோடு இருக்கையில் மிக்க புண்பட்ட மனத்தினனுய்த் துரியோதனன் அவன் பாற் சென்று தன் குறையை யெடுத்துரைத் தழுதான். அவன் நெடுநேரமாகச் செய்த விண்ணப்பமும் அவ்

விண்ணப்பத்தினது பரிதாப வாக்குவன்மையும் திருத் ராஷ்டிரன் மனத்தை முன்னையிலும் மிகவுருக்கியது. அதனால் இருவரும் ஒரு மனப்பட்டவராய்ப் பாண்டவரையும் துருபதனையும் எவ்வகையினும் பிரித்து விடுவதே ஏற்றவுபாய் மாமெனத் துணிந்தார்கள். ஆயினும், அதனைச் சாதித்த லெங்ஙன் மென்பது திருத்ராஷ்டிர ஞாக்குப் புலப்படவில்லை. விதுரன் முதலியோரது எண் ணத்துக்கு மாரூகத் தனது அரசு செல்லாதென்பதும், அவர்களுக்கிசைய நடத்தலாலேயே தனதரசு செல்லுகின்ற தென்பதும், அவர்கள் சாதுரிய விவேகமும் பலமுமே தன்னரசுக் காதார மென்பதும் திருத்ராஷ்டிரன் மனத்தினின்றும் நீங்கின வல்ல. அவன் அவர்களுடைய கருத்துக் கெல்லா மினங்கி நடக்கப் புகினும் உதிஷ்டிரனது உரிமையினையே அவர்கள் எடுத்து நாட்டுவ ரென்பதும் உட்கொண்டான்.

இவ்வண்ணம் திருத்ராஷ்டிரன் ஒருதலைத் துணிபு மின்றி யிருந்தானேனும், தன் மெந்தன் கருத்தை முடித்தற்கு விதுரன் முதலியோரை யுசாவாது துணியலாகாதென நிச்சயித்தான். அதனைத் தன் மெந்தனுக்குஞ் சொல்லி அவனை ஆற்றினான். இரண்டொரு நாட்சென்ற பின்னர்த் திருத்ராஷ்டிரன் தனது மந்திரத் தலைவரைத் தன் சமுகத்துக்கு வரவழைத்தான். இதற்கு முன்னர் ஒருபோதும் எப்பெருங் கருமத்தின் பொருட்டும் இப்பெருஞ்சபை கூட்டப்பட்டதில்லை. அச்சபையிலே சூழ்ச்சிக் கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம் அசையா வரசரிமையையும் இசையாப் பேராசையையும் மினக்கஞ் செய்தலாம். அஃதாவது துஷ்ட நிக்கிரக கோபத்தை யொழிலித்துத் தருமதெறியுடையோரைப் பொருமையும் பழிபாவங்களு முருவெடுத்து வந்தாலோத்த தீயவரோ டினக்குதலாம். இக்கருமமோ ஒரு சிறிதும் பயன்படாத தாம். அது இருளையும் ஓளியையும் ஒருங்கே கூட்டுமாறு முயல்வது போன்றதாம்: இவ்வாறசாத்தியமாகிய இப்பெருங் கருமத்தினை மேற்கொண்ட மந்திர சபையினது பெருமையும் சாதுரியமுமோ எடுத்துரைக்க வடங்காவியல்பினவராம்.

22. மந்திரிசபை

அச்சபையி லொருவராகிய வீஷ்மாசாரியரோ, கலங்காவறுதியும் பயங்கரமான சத்திய விரதமு முடைய வர். அவர் வயசாலும் முதியவர். அவர் தமதாயுட் காலத்திலே மூன்று சந்ததி அரசு புரியக் கண்டவர். அப்முன்று சந்ததி காலத்திலும் தம் வில்லாண்மையை யும் போராண்மையையும் நாட்டிப் பெயர் படைத்தவர். அவர் தமது கௌமார பருவத்திற்குனே தமது தந்தை யினதபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுமாறு விவாகஞ் செய்வ தில்லை யென்றும், தமது தந்தையார் மண முடித் தகன்னிகை வயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரர்க்கே அரசுங் கிடைப்பதாக வென்றும் வாக்குத் தத்தஞ் செய்து அவ் விரதத்தினைத் தவறுமற் காப்பவர். அன்று முதலாக அவர் பராக்கிரமத்திற் கோருறைவிட மாயினவர். அவர் யெளவனப் பருவத்திற் செய்த கடிய போராண்மையினை யும், வெற்றி வலிமையினையும் கண்டு கேட்டுணர்ந்த பகை யரசர் நெஞ்சிலே அவ்வாண்மைகள் இன்றிவ் விருத் தாப்பிய தசையிலும் நின்று பேரச்சத்தை விளைப்பன வாயின. அதனால் அவர் கீர்த்தி என்றும் வாடாப் பசுமையினை யுடையதாயிற்று. அவர் பராக்கிரமம் தளர் வில்லதாயிற்று. அவர் பெயர் பகையரசைப் படை யெடாவகை அடக்குவதாயிற்று. இங்ஙன மெல்லா மிருந்தும் அவர் துரியோதனனும் அவன் குழாத்தினரும் செய்துவருகின்ற தூர்க்கிருத்தியங்களைக் கண்டு, கொடிய யுத்தமொன்று மூலப்போகின்றதே யென்றும், சந்திர வமிசத்துக் கபகீர்த்தி வந்ததேயென்றும் சிந்தாகுலங் கொண்டு மனமயங்கினார். ஆயினும், அவர் வாக்கும் பாகி லிகன் வாக்கும் மந்திர சபையிலே வலிமை யுடையனவா யிருந்தன. பாகிலிகன் வீஷ்மாசாரியருக்குச் சிற்றப்பன். அவன் அவர் சொல்வனவற்றை யெல்லாம் ஆதரித்து நீதியை நிலைநாட்டுபவன். இவர் இருவர்க்கும் அடுத்த படியிலுள்ளவன் விதுரான். அவனும் தருமத்தையே ஆதரித்து நிற்பவனென்பது முன்னும் பலமுறை கூறப் பட்டது. அவன் யுத்தத்திலே சிறிதும் விருப்ப மில்லாத

வன். அதுபற்றி அவன் ஒருகாலத்தும் போர்க்களம் புகுந்திலன். அவனுக்கு விருப்பமாகியவிடம் மந்திரி சபையே. அச்சபையிலும் அமைச்சத் தொழிலில் தனக்கிணையில்லாத வலிமை யுடையவன். அமைச்சியல் என்னும் சமுத்திரத்திலே செல்பவனுகிய விதுரனுக்கு நீதியே துருவநஷ்டத்திரம்; சத்தியமே உடுக்கருவியாம். அவன் சொல்லும் உபாயமெல்லாம் பக்ஷபாத மில்லா தனவேயாம். அவன் சபையிலெழுந்து பேசும்போ தெல்லாம் சபை மகிழினும் இகழினும் பொருட்படுத் தாமல், தனது இருதய கமலத்திலே வீற்றிருக்கும் பரம் பொருளினது மெச்சொலியையே பொருட்படுத்தி அரசுக்கும் சந்திர வமிசத்துக்கு முரிய தரும முறைக்குப் பங்கம் வராமற் கருமங்களை யெடுத்து வாதிப்பவன். அவனும் வீஷ்மரைப் போலவே சந்திரவமிசத்தி ஹண்டாகப் போகும் பெருங் கேட்டைக் குறித்துச் சிந்தா குலங் கொள்பவனுயினை. அவனுடைய கெள்கைகளை எல்லாம் திருதாஷ்டிரன் கருத்துக்கு மாறுபட்டன வேயாயினும், அவன் மதியுரை மந்திர சபையிலே அங்கீகரிக்கப்பட்டே வருவதாயிற்று. இம்முவருமே உண்மையளவில் இவ்விராச்சிய பாரத்தைப் பரிக்குந்துண்களாவர். இம்முவருமே இராச குடும்பத்துக்கு வரத்தக்க காலபலன்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து கணிப்ப வரும், பழுதுருவகை அதனைக் காப்பவருமாயினர். இம்முவரோடும் துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் சிறிது காலம் மந்திர சபையிலே பெரும்பாலு மொத்து நடப் பாராயினர். பின்னைய மூவர் வாக்குப் பலமும் கூடியே வீஷ்ம விதுரர்களுடைய கருத்தெல்லாம் மிக்க வலிமை பெறுவன் வாயின வெனல் வேண்டும்.

இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே துரியோதனனும் அவன் துணைவரும் புகுந்தனர். அவர்கள் புகுந்திருக்கும் சமயத்தையும் கருத்தையுங் கண்டு மந்திரத் தலைவரெல்லாம் தாமினித் தாக்ஷிண்ணியம் பற்றிக் கூசாம ஹள்ளதை யுள்ளபடி யெடுத்துரைக்கத் துணிந்தனர். வீஷ்மாசாரியரே வாதத்தைத் தொடங்கினர். அவர்

திருத்ராஷ்டிரனை நோக்கி, “நீ அந்தகனுயினமை பற்றி யன்றே உனக்குரிய அரசுரிமை உன் தம்பி பாண்டுவுக் காயிற்று; அது பற்றியே பாண்டு அரசனுயினை; அவன் இறந்த பின்னர் அவன் மைந்தன் உதிஷ்டிர னுக்கு அவ்வரசுரியதாயிற்றன்றே; உதிஷ்டிரன் சிறுவ னயிருந்தமையினால்லன்றே நீ அவ்வரசை அவனுக்கு வயசு வருங்காறும் நடாத்தப் புகுந்தனை. இவ்வண்மைகளாலும் நீயும் உன் மைந்தரும் அரசுக்குரிமை யொரு சிறிது முடையீரல்லீர். ஆயினும், உனக்கோரற்ப வாய்ப்புளது. அஃதாவது அஸ்தினுபுரத்துப் பெரியோர்கள் ஒருபோது வேண்டுவரேல் உதிஷ்டிரன் உயிர்ப் பழிக்கஞ்சி இராச்சியத்திற் பாதியைக் கொடுக்க உடன் படுவான். அஃதன்றி உனக்கு யாதோருரிமையு மில்லை. ஆதலாற் காலந் தாழ்க்காது அவ்வழியை நாடக்கடவை” என்றார். அதுகேட்ட துரோண கிருப அசுவத்தாமர் களும் அக்கருத்தையே வலியுறுத்திப் பேசினர். அதன் பின்னர் விதுரனெழுந்து வீஷ்மர் பேசியதை ஆதரித் ‘துரைத்ததுமன்றி, “இதுகாறும் பாண்டவர்க்கு நீயும் நின் மைந்தரும் செய்ததெல்லாம் வஞ்சகமும் பழியுமே யாமென்றும், பாண்டவரது அரசுரிமை முழுதையுமே அபகரிக்கத் துணை நாடுகின்றனை யென்றும், பாண்டவரது பொருளையே யுண்டுகொண்டு அவர்களுக்கே தீங்கு விளைக்கின்றனை யென்றும், உன் கேள்வத்தை நீ நாடு கின்றனையாயின் அவர்களையும் உன் புத்திரரையுஞ்சம மாக வெண்ணுதல் வேண்டும்” என்றும் கூறினான்.

23. துரியோதனன் செருக்கு

இம்மந்திரவுரைகளினாலே துரியோதனன் பேராசை தணிந்திலது. அவன் தனது புஜபலத்தையே பெரிதாக மதித்து மிகவகங்கரித்தான்: வீமனிலும் தான் வலிமை யிற் சிறந்தானல்லனேனும் அவனுக்குத் தான் சமானனே யெனத் துணிந்தான். தனது தோழனுகிய கர்ணன் அர்ச்சனனுக்குச் சிறந்த இனையாவானெனத் துணிந்தான். மற்றைய பாண்டவர் மூவரும், முப்பத்து

21000/-

மூன்று மடங்கினராகிய தனது தம்பியருக் கீடாகாரென நிச்சயித்தான். இவ்வாறே பாண்டவர்கள் தன்னையுந் தனது தம்பியரையும் வெல்லும் பக்குவஞ் சிறிது மில்லரதவரே யாவரெனத் தன் மனத்திற் கொண்டான். இன்னும் தன் பக்கத்திலே துரோண கிருப அசுவத்தா மாக்களையுஞ் சேர்க்கின், அவர்களுக் கீடாவார் பாண்ட வர் பக்கத்திலே எவருமிலரேன மதித்தான். எந்நிலையிலே நின்று இத்துரோணதீயர் நியாயவாதம் புரிகினும் போர் வருங்கரலத்திலே தன் பக்கத்தை யன்றி வேறு நோக்கா ரெண்பதும் துணிந்தான். ஆயினும், பாண்டவர் பக்கத்திற்குத் துணையாகத் துருபதன் வருவானென்பதும் அவன் மனத்தை விட்டகண்றதில்லை. அங்ஙனம் துருபதன்றுன் வரினும் தன் பக்கத்துப் பலம் அளப்பரிதாய் விஞ்சி நிற்குமெனக் கண்டான். இவ்வகைத் துணிவினாலே துரியோதனன் அன்று அம்மகா மந்திர சபையிலே நிகழ்த்தப்பட்ட சமாதான போதங்களை யொரு சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் உடன்பாடின் றியே நின்றுன்.

இந்நியாயங்கள் ஒருபக்க மிருக்க, பரண்டவர்கள் தம்முள்ளே தமது ஏகமனையாள் காரணமாகப் பெரும் பகை மூண்டொருவரை யொருவர் வெறுத்துப் போராடிப் பிரிந்து விடுவார்களென்பதோ ரெண்ணமும் நம் பிக்கையும் துரியோதனன் மனத்திலே முளைகொண்டு வளர்வனவாயின. அக்கருத்து நிறைவேற்றற்குச் சிறிது காலம் பேசதல் வேண்டுமென்றும், அப்பிரிவு வருங்காலத்திலே துருபதனும் தன் மகள் பொருட்டுப் பாண்டவர்களை வெறுப்பானென்றும் துரியோதனன் மனேரத மேறினான். அப்பகை விளையுமாறு சிறிது காலத்தை உபாயமாகக் கழித்தல் வேண்டுமென்றும் அதற்கிடையில் அப்பகையைத் தூண்டுவித்தல் வேண்டு மென்றஞ்சிந்தித்தான். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்க்குறுதித் துணையாயுளன் என்பதைத் துரியோதனன் எட்பிரமாணமும் பொருட்படுத்தினால்லன். கிருஷ்ணன் தமையன் பலராமன் தன் பக்கத்தில் அத்துணையன்பு பாராட்டு

பவனுதலின் அவனுல் கிருஷ்ணனும் யாதவர்களும் ஒரு பக்கமுன் சாராமல் நிற்பரென்பதும் அவன் நண்றுக நிச்சயித்தான்.

அதன் பின்னர்க் கர்ணன் எழுந்து, “பாண்டவர்க் குத் துணையாக வள்ளவன் துருபத்தெருவனே யாதலின், நாம் இப்போதுதானே பாஞ்சர்லநாட்டிற் படையேற்று வோமாயின் அவர்களை எளிதிலே வென்று அவர்கள் வலிமையைச் சிதைத்து விடலாம்” என்று தீர்க்காலோ சனையின்றிக் கூறினான். கர்ணனே புதிதாக வேத்தவை புகுந்த அனுபவமில்லா விளங்காளை யாதலாலும், தனது விவேகத்தையும் ஆண்மையையும் பெரிதும் பாராட்டுபவ ஞதலாலும், துரியோதனன் போக்குக்கெல்லாம் முன் செல்பவனுதலாலும், அவன் உரைத்தவைகள் துரியோதனன் மனத்துக்கு உவப்பாயின. இப்படியாக மந்திர சபையிலெழுந்த வாதங்கள் கொடியவும் நெடியவுமாகச் சாமபேத தானதண்டமாகிய நால்வகை யுபாயங்களும் நாடி யாராயப்பட்டன.

24. பாண்டவர் பாதியரசு கொள்ளல்

இவற்றை யெல்லாம் கேட்டிருந்த திருதராஷ்டிரன் தன் மகனும் கர்ணனும் கூறிய எண்ணைங்களே தகுதி யுடையனவாகுமென்று மனத்தில் நிச்சயித்தான். நிச்சயித்தவழி துணிதற்குக் கிருஷ்ணன் பாண்டவர் பக்ஷத்தி விருத்தலினாலே அச்சமுடையனுகி மந்திரத் தலைவரைச் சார்ந்து பேசுவானையினான். திருதராஷ்டிரன் அம்மந் திரத் தலைவரை நோக்கி, “உமது எண்ணப்படி இராச்சியத்தைப் பங்கிட்டுப் பாண்டவர்கள் பங்கை அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவீர்கள்” என்றான். அவ்வரை மனம் வாக்கு இரண்டும் பொருந்திக் கூறப்பட்ட தன்று. அவன் தனக்கும் தன் மைந்தனுக்கும் சமயம் வாய்ப்புழிப் பாண்டவரை வென்று, அவர்கள் பாகத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுங் கருத்துடையனுகவே அதனைக் கூறினான்.

இச்சமாதானக் கருத்தைப் பாண்டவர்க் குணர்த்து மாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டவன் விதுரன், அவன்

உடனே பாஞ்சாலத்துக் கேகித் தான் சென்ற கருமத் தைப் பாண்டவர்க் குணர்த்தினான். அங்கே பாண்டவ ரோடிருந்த கிருஷ்ணன் துருபதன் முதலியோரெல்லாம் பாதிப் பங்கு கொள்வது நீதியின் பாலதன்றுயினும், கொடிய யுத்தத்தையும் உலகத்துக்கு வரத்தக்க தீங்கை யுஞ் சீர்தூக்கி அஞ்சியே அது கருணையின் பாலதா மெனக் கொண்டு சமாதானத்துக் குடன்பட்டார்கள். அதுகேட்ட பாண்டவர்கள் தாம் துரியோதனனால் அடைந்த துன்பங்களையும் வஞ்சகங்களையும் மறந்தவர்களாயும் கூழித்தவர்களாயும் விளங்கித் துருபதன்பால் விடைகொண்டு விதுரானேடு புறப்பட்டு அஸ்தினைபுரத்தை யடைந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் அஸ்தினைபுரத்தை யடைந்தார்களன்பது கேட்டு அந்நகர மாக்கள் எல்லையில்லாத ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினார்கள். எல்லோருந் திரள் திரளாக எதிர்சென்று பாண்டவர்களை உபசரித்தார்கள். அதனால் பாண்டவர்கள் அந்நகரத்தை நீங்கியிருந்தமை. பற்றி அந்நகரத்து மரந்தர்களால் மறக்கப்பட்டில் ரென் பதும் வெளிப்படையாயிற்று. நகரமெல்லாம் ஆனந்தகோஷங்கு செய்யப் பாண்டவர்கள் அரண்மனையை யடைந்து திருதராஷ்டிரனையும் பெரியோர்களையும் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். திருதராஷ்டிரனும் ஏனைய முதியோரும் பாண்டவர்களை வாழ்த்தித் தழுவிக்கொண்டாடிய பின்னர் இராச்சியத்தைப் பாகம் பண்ணி ஒரு பாகத்தைக் கொடுத்தார்கள். அஸ்தினைபுரமென்னும் புராதன நகரத்தை திருதராஷ்டிரன் தனக்காக்கிக் கொண்டான்.

25. இந்திரப்பிரஸ்த நகரம்

அதனால் பாண்டவர்கள் தமது பாகத்துக்கு இராஜ தானியாக இந்திரப்பிரஸ்த மென்னுமொரு நகரத்தை நிருமிக்க வேண்டியவரானார்கள். அந்நகரம் கிருஷ்ணன் ஏவவின்வழி விசுவகர்மா வென்னுந் தெய்வ கம்மியனால்

அமைக்கப்பட்டது. அது பாண்டவர்களுக்கு எவ்வகை யினும் தகுதியான மனோகரநகரம். அது யமுனைக்கரையின் கண்ணதாதலின் மிக்க விசேஷமுடைத் தாயிற்று.

இமையவர்பதியி ஹன்ளனயாவி மிங்குள
விங்குமற் றுள்ள
வமைவுறு பொருள்க ஓங்கில வெனுமா நமைத்தவான்
ஞேஸ்பதி யழகை
சமைவுற விரித்துப் புகற்வதற் குள்ளிச்
சதுர்முகத் தவலுமெய் தளரு
நமர்களா எவில முடியுமோ முடியா தாயிறும்
வல்லவா நவில்வாம்.

அது பகையரசர் கணவிலுஞ் சிந்தை செய்தற்கரி தாய்ப் பல்வகைப் பொறிகளும் யந்திரங்களும் யுத்தோபகரணங்களும் அமையப்பெற்றது. அது மிகவாழ்ந்து யார்க்குந் தாண்டுதற் கரிதாகிய அகழியை யுடையது. அது பகலும் இரவும் முறையே கண்விழித்துக் காக்குங்காவற்படையினைப் போன்ற தாமரையும் குழுதமு முடையது. அந்நகரத்தைச் சூழ்ந்து கிடக்குஞ் சோலைகள் மல்லிகை, மூல்லை சண்பக முதலிய மலர்களால் நிறைந்து பரிமளங்கால்வன. அந்நகரத்திலே யமுனைக்கரையிலுள்ள மாளிகைகளைல்லாம் இந்திரனிருக்கையாகிய அமராவதிவரையு முயர்ந்து, கீழே யமுனை நீரிலே தோன்றுஞ் சாயையால் பாதலம் வரையும் வேருஞ்சின போல் விளங்குவன. இடையிடையே யோங்கிப் பலைத் துப் பரந்து குளிர் நிழலைத் தருவனவாகிய விருக்கங்களால் வெயிலும் அந்நகருக்குச் சந்திரிகையாயிற்று. நால் வகை வருணத்து உத்தமர்களுக் கெல்லாம் அது பல வகையாலும் கண்கவரும் பதியாயிற்று. சுருக்கிக் கூறு மிடத்து, அந்நகரம், பலவாற்றிலும் பெருங் கீர்த்தியும் பேரழகும் வாய்ந்ததாய் மற்றைய நகரங்களை யெல்லாம் மங்குவித்துயர்ந்து, ஒப்புயர்வில்லா அரசராலும் பிரசைகளாலுஞ் சிறந்து விளங்குவதாயிற்று.

26. பாண்டவர் அரசியல்

இப்படி யினையற்று விளங்குவதாகிய நகரத்திலே பாண்டவர்களும் நீதிக்கோருறைவிடமாக வீற்றிருந்து இராஜாதிராஜரெல்லாம் போற்றி அடிபணியத் தக்க வாறு செங்கோலோச்சு வாராயினர்கள். அங்கே தௌமியரென்னும் புரோகிதரும் பாண்டவரோடிருந்து அவர்களுக்கு நீதிமார்க்கங்களை யெடுத் துபதேசம் பண்ணி வருவார். வியாசரும் இடையிடையே சென்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதைக் கற்பித்துப் போவார்.

நீவிரும் விதியால் வேட்ட நேயமுண்டேனுமென்ற
லோவிய மனையாடன்னை யோரோான் டெஞ்சுவராக
மேவினர் புரியுமங்கள் மேவநா னேனோயோரிக்
காவியங் கண்ணிலூனைக் கண்ணுறை கடனதன்றே.

எண்ணுறைக் காணிலோரா றிகுதுவும் வேடமாறிப்
புண்ணியப் புனல்களாடப் போவதே புறுதியென்று
வண்ணவிற் றிறவினுர்க்கு வரய்மலர்ந் தருவிமின்டு
பண்ணுடைக் கீதநாத பண்டிதன் விசும்பிற்போறுன்.

நாரதரும் அவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு இவ்வாறு கூறி னார். வியாசரும் நாரதரும் கூறிய அநுமதிப்படியே திரெளபதியும் வருஷத்துக் கெர்ருவராகப் பாண்டவர் ஜவர்க்கும் இல்லற மனைவியானாள். அது காரணமாகப் பாண்டவர்கள் அவளிருக்கும் அந்தப் புரத்தைத் தம்முள் அவ்வருஷத்துக் குரியவரன்றி மற்றவர் எட்டியும் பார்ப்ப தில்லை யென்று விரதமேற் கொண்டு அதனைக் கிரமமாகக் காத்து வந்தார்கள். அதுதவறி ஒருவர் அபுத்தி பூர்வமாகக் காண நேர்ந்தால் இராஜதானியை விடுத்துச் சிலநாள் தீர்த்த யாத்திரை செய்தல் வேண்டு மென்னு முறுதி பூண்டார்கள். இவ்வாறு தம்மையும் தம் பிரசைகளையுங் காத்தொழுகுபவர்களாகிய பாண்டவர்களது கீர்த்தியும் அறமுறையும் திசாழுக மெங்கும் பரந்தன.

ஒருநாள், சூரியன் மேற்றிசைக் கடல்வாய் மூழ்கிய பின்னர் அந்நகரத் தகழியினின்றும் அதனைச் சூழ்

கிடந்த சோலையினின்றும் எழாநின்ற நறுமணங்களை வாரிக்கொண் டுவுந் தண்ணீய தென்றலைச் சுகிப்பான் வீதியிற் புகுந்தவோர் அரசிளங்காளை சிறிது தூரஞ் செல்லா முன்னே, “ஐயையோ! கள்வன்! கள்வன் கவர்ந்தோடுகின்றூன்!” என்னுமோ ரவலவொலி கேட்டுத் தன்வசமின்றி மின்னெனவோடி எதிர்ப்பட்ட வோரறையினுட் புகுந்து வில்லொன்றை யெடுத்துக் கொண்டு மீண்டு கள்வனைத் தொடர்ந்து பற்றி, அவன் கவர்ந்து சென்ற பொருளை மீட்டு, உரியவனுகிய அந் தணன் கைக்கொடுத்தேகினான். அந்தணன் அவ்வுதவி புரிந்தவனை யாரென்றறியானுயினும் பன்முறை வாழ்த்தி மனங் குளிர்ந்தான்.

27. அர்ச்சனன் தீர்த்த யாத்தீரை

இச்செயலெல்லாம் ஓரிமைப் பொழுதினுள் நிகழ்ந்தன. இவ்வுதவி புரிந்தவன் அர்ச்சனன். அவன் உலாப்போய் மீண்டபோது முன்பு தான் வில்லுக்காக விரைந்தோடிப் புகுந்த மாளிகை உதிஷ்டிரனும் திரெளபதியு மிருந்த கிருகமென் றறிந்தான். அவன், “அந்தோ! யாது செய்தேன்! விரதம் பங்கப்பட்டதே!” என்று மனம் பதை பதைத்தான். உடனே உதிஷ்டிரனை யடைந்து தான் அபுத்திபூர்வமாக வியற்றிய பாவத்துக்குப் பிராயச் சித்தமாகத் தீர்த்த யாத்திரை போக விடைதருதல் வேண்டுமெனப் பணிந்தான். உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனனை நோக்கி, “உண்மையை நோக்குமிடத்து அவ்விரதம் பங்கப்படவில்லை, நீ போதல் ஆவசியகமன்று” எனப் பல சொல்லி அவனைத் தடுத்தான். அவன் செவிக்கு அவை யேறுவாயின. அவன் அப் பிராயச்சித்தம் தப்பாமற் செய்தலே வேண்டுமென்று வாதித்தான். அதுகண்டு உதிஷ்டிரன் விடைகொடுத்து, அவனைக் கல்வியாற் சிறந்த அந்தணர் பலரோடு நுப்பினான். அவ்வாறே அர்ச்சனன் தீர்த்த யாத்திரைமேற் சென்றான். சென்றபோது தான் முன்னர்ப் பன்முறையும் பலரும் பாராட்டி வியந்து கூறக்

கேட்ட கட்டழகெல்லாந் திரண்டுருவெடுத்த சுபத்திரையைத் துவாரகையிற் கண்டு மணம் புரிதல் வேண்டு மெனக் கொண்ட பேரவா அவன் மனத்திலே அடிப்படையிற் கிடந்தது.

அர்ச்சனன் பலதலங்களையும், புண்ணியநதி பல வற்றையும் தரிசித்தாடிப் பல இராச்சியங்களையுங் கடந்து ஈற்றில் சுபத்திரைமேல் வைத்த களிபெருங் காதலாற் பிடர்பிடித்துந்தப் பட்டவனைய்த் துவாரகையை யடைந் தான். சுபத்திரை கிருஷ்ணன் தங்கை. தன் கருத்துக் குக் கிருஷ்ணன் சகாயம் புரிவனென்பது அர்ச்சனன் நன்றாகத் தோந்து கொண்டவனையினும், கிருஷ்ணன் தமையனுகிய பலராமன் துரியோதன்மேற் பற்று டையவனுதலின், அவன் தன் கருத்துக் குடன்படா என்பதும் அவன் அறியாத தன்று. அர்ச்சனன் நகர்ப்புறத்தே வந்திருந்தமை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அவனைப் போய்ப் பிறர்க்குப் புலனுகா வண்ணம் கண்டு கொண்டாடினான். அர்ச்சனன் வந்த கருமத்தை அவன்பால் வினவி யுணர்ந்து கிருஷ்ணன் அவனுக் கோருபாயங் கற்பித்தான். அஃதாவது, பலராமன் துறவிகளிடத்தே மிக்க பக்தியும் பேரபிமானமு முடைய என்றும், துறவிகளைத் தனதரமணைக்குள்ளே யழைத்து விருந்தருத்தும் சிரத்தையிற் றனக்கிணை யில்லாதவ என்றும், அதனால் அர்ச்சனன் துறவிவேடம் பூண்டால் அரமணைக்குள்ளே இடம் பெறுதல் எளிதென்றும் கிருஷ்ணன் கூறி அகன்றான். அர்ச்சனன் அவ்வுபாயத்தை மனப் பூரிப்போடங்கீகரித்து அவ்வாறு துறவி வேடந் தரித்து அடுத்தநாளுதய காலத்திலே நகர்ப் புறத்திலே பரம சந்நியாசி போல விளங்கினான். அவனுக்கு வெயிலும் மழையும் வேற்றுமை யில்லாதன வாயின. அவன் பசி தாகம் மலஜ்ஜோ பாதையை அறியாதான் போன்றான். அவனையும் அவன் தவப் பொலிவையும் கண்டோர்கள் நகரெங்குஞ் சென்றறிவித்தார்கள். அச்செய்தி பலராமன் செவியிலு மேற்றறு.

28. அர்ச்சனன் பலராமன் அரமணைக்குச் சென்றது

அதுகேட்ட மாத்திரத்தே பலராமன் அவரைத் தனது அரமணைக்கழைத் துபசரிக்குமாறு அவர்பாற் சென்றுன். அர்ச்சனன் மெய்த் துற வுடையான் போன்று அரசனை மதியாமல் மூடிய கண்ணைத் திறவாமல் யோகத்திலிருப்பதாக நடித்தான். அரசன் பன்முறை அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து சிலகாலந் தனதரமணையி லெமுந்தருளியிருந்து விருந்தருந்தித் தண்ணையும் ஏனையா தவரையும் ஆசீர்வதித்துப் போக வேண்டுமென்று அவனையிரந்தான். அர்ச்சனன் பன்முறை மறுப்பான் போன்றித் தீற்றிலுடன்பட்டுப் பலராம னுடன்போய் அரமணைக்குள்ளே ஓரகண்ற மரநிழலைத் தணக்குறைவிட மாக்கிக் கொண்டங்கு பரமயோகிபோல் வீற்றிருந்தான். துறவிகளுக்குக் குற்றே வல் பூண்டொழுகு மாறும், அவ்வழியே அருள் பெறுமாறும் கண்ணியரை விடுவது தருமநெறி குன்றுத பண்டைநாள் வழக்கு. அவ்வாறே சுபத்திரை அக்கபட சந்நியாசிக்குக் குற்றேவற் பெண்ணைக்கப் பட்டாள். அர்ச்சனன் கண்களுக்கு அவன் விருந்தாயினவுடனே, அவன் தான் முன்னர்க் கேள்வியுற்றுக் காதல் கூர்ந்த அழகெல்லாம் அவன் அழகிலொரு கூறேயன்றி முற்றுமன்றென வெண்ணிப் பிரமித்துச் சிறிதுநேரம் பிரதிமைபோ விருந்தான். பின்னர்த் தெளிந்து பேரானந்தத்திலமுந்தினன். அவன் தன்னுள்ளத்திடை யெழுந்த காதல் பெருகிப் பெருங் கடலாக, அதனைத் தன்வேடமென்னுங்களரயால் மடக்கினான். நாளூஞ் சில அவன் மனத்திற்கு யுகம்போற் கழிந்தன அவன் தன் கபடமார்க்கம் சுபத்திரைக்குச் சிறிதும் புலனாகாமல் ஏற்ற காலம் வருங்காறும் கரத்தடக்கி யொழுகுவானுயினான். சுபத்திரையும் அவன்பாற் சிறிதும் ஐயப்பாடு காணோய்ச் சித்தசமா தானத்தேரூடும் அளவளாவத் தலைப்பட்டாள். ஒருநாள் சுபத்திரை, அர்ச்சனன் வாயிற் பாண்டவர் இந்திரப் பிரஸ்தஞ் சார்ந்த செய்தியைக் கேட்டு, அர்ச்சனன்

கேஷமத்தை வினவினாள். அஃது அவன் அகத்தே தழலாய்க் கிடந்த காமாக்கினிக்கு நறிய நெய்யோக, அவன் தன் வேடத்தை மறந்து சுபத்திரை ஐயுறுமாறு தன்னை வெளியிட்டான். அதுகண்ட சுபத்திரை ஆரியப் பெண்களுக் கியல்பாயுள்ள அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப் பென்னும் நாற்குணத்துள் முற்பட்டதாகிய நாணத்தால் மேற்கொள்ளப் பட்டவளாய் அவன் பக்கத்தை விட்டோடி மறைந்தாள். மீண்டும் அவன் பக்கஞ் செல்ல அவள் மனங்கு விவதாயினும், நாணமும் அச்சமும் தடுப்பனவாயின. அதனால் அவள் அர்ச்சனன் கண்ணுக்காரியளாயினாள். அதனை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அர்ச்சனைப் போசன விஷயத்தில் முட்டுருவகை காக்குமாறு தனது தேவியராகிய ருக்குமணி சத்தியபாமா இருவரையும் ஏவினான். அத்தேவிய ரேவலால் சுபத்திரை நாணமீதாரப் பட்டவளாகியும் மறுக்க மாட்டாதவளாய் அர்ச்சனனுக்கு அன்னமாத்திரம் படைக்கப் போவள். இப்படியாகப் பின்னரும் சிலநாள் யுகம்பல வென்னக் கழிய, விழவு நாளொன்று வந்தடுத்தது.

29. சுபத்திரை கல்யாணம்

அவ்விழாவணி காணுமாறு அந்நகர முழுதும் சமீபத்துள்ள ஒரு கிராமத்தை யடைந்து, அதனால் நகர முழுதும் நிர்மானுஷியம் போலாயிற்று. அச்சமயத்தை வாய்ப்பாகக் கொண்டு அர்ச்சனன் மனம் புணர்ந்து அவளைக் கொண்டு சோரமார்க்கமாக இந்திரப்பிரஸ் தத்தை நோக்கி விரைந்தேகினான். இச்செயலுக்குக் கிருஷ்ணன் மாத்திரம் இரகசியத்தில் அநுகூலியா யிருந்து தானுமறியாதான் போன்று விழாவயரப் போனான். வாயில் காப்போர் கண்டனர். அர்ச்சன னென்றுணர்ந்தனர். தடுத்துப் போர் செய்யத் துணைந் திலர். பின்னர்ப் பலராமனுக்கு யாது கூறுவோமென்றேங்கினர். விரைந்தோடி அஞ்சலி செய்து மெய் நடுங்கி யுரைத்தனர். அவ்வுரை பலராமன் செவித் துவாரங்களுக்கு அக்கினியரயின. கண்களிலே தீப்பொறி

யெழுந்தன. மந்திரத் தலைவரும் படைத் தலைவரும் சென்று கூடினர். சூழ்சியாதென்றனர். பலராமன், “தொடர்ந்து பற்றுமின்” என்று கூறித் தானும் புறப் பட்டான். உடனே கிருஷ்ணனும் வெளிப்பட்டு அக் கபடியைப்பற்றி வருதுமென்று முன்னே நடந்தான். சிறிது சென்றபின் கிருஷ்ணன் பலராமனை நோக்கி, “அன்னே, பிரமனால் விதிக்கப்பட்ட விவாக பந்தத் தைச் சிதைக்க யாவரால் ஆகும்? நடந்தேறிய கருமத்தைத் துக்கித்தலாற் பயனெண்னை? ஆயினும் சுபத்திரைக் கேற்ற நாயகன் அர்ச்சனைத் தவிர வேறு யார்தானுள்ளன்? ஆதலால் படை தணிவதே ஏற்றது” என்றார்கள். அதுகேட்ட பலராமன் பகை தணிந்து மனமகிழ்ந்து பாண்டவர்க்கு நட்போலை போக்கிச் சில தினத்தில் விவாக மகோற்சவங்கள்கூடு கொண்டாடினான்.

இவ்விவரகத்தினாலே பாண்டவர்களுக் குண்டாகிய வலிமையோ மிகப் பெரியது. திரெளபதியினது விவாகத்தினாலே பாஞ்சாலன் என்னும் பேரேறும், இவ் விவாகத்தினாலேயாதவர்களும் படைத்துணவர்களாயினார்கள். இம் முத்திறத்துப் போராண்மைக்கும் உலக மொன்று கூடினும் ஈடரகா தன்றே. இது முதலாகக் கிருஷ்ண னும், அர்ச்சனனும் பிரியாதநட்பினராய் வினேத காலக்கழிவு செய்து வருவாராயினார்கள்.

30. காண்டவ தகனம்

ஓருநாள் நரபகஷ்ணம் பண்ணை மியல்பினையுடைய அரக்கர் வசிக்கும் வனமொன்று சமீபத்தே யுள்தென்றும், அது காண்டவ மென்ப்படுவ தென்றும், அதனை அழித்து அரக்கரை விண்ணேற்றுதல் வேண்டுமென்று மோரந்தணன் வெளிப்பட்டார்ச்சனனுக்குத் திவ்விய மகத்துவம் பொருந்திய காண்டவமென்றும் வில்லையும், எடுக்குந்தோறுங் குறையாத ஈரம்புக் கூட்டடையும், பகைவர் பாணங்களாற் சேதிக்கப்படாத தோரிரதத்

தையு மீந்தான். அவ்வந்தண்ண்பாற் கிருஷ்ணனும் ஒரு சக்கரமும் கவசமும் பெற்றன். இங்ஙனங் கிடைத்த ஆயுதங்கள் அவர் தமக்கியல்பாகவுள்ள புஜபல பராக் கிரமங்களுக்கு மேலும் வலிபெருக்க, இருவரும் புறப் பட்டுச்சென்று நிருவகித்தற்கரிய கொடுஞ் சமராடி வெற்றிமாலை புனைந்து மீண்டார்கள். அக்கொடிய யுத் தத்திலே தேவகம்மியனையும் நாணச்செய்த சிற்பசாதுரி யத்தில் வல்லானேருவனே அர்ச்சனன் அருணேக்கத் தால் உயிர்பிழைத்தான். அவன் தனக்குயிர்ப்பிச்சை யீந்த வள்ளல்முன்னே தோன்றி வணங்கினின்று, தான்பெற்ற அப்பேருதவிக்குக் கைம்மாறு யாதாயினு மொன்று செய்ய அனுமதிதருதல் வேண்டுமெனப் பன் முறை யிரந்தனன். அர்ச்சனன் அவனைக் கிருஷ்ணன் பால் விடுப்ப, கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, இந்திரப் பிரஸ்தத்திலே ஒரு மாளிகை அமைப்பாயாக வென்று பணித்தருள, அவன் மகிழ்ந்து ஓரலங்கார மாளிகையை அமைத்தான். அவ்வகைத் திவ்வியாலங்கார மாளிகை உலகத்திலே அதற்குமுன் ஒருகாலத்தும் தோன்றிய தில்லை. எதிர்காலத்தும் நோன்றுவதில்லை. அம்மா ளிகை முழுதும் மதிப்பிலடங்கா நவரத்தினகசிதமானது. அதிசய சிற்ப நுண்மைகளொல்லாம் அமையப்பெற்றது. மேல்விதானங்க ளெல்லாம் நசஷ்திரங்களையும் நாணச் செய்யும் வைரரத்தினங்கள் பதித்து உயர்ந்த பசும் பொன்னிலை இழைக்கப்பட்டன. தூண்களொல்லாம் பருத்துயர்ந்த வச்சிரக் கம்பங்கள்போல் விளங்கின. கண்டோர் அதிசயித்து மயங்கத்தக்க பளிங்கறைகளும் பளிங்கு மேடைகளும் இம்மண்டபத்திலே அமைந்து கிடந்தன. அம்மண்டபத்தின் உட்டளங்களொல்லாம் தெளிந்த பளிங்கினால் இயற்றப்பட்டமையின் முன் பயிலாத கண்களுக்கெல்லாம் தண்ணிய தடாகம்போற ரேஞ்றும் இயல்பினது. மாளிகையைச் சூழ்ந்து கிடந்த நந்தவனங்க ளெல்லாம் இடையிடையே தாமரைத் தடாகங்களும் அழகிய விருக்கங்களும் விரவப்பெற்றன. இவை மாத்திரமன்று, விடேத மாயாயந்திரங்களும் பெரறிகளும் அமைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. அவற்றுட் சில நாடக நடிப்பனவும், சில விளையாடுவனவும், சில

பூத்தொடுப்பனவும், சில நீரிறைப்பனவும், சில பந்தெறி வளவுமாக இன்னேரன்ன விசித்திரங்கள் எண்ணில.

மனத்தாலுந் திருத்தகுநால் வரம்பாலு
முரம்பயிழேன் வலியிலூலு
மினத்தாலுந் தெரிந்துதன தென்னிய
வென்னிறுக்கேற்ப வென்னில்கோடு.
தினத்தாலுஞ் செயற்கரிய செழுமளிமன்
பெமிரேற் திங்கட்செய்தான்
தனத்தான்மிஞ்சிய தருமன் தம்பியர்க்குத்
தன்டுடன் வென்சங்குமிந்தான்.

இங்நனங்கு சிறந்த இம்மாளிகையை அச்சிற்பன் அமைத்து அந்நகருக்கு அணியாக்கினான். முன்னே அந்தணனெனப்பட்டவன் அக்கினிதேவன்.

31. இராஜிஞ்சுய யாகம்

இவ்வாறே பாண்டவர்கள் பல்வகைப் போகங்களை யும் அனுபவித்துக்கொண்டு காலக் கழிவுசெய்து வருநாளில் ஒரு நாள் நாரதர் அங்கே வருவாராயினர்.

ஏற்றிலு ஒசனத்திற் ரவித்தனியே
யுபசாரம் யாவுந்தந்து
மாற்றிலூன் வறியினாப்பு மரஸயன்போ
விருந்தோனை மகிழ்ச்சிகூர்ந்து
பேர்ந்தீவரயான் புரிதவம்யா
தெனப்புகர்ந்தான் பொதியிற்றென்றற்
காற்றிலு எரும்புநறுஞ் துதம்போற்
புளக்குஞ்சுங் காயத்தானே.

யான்புரிந்த தவமுலகில் யார்புரிந்தாரவளிபரி
விகையின் விணைத்
தேன்புரிந்த தெள்ளாழதா மூதுண்டோர்
செவியிரதந் தெவிட்டுவிப்பாய்
மான்புரிந்த திருக்காத்து மதியிருந்த
நதிவேணி மங்கைபாகன்
ரூஸ்புரிந்த திருக்காத்துக் கியையயகிழ்ந்
திசைபாடுந் தத்வங்காளி.

அவரைக்கண்ட தருமன் இவ்வாறுபசரிக்க ஏனைய பாண்டவர்களு முபசரித்து வழிபட்டார்கள். அவர் அவர்களை ஆசீர்வதித்து அவர்கள் தந்தையாகிய பாண்டு ஏனைய இராஜாக்களையெல்லாம் வென்று கீர்த்தி பெற்றதும், சிரேஷ்டனாக விளங்கியதும் எடுத்துக்கூறி, “தந்தையைப்போலப் புத்திரராகிய நீங்களும் சிரேஷ்டர்களாகவும் உலகத்தவர்களுக்கும் துறவிகளுக்கும் புகவிடமாகவும் விளங்குதல்வேண்டும்” என்றும் உபதேசித்தார். அவ்வுபதேசத்தைச் சிரமேற்கொண்ட உதிஷ்டிரன் தம்பியரோடு குழ்ச்சிசெய்து இராஜகுய யாகமொன்று செய்யத் துணிந்தான். இராஜகுய யாகமாவது அரசருக்கு லெளகிகப்பயனையும், வைதிகப் பயனையும் பயப்படு. அது செய்ய விரும்புவோர் தமக்குச் சமீபத்தும் தூரத்துமுள்ள தேசராஜாக்களை யெல்லாம் திக்குவிஜயத்தில் வெல்லுதல் வேண்டும். இராஜகுய யாகத் துக்கு நானுதேசத்து இராஜாக்களை யெல்லாம் அழைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் வரும் இராஜாக்களைல்லாம் பாதகாணிக்கையாகப் பெரும்பொருள் கொண்டுவந்து வைத்துப் பணிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாதோரைப் போரிலே வென்றாடிப்படுத்துதல் வேண்டும். இவ்வியல்பினதாகிய இராஜகுயத்தைச் செய்யத் தொடங்குமுன்னே உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணபால் ஒரு தூதனைப் போக்கினான். கிருஷ்ணன் வருதலும் உதிஷ்டிரன் தனது கருத்தை அவனுக்குரைக்க அவனும் நன்றென்று உபாயங்கூறினான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் தம்பியர் நால்வரும் நாற்றிசைக்கண்ணும் பெருஞ்சேனைகளோடு சென்றனர். நாற்றிசையிலு முள்ள வெந்தர்கள் பலரும் பாண்டவர்களுடைய கருத்தை யுணர்ந்து இணங்கிப் பாதகாணிக்கையாக அளவிறந்த திரவியங்களும் கொடுத்தார்கள். அவ்வெந்தர்கள் அப்பாண்டவர்களை வழிவிடும்பொழுது தாம் பின்னர் யாகத் துக்கு வரும்பொழுதும் மேலும் திரவியோபகாரம் புரிவதாகவும் கூறினார்கள். தம்மைப் பெரிதாக மதித்த சில அரசர்கள் மாத்திரம் பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை யறியாது முரணிப் போர்தொடுத்து நிர்வகிக்க

இயலாது வணங்கி அடிபணிந்து பாதகாணிக்கையும் அளவின்றிக் கொடுத்தார்கள்.

இவ்வாறே யுதிஷ்டிரன் சகோதரர் நால்வரும் முன்ன ரெக்காலத்தும் பாரத வருஷத்து வேந்தர் ஒரு வரும் சென்றறியாத தேசாந்திரங்க ளாங்குஞ் சென்று ஆங்காங்கு வெற்றி படைத்தும், சமாதான மென்று வணங்கப்பட்டும் தமது கருத்தின்படி திக்குவிஜயத்தை முடித்து அளவிறந்த அரும்பெருந்திரவியக் குவைகளைக் கையுறையாகப் பெற்று யானைகளி லேற்றிக்கொண்டு மீண்டார்கள். மீண்டமாத்திரத்தே இராஜகுயத்துக்கு வேண்டும் பிரயத்தனங்க ளால்லாஞ் செய்யப்பட்டன. நானும் வந்தடுத்தது. ரிஷிகளுள்ளே தலையாயினாரும், அந்தணருள்ளே சிரேஷ்டரும், அரசருள்ளே சிறந்தோரும் வந்துகூடினர். அஸ்தினைபுரத்து யுத்தவீரராகிய வீஷ்ம துரோனைதியரும் சமுகந் தந்தனர். கிருஷ்ண னுக்குத் தீராப் பகைவனும் பாண்டவர்க் குறவினனு மாகிய சிசபாலனும் வந்திருந்தான். வேந்தரும் பெரி யோருமாகிய இச்சபை நடுவே புருஷோத்தமனுகிய கிருஷ்ணனும் தாரகை நடுவே தண்மதியென்ன விளங்கினான். இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே அக்கிரதாம் பூலோபசாரம் யாருக்குச் செயற்பால தென் னும் ஆசங்கை யெழுந்திட்டது. வீஷ்மாசாரியர் அக்கிர தாம் பூலம் கிருஷ்ணனுக்கே யுரியதாகுக வென்றனர். அது கேட்ட சகாதேவன் உதிஷ்டிரன் முகத்தை நோக்க உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனை நோக்கச் சகாதேவன் கிருஷ்ணனுக்குச் சமர்ப்பித்தான். அச்செயல் சிசபால னுக்குக் கொடுஞ் சீற்றத்தை யுண்டாக்க அவன் கொடிய நாகம்போற் சினந்தெழுந்தான். வீஷ்மன் சொன்ன தும் கிருஷ்ணன் அங்கீகரித்ததும் தகாவென அவன் கூறி இருவரையும் நகைத்திகழ்ந்து கிருஷ்ணனைப் போர்க்கறை கூவினான். அதனால் யாகம் நடைபெற தெனும்படி சபை நிலை கலங்கியது. அதுகண்டு கிருஷ்ணன் பலவாறுக அவனுக்கு நன்மதி கூறியும் அவனமையானாக அவனைத் தனது சக்கராயுதத்தால் விண்குடி

புகுவித்தான். அதன் பின்னர் யாகந் தொடங்கப்பட்டது. அது யாவர் கண்ணும் மனமுங் குளிர முறையுற நடாத்தி முடிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் இரர்ஜிஞகுயம் செய்யத் துணிவாருஞ் சிலரினுஞ் சிலரே. தங்கருத்தின் படி முடியப் பெறுவாருஞ் சிலரினும் மிகச் சிலரே. ஆயி னும், இத்துணைக் கிரமமாக முடித்தார் பாண்டவரை யன்றி வேறு யாவர் என்றுலகம் பாராட்டவும், ரிஷிகள் ஆனந்தக் கூத்தாடவும், அந்தனர் களிகூர்ந்து ஆசி பாடவும், அரசரெல்லாம் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடவும் திரவியங்களும் பட்டாடைகளும் தேவாமிர்தம் போலும் அன்னமலைகளும் அந்தனர்க்கும் ஆதுலர்க்கும் வாரி வாரி வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு அரும் பெரும் கரும மாகிய இராஜகுய யாகம் முற்றுப் பெற்றது. முற்றுப் பெற்ற அத்தினமே பாண்டவர்களும் உலகத்தார்க் கெல்லாம் அரசரென்பதும் காட்டப்பட்டது. அத்தினமே துரியோதனன் வஞ்சப்பகையும் பொருமையும் அதியுச் சஸ்தானம் பெற்ற நாளாம். பாண்டவர் மேல் அவன் வைத்த பொருமையும் பகையும் ஒரு காலத்தும் தணிந்தா னென்பது பொருந்தாது. அவன் மனத்திடைப் பதி கொண்டு கிடந்து, நாடோறும் வளர்ந்தன. அத்தி னமோ அவை அவன் மனத்திடை யடங்காவாயின. பாண்டவர்க்குப் பெருங் குதூகல நாளாகிய அத்தி னம் துரியோதனனுக்கு அக்கினி முன்டெரியு நாளா யிற்று.

32. தீருத்ராஷ்டிரன் உபதேசம்

பாண்டவர்கள் பதியிழந்து, அரக்கு மாளிகை அக்கினிக்குப் பிழைத்துக் கொடிய வனம் புகுந்தலைந்த தீக்காலமெல்லாம் கழித்துச் சுகவாழ்வெய்தி மகோந்நத போகமும் பெற்று அரசர்களை யெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி மேற்பட்டு அதிராஜராக விளங்கும் காலம் வந்தடுத்தது. அவர்கள் நுகர்ந்த துன்பங்களெல்லாம் இப்போது அவர்களுக்குப் பரமானந்த சுகங்களாகப் பரிணமித் தன. இங்ஙனம் புரண்ட சுபயோக சக்கரமானது நிலை

கொள்ளாது பின்னரு மொருமுறை பாண்டவர்களைத் துரியோதனன் வனசெயல்களுக் காட்படுத்தித் துன்ப நுகர்விக்கும் பொருட்டு மீண்டும் புரஞ்சாறு நோக்குவ தாயிற்று. துன்ப நுகர்ந்த வழியன்றி இன்ப நுகர்ச்சி இனிதாகாதன்றே.

இராஜகுய வேள்வி முடிந்த பின்னர் அது கானு மாறு வந்திருந்த அரசரும் ரிஷிகளும் மற்றேரும் தத்தம் வரசஸ்தரனங்களை நோக்கி மீண்டனர். கீர்த்தியும், பெருமையும், இராஜராஜன் என்னும் பெயரும் எங்கும் திசைக்டோறும் வியாபித்து முழங்கின. உலக முழுதும் களிகூர்வதாயிற்று. இருவர் மாத்திரம் அதுகண்டு பொருராய்த் துன்புறுவாராயினர். அவர் தாம் யாவர்? துரியோதனனும் அவன் தம்பி துச்சாதனனுமே. இரு வரும் தம்மை யொத்தவராகிய உதிஷ்டிரன் முதலிய பாண்டவர் தம்மினும் மிக்கவராய், வலியவராய், இராஜாதிராஜராய்விளங்கத் தாம் தாழ்வெய்தியதை நினைந்து பொருமை யென்னும் கொடிய நெருப்பின்வாய் வீழ்ந்து துடிப்பாராயினர். அவர்கள் உதிஷ்டிரன்பால் விடை கொண்டு மீஞும் அமையத்திலே பெருங் களிப்பெய்தினர் போல் நடித்தாராயினும், அவன் செல்வத்தை யெல்லாங் கவர்ந்துகொண்டு அவனைத் தம்மடிப் படுத்தாது விடுவ தில்லை யென்னும் விரதமும் அப்பொழுதே பூண்டார்கள். இக்கொடிய அழுக்காறும் துராசையும் துரியோதனன் மனத்தை அல்லும் பகலும் அரம்போற் றேய்த் தன. திவ்விய வுணவெல்லாம் அவனுக்கு வேம்பாயின. போகமெல்லாம் கொடிய நாகமாயின. நெட்டுயிர்ப்பும் தனியிடமுமே துனையாயின. உறவினர், நட்பினர் முகமெல்லாம் அவனுக்குவர்ப்பாயின. அதுகண்ட அவன் நட்பினர் பேரச்சமும் பிரமையுமடையராய், அவனைக் கொண்டேகிப் பல்வகை விநோதங்களையும் காட்டி அவனை மகிழ்விக்க முயன்றனர். அவை யெல்லாம் அவன் மனப்புண்ணுக்கு மருந்தாகாவாயின. அச்செய்தி அவன் தந்தை செவிப்பட்டது. படுதலும், தந்தை அவனைத் தன் சபைக்கழைக்க, அவனேடு அவன் உண்மை

நண்பனுகிய கர்ணனும் அன்பிற் சிறந்த மாதுலை கிய சகுணியும் அச்சபை புகுந்தனர். துரியோதனன் தந்தையை வணங்கி, “எனதன்பிற் சிறந்த தந்தாய்! இவ் வளப்பரிய பூமியின் கண்ணே உனக்கு ம் எனக்கும் அரசுக்கிடமில்லா தொழி ந் தது. நான் உனக்குப் புத்திரனுய்ப் பிறந்து உன்னைப் பிறநாட்டில் உயிர் வாழ வைத்த வுதவியே செய்தேனுயினேன். என்னை நீ புத்திரனுய்ப் பெற்றதினும் பெருதிருத்தலே நன்றாம். நான் பிறந்திங்ஙனம் பயனின்றிக் கிடத்தலினும் இறத் தலே நன்றாம். ஆதலின், இறக்கத் துணிந்தேன். அதற்கு நீ உடன்படுதல் வேண்டும். அது செய்யாயா யின் நான் கேட்பதைச் செய்தல் வேண்டும்” என்றார்கள். “அஃது யாது?” என்று தந்தை அழுத கண்ணேரும் அவனை வினவ, அவன்: “பாண்டவர்களுக்கு நான் செய் யுங் கேட்டினுக்கு நீயும் துணைவனுதல் வேண்டும்” என்றார்கள். அதுகேட்ட திருதராஷ்டிரன் மனம் “எவ்வழிக் கிணங்குவேன்” என்று ஒருவழிப்படாது சுழன்றது. இந்நிலைப்பட்ட மனத்தினங்கிய திருதராஷ்டிரன் தன் மைந்தனை நோக்கி, “மைந்த, கேள்! நினக்கு ஓராற் றுனு முரிமையில்லாத சந்திரவமிசத்தரசை உனக்காக்கி வைத்தேன். அதனைக் குறித்து நீ அஞ்சத்தக்கதும் யாதுமில்லை. பாண்டவர்களும் தமக்கு யாம் செய்த துரோகத்தைப் பொருட்படுத்தாது தமது இராச்சிய கருமத்தையே புரிந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் நம்மீது பொருமையாயினும், நம்மரசின்மீது துராசையாயினு முடையவர்கள்ல ரென்பதும் நீ நன்றறிவை யன்றே. இங்ஙனமாகவும் நினக்குளதாகிய குறை யாதுமில்லை. அரசு உயர்தலும் தாழ் தலும் அவ்வரசுக்குரியான் பெருமை சிறுமைகளின் பயனும் என்பது, பாண்டவர்கள் தம் சிற்றரசோ டோங்கினமையாலும், யாம் எம் பேரரசோடு தாழ்ந்தமையாலும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டனையன்றே. பாண்டவர்கள் யமம் செய்த வஞ்சளைக் காக வெங்களைப் பகைத்துப் பழிகொள்ளாது கேண்மை ழுண்டொழுகுவது மறிவையன்றே. அவர்கள் கேண்

மையே எம்மரசுக்குப் பேருறுதியா மென்பதையும் நீ
சிந்தித்தல் வேண்டும்" என்று நன்மதி புகட்டினான்.

33. சுருளி கூழ்ச்சி

எவ்வகைக் கொடுஞ்சித்த முடையவரையும் நன் னெறிக்கட்ட புகுத்த வல்லனவாகிய இவ்வுரைகளெல்லாந் துரியோதனன் உள்ளத்திற்குப் பொள்ளாற் குடத்து நீராயின. தந்தை யுரைத்தன வெல்லாம் அவன் மனத்தை முன்னையிலும் மிக வலிதாக்கின வன்றி ஒரு சிறிதாயினும் நெகிழ்வித்தனவல்ல. அவ்வரையால் அவன் தனது அரசு பாண்டவர்கள் அரசுக்கு இரண்டாவதாயிற்றென்றும், தான் சந்திரவமிசத்துக்குரியதா கிய முடியைத் தரித்தும், அது தரியாத பாண்டவர்க்குக் கீழாகத்தான் மதிக்கப்பட வந்ததேயென்றும், தனது பெருமைக்குக் காரணம் பாண்டவர்கள் பெருமையேயன்றித் தனதரசின் வலிமை யன்றென்று முனர்ந்து பாண்டவர்கள்மேல் மனத்திடையடங்கா வழுக்காறு டையனுயினான். சந்திரவமிசத் தரசர்க்கெல்லாம் உரிய தாய்ப் பரம்பரையாகவுள்ள தனது சபாமண்டபமானது மயனமைத்த பாண்டவர்களது சித்திரமாளிகைக் கிணையாகாதென்பது முனர்ந்தான். அதுவும் அவன் பொருமையென்னும் பெருநெருப்புக்கு நெய்யாயிற்று.

இவ்வாறு புண்பட்ட மனத்தோடிருந்த துரியோ தனனை ஒருவாற்றினும் ஆற்றுதல் கூடாதெனக் கண்ட திருதாஷ்டிரன் அவன் எண்ணத்துக் குடன்பட வேண்டியவனுயினான். உடன்பட்ட பின்னர் அவனும் அவன் சபையிலிருந்தோரும் யாது செய்யத்தக்க தென்று குழ்ச்சி செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். சாம பேத தான் தண்ட மென்னும் நான்கினான் முதன் மூன்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றால் பாண்டவர்களை மேற்கொள்வது கூடாதெனத் துணிந்து, அவற்றை யொழித்து, ஒழிந்த நான்காமுபா யமாகிய யுத்தத்தை யெடுத்துச் சிந்தித்தார்கள். 'அதற்கு நானே முற்படுவேன்' என்று கூறிக் கர்ணன் எழுந்து தனதாற்றலை யெடுத்து மொழிந்து தன்னைப் புகழ்ந்தான்.

வெஞ்சிலை குளித்தோ ரம்பி யான்விடின்
 வெகுண்ட வேந்த
 ரெஞ்சிவின் புகுவ ரஸ்ளால் யாவரே
 யெதிர்க்க வள்ளர்
 வஞ்சளை கொண்டு வெள்ள மதிப்பது
 வரளால் வெல்ல
 வஞ்சின மாயி என்றே வென்றன
 எங்கர் கோமான்.

அவனுரைத்தவை மற்றேர்க் கெல்லாம் உடன் பாடாகாவாயின. அதனால் அவ்வுபாயமும் தள்ளப் பட்டது. வேறு தக்கவுபாயங் காண்றாய் அங்குள்ளார் யாவரும் சிறிதுநேரம் சித்திரப்பாவை யாயினர். அப் பொழுது சகுணி, பொள்ளென வெழுந்து,

துப்புற யூதுச் செவ்வாய்த் திரெளபதி
 துணைதோள் வேட்டுக்
 கைப்படு சிலையி ஞேடுங் காவலர்
 கலங்கி விழ
 மெய்யபடு முனியாய் வந்து
 விசயன்வில் விறுத்த போது
 மிப்பொறு திருந்த வீரர்
 யாவரு மிருந்திலேமோ.

“யான் பாண்டவர்களை மிகவெளிதில் வெல்லு வேன். யான் சூதாட்டத்திலே படைத்திருக்கும் வண்மை யுங் கீர்த்தியும் யாவீரு மறிவீர்களன்றே. அது மாத்திரமன்று, சூதாட்டத்திற் கழைக்கு மிடத்து, அஃது உதிஷ்டிரனுக்கு விருப்பமில்லாத கருமமேயாயினும், அரசர்க்கு மறுத்தல் இயல்பன்றெனக் கொண்டு அவன் உடன்படுவான் என்பதும் அறிவீர்கள். ஆதலால், சூதிலே பாண்டவர்களை வெல்லுவேன்” என்று சபத மிட்டான். அவ்வுரை துரியோதனன் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தே எழுந்தோடி மாதுலனைத் தழுவி, “எனது அபீஷ்ட முடிந்தது! முடிந்தது!” என்று கூறி ஆனந் தக் கூத்தாடினுன். திருத்தராஷ்டிரமேழிந்த ஏணயோ

ரும் மெச்சித் தலைதுளக்கினர். திருதராஷ்டிரன் இக் கருமம் கொடிது கொடிதென்று கூறி, உள்ளத்தில் நடுக்க முற்றுன். ஆயினும் மைந்தன் மேல் வைத்த பேரன்பினால் அவன் சூழும் வழிகட்கெல்லாம் தானும் இயை வேண்டியவனையினன்.

இயைதலும், பாண்டவர்களது புதிய மாளிகையைப் போலத் துரியோதனன் தானுமொன்று அமைப்பித்தல் வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தன்னை வரித்தது போலத் தானுமவர்களை வரித்துப் புதுமனை புகும்விழாக் கொண் டாட வேண்டு மென்றும், அவ்வமையத்திலே தன் கருத்தை முடித்துக் கொள்ளல் வேண்டு மென்றுந் துணிந்தான். அவ்வாறே சிற்பத்திற் கைபோய் தபதி களைக் கொண்டு ஓரலங்கார மாளிகையைச் சில தினங்களில் அமைப்பித்தான். அம்மாளிகையிற் பிரவேசமகோற்சுவத்திற்கு நாளும் முகார்த்தமும் வைக்கப் பட்டன.

34. விதுரன் தூது

பாண்டவர்களைப் போயழைத்து வரும் தொத்தியம் விதுரன் பங்காயிற்று. விதுரன் இவ் வன்செயலுக்குத் தூதனை மனம் பொருந்தாது திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, “வேந்தே, கேள். இவ்வஞ்சகச் சூழ்சிக்குடன்படுதல் நினக்கழகன்று; எனக்குஞ் சம்மதமன்று. இதுவே சந்திர வமிசம் பரிநாசமடைவதற்கு நாட்கொண்டதாகுமென் பதை நன்கு துணியக் கடவை. வேந்தன் சொல்லை யும் மூத்தோன் ஏவலையும் மறுத்தலாகாதென்பது தரும நூலாதவின் இத்தூதை மேற்கொள்ளுகின்றேன்” என்று கூறி, அங்கு நின்று நீங்கி வீஷ்மரை யடைந்து அவர் பால் விடைகொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தாஞ் சென்றுன். அங்கே விதுரன் உதிஷ்டிரனைக் கண்டு தான் மேற் கொண்டு சென்ற தூதை யெடுத்துள்ளவா றுரைத்து, பின்னர் அதனால் விளையத்தக்க கேட்டையும் தன்மனச் சான்று குன்றுவண்ணந் தூக்கி யோதினான். இருபகு

வசனங்களையுங் கேட்ட உதிஷ்டிரன் எப்பகூந் துணிவை தென்று புலப்படாது சிந்தை தடுமாறி, ஈற்றில் ஊழ் கூட்டும் வண்ணமன்றி மற்று நிகழாதென்றும், தீங்கு புரியும் நோக்கமுள்ளதாயின் வீஷ்மர் முதலிய பெரியோரால் அது தடுக்கப்படாமற் போகாதென்றுந் தேறினன்.

தேறியவழித் துணிந்து உதிஷ்டிரனும் சகோதரரும் திரெளபதியும் தம்மை அழைக்கவந்த விதுரனேடு புறப்பட்டு அஸ்தினைபுரத்தை யடைந்தார்கள். அச்செய்தியை யுணர்ந்த துரியோதனஞ்சியர் எதிர்சென் றபசரித்துப் பேரன்பு பூண்டார்போல் நடித்துத் தழுவி யழைத்துப் போயினர். பாண்டவர்களும் அவர்களை மானிடச் சட்டை சாத்திய புலிக்கூட்டமாகக் கொள்ளாது எதிர் தழுவி அவரோடு சென்று அவர் மந்திரம் புகுந்தார்கள். பாண்டவர்களைத் தழுவிய துரியோதனஞ்சியர் கரங்கள் கரங்களால்ல. அவை கொடிய நாகங்கள். அவர்களை உபசரித்த உபசார மொழிகள் உபசார மொழிகளால்ல. அவை தேனிற் பொதிந்த கொடிய விஷுபேதங்கள்.

இவ்வாறு வந்து கூடிய பாண்டவர்கள் துரியேர்தன ஞதியரோடு உரிய காலத்திலே புது மாளிகையிற் பிரவேசித்து, விருந்தருந்தி, ஆடல்பாடல்களாற் களித்துச் சில பகல் கழிப்பாராயினார்கள். அங்கு அவர்கள் பெற்ற திவ்விய மகோபசாரங்களாலும் அன்பின் பெருக்கத் தாலும் மற்றைய விநோத போகங்களாலும் துரியோதனானிடத்துச் சிறிதும் ஜயப்பாடு காணுராய் அவன் வசப்பட்டார்கள். அதுகாறும் துரியோதனன் நெஞ்சி டைக் கரந்து கிடந்த வஞ்சகமென்னும் கொடிய வாயு வானது பிரசண்டமாருதமாக வீசநாள் வந்தடுத்தது. அன்றும் விருந்தருந்தி யாவரும் விநோத காலகேஷபம் நாடி யெழுந்தனர். அப்பொழுது, சகுனி உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “இன்றுகாறும் பல்வகை விநோதங்களாலும் பொழுது போக்கினேம். இனிச் சூதாடி இற்றைப் பகல் கழிப்பாம் வருக” என்றார். உதிஷ்டிரன், ‘‘சூதாடல் எனக்கு விருப்பமாகிய விளையாட்டன்று.

அடியுமான்மையும் வலிமையுஞ் சேளையுமழகும்
 வென்றியுங் தத்தங்
 கடியுமானமுஞ் செல்வழும் பெருமையுங்
 குழுமின்பழுந் தேகம்
 படியுமாமறை யொழுக்கழும் புகலுமுன்
 பயிள்ற கல்வியுஞ்சேர
 மடியுமான்மதி யுனர்ந்தவர் தூதின்மேல்
 வைப்பரோ மனம்வையார்.

மேதகத் தெரிஞான நூற்புலவஞும்
 வேத்துநூ ஸறந்தோரும்
 பாதகத்தி ஸௌன்றென்னவே முன்னமே
 பஸ்படப் பறித்திட்டார்
 தீதகப் புன்றெழுறி லினாகுரிற்
 சிந்தணை சிறிதன்றித்
 தோதகத்துட னெள்ளையோ சுகுவிதன்
 தூதினுக் கெதிரென்றுன்.

‘ஆதலால் அதனை விடுத்து வேறுவகையிற் பொழுது கழிப்பாம்’ என்றார்கள். அதற்குச் சகுனி, “குதாட்டம் உனக்கு விருப்பமில்லை யென்பதை நான் நம்பமாட்டேன். என்னை நீ வெல்வது கூடாதென அஞ்சகின்றனை பேர்லும்” என்றார்கள். உதிஷ்டிரன், “அஃதுன் கருத்தாயின் குதாடற் கியைந்தேன். ஒட்டம் வைப்பது யார்?” என்றார்கள். துரியோதனன் வெளிப்பட்டு, “யான் வைப்பேன், எனக்கீடாக என் மாதுலன் குதாடுவான்” என்றார்கள். “அரசர்க்குச் சமானரோடு குதர்டுவதன்றே மரபு. ஒருவர்க்கீடாக மற்றெருவர் ஆடுவதும் மரபன்று. அம்மரபுகளை நோக்குகின்றிலையாயின் ஆடுதும் வருக” என்றார்கள்.

35. தூதாடல்

அவ்வளவில் இருவரும் ஆடத் தொடங்கினர். உதிஷ்டிரன் ஒரு முத்தாரத்தை ஒட்டமாக வைத்தான். அதற்கிணையாகத் துரியோதனனும் வைத்தான். உதிஷ்டிரன் ஒரு முத்தாரத்தை ஒட்டமாக வைத்தான். உதிஷ்டிரன் ஒரு முத்தாரத்தை ஒட்டமாக வைத்தான்.

ஷிரனும் சகுணியும் மாறி மாறி ஆடினர். ஆடியபோது சகுணி வென்று ஆரத்தைக் கவர்ந்தான். அதுகண்டு, உதிஷ்டிரன் மானத்தால் மேலுமாடுதற்கு விருப்பங் கொண்டு தனது அரிய இரத்ததையுங் குதிரையையு மொட்டமாக வைத்தான். அதனையுஞ் சகுணி வென்றான். உதிஷ்டிரன் பின்னரும் மானத்தாலுந்தப் பட்டவனைய்த் தனது யானைகளைக் குறித்தாடினான். அவற்றையும், காயம் முற்றும் வஞ்சமே கலந்தவனைகிய சகுணி கள்ளச் சூதாடி வென்றான். அதுகண்டு உதிஷ்டிரன் தனது நாடு, நகர் முதலிய செல்வங்களை யெல்லா மொவ்வொன் ரூய் வைத்து முறையே தோற்றுன். அதன் பின்னர்த் தம்பியரையும் அடிமையாகவைத்துத் தோற்று, ஈற்றிலே தண்ணையும் வைத்துத் தோற்றுன். அப்பால் ஆடுதற்கு ஓட்டப்பொருள் யாதுமில்லாமல் உதிஷ்டிரன் மயங்கி யிருந்தான். அந்நிலையை நோக்கிச் சகுணி, “உன் மனை வியை ஓட்டப்பொருளாக வைத்தாடுக” என்றான். அங்கிருந்த அரசரெல்லாம் அதுகேட்டு இருகையாலும் தம் செவியைப் புதைத்தார்கள். “அந்தோ! இஃதென்ன குறித்ததோ? வாழ்வு கருதியோ தாழ்வு விரும்பியோ துரியோதனன் இச்சுதாட்டத்தை [விரும்பினுன்]!” என்று பலரும் மனம் புண்பட்டனர். துரியோதனனும் அவன் வமிசமும் நரசமெய்துதற்குக் காலம் வந்தடுத்த தென்று வருந்தினர். தருமதேவதை பாண்டவர்களைக் கைவிட்டு விட்டதோ வென்று பரிதமித்தனர். துரியோ தனன் வஞ்சச் சூதினாலே பாண்டவர்கள் அரசையுஞ் செல்வத்தையுங் கொள்ளை கொண்டதும் போதாது. அவர்கள் தம்மையும் அடிமை கொண்டான். அவ்வளவிலும் அமையாது பின்னருங் கற்பினுக் கருங்கலமாகிய திரெளபதியையும் அடிமை கொள்ள வென்னுகின்றான். தேவர்களேல்லாரும் இத்தீயவனுக் கஞ்சி மறைந்தனரோ! தரும தேவதையுங் கைவிட்டதோ! என்று, அருமை வேந்தனைகிய உதிஷ்டிரனும் மூவுலகங்களையும் வெல்ல வல்லவராகிய தம்பியரு மிருக்கின்ற நிலையை நோக்கிப் பலவாறு கூறி யிரங்கினர். அப்பொழுது,

விதுரனி எழுந்து திருத்ராஷ்டிரனை நோக்கி, “வேந்த, உனக்குக் கண் மாத்திரமன்று உன் அகமுங் குருடா யிற்றே! செவியும் வன்செவியாயிற்றே! உன் மைந்தார் செய்யும் கொடிய வன்செயல்களைச் செய்யாமற் றடுத் தார் கேளாரா? இத்துணையுஞ் செய்த கொடுமை போதாதா? இப்போது உன் மைந்தார் கேட்பது தருமமா? முறையா? உலகத்தில் முன்னர் எக்காலத் தாயினு நிகழ்ந்ததுண்டா? நீயு முடன்பட்டனயோ?

“திருகுநெஞ்சின் வஞ்சாகி யிலோஞ்சிமை செய்தக்கா ஆருகுகின்ற கந்தை யுடன்படுத் திருப்பநேர மிகுமஸ்ரு பறவையன் ஸ்ரக்கமின்ற மேவுநின் எருகுவந் தனைந்ததெங்க எறிவிலாமை யாகுமே.”

என்று இவ்வாறிடித் துரைத்தான். இவ்வுரை யெல்லாம் செவிடன் காதிற் பட்ட முழுக்கொலியாயின. சகுனி பின்னரும் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, ‘யாது கூறு கின்றனை? கதியற்றனயோ’ என்றான். அதுகேட்டு உதிஷ்டிரன் பேய்வாய்ப்பட்டான் போன்று அதற்கு மினங்கி ஆடினான். அப்போதும் சகுனியே வென்றான். துரியோதனன் முகமும் அகமும் மலர்ந்தான். எழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினான். சகுனியைக் கட்டி முத்தமிட்டான். பாண்டவர்களை நோக்கினான். அவமதித்து இழி மொழி பல புகன்றான். தன் வீரத்தை யெடுத்துப் புகழ்ந்தான். அவர்களை நோக்கி, “இராஜவுடைகளைக் களைந்துவிட்டுக் குற்றேவல் செய்யப் புகாதிருப்ப தென்னை?” என்றான். அதன் பின்னர் ஓரேவலாளைன நேரக்கி, “திரெளபதியு மடிமையாயினுளௌன வவளுக் குணர்த்தி அவளை இச்சபைக்குக் கொணர்க” என்றான். அதுகேட்ட சபை நெஞ்சம் நடுநடுங்கியது. ஏவலன் அந்தப்புறஞ் சென்று கோப்பெருந்தேவியை வணங்கி உணர்த்தினான். அதுகேட்ட டேவி அறமுறையெல்லாம் நன்குணர்ந்தவளாதவின், “எனது நாயகர் தம்மைத் தோற்றுபின் என்னைத் தோற்றுனரா? அன்றி என்னைத் தோற்றுனரா? எனப் போயறிந்து வருதி” என்றவனை அனுப்பிவிட்டாள்.

36. தீரளபதியைத் துக்லியரிதல்

(உதிஷ்டிரன் தன்னைத் தோற்றபின் தன் மனையாளைத் தோற்றற் கதிகாரியல்லன்.) ஏவலன் மீண்டு திரெளபதி வினாவியதைக் கூற, துரியோதனன் பெருஞ் சினங்கொண்டு துச்சாதனனைக்கூவி, ‘நீ போய் அவனைப் பற்றிவருக’ என்றான். அதுகேட்ட சபை, யாதும் பேசாதிருப்ப, துரியோதனன் தம்பியரு ளொருவனும் நீதிமுறை யறிந்தவனுமாகிய விகாரணன் என்பவன் எழுந்து,

முகரயோ வென்றென் நவனிதல
முழுதுமுடையான் முடித்தேவி
நிறையோ டழிந்து வினவவுநீர்
நினைவற்றிருந்தீர் நினைவற்றே
நிறையோன் முளியு மென்னைந்தோ
நிருந்தராலுறுதி யெடுத்தியம்பல்
நுகரயோ கண்கண் டதுநாருங்
குலத்துப்பிரந்தோர் கூருரோ.

“இப்பூமி முழுதும் ஆள்பவனுகிய உதிஷ்டிரன் தேவி கலங்கி யனுப்பிய வினாவுக்கு இச்சபையிலிருக் கின்ற பெரியோரெல்லீரும் பேசாதிருப்ப தென்னை? அரசன் கோபிப்பானென நினைந் தோ பேசாதிருக் கின்றீர்கள்? குலத்துப் பிறந்த பெரியோர் தாம் கண்ட முறைகேட்டை எடுத்துக் கண்டியாது விடாரன்றே. தான் பரரதீனப்பட்ட பின் னர் த் தன் மனைவியை ஒட்டம் வைத்துத் தோற்பதற்கு உரிமையின்மையின் திரெளபதி வினாவிய தோக்கும். ஆதலின் திரெளபதி வெல்லப்பட்டவளாகாள்” என்றான். சபையெல்லாம் அவனுரையை மெச்சி யுண்மை யென்று கொண்டாடிற்று.

நியாயமும் நடுநிலையும் அச்சபைக்குச் செல்லாக் கர்சாயின வாதவின் விகாரணன் வாக்குப் பயன்படா தாயிற்று. துரியோதனன் ஏவலின் வழித் துச்சாதனன்

திரெளபதியைச் சிறிதுங் கூசாது, பழிநானைது பெண் ஜென்று மிரங்காது, கூந்தலிற் பற்றியிழுத்து, அவள் புலம்பி முறையோ முறையோ வென்றமுவதும் நோக்காது, கொண்டு சென்று சபை நடுவே விடுத்தரன். துச்சாதனன் தண்ணீப் பற்றிப் போக வந்தானென்ப துணர்ந்து திரெளபதி காந்தாரிபாலோடி அடைக்கலம் புகுந்தபோது, காந்தாரி அவளைக் காத்தபயங் கொடுத் திடாது கன்மனப் பாதகிபோல் “உன் மைத்துனர் அழைத்தாற் போதற் கஞ்சுவ தென்னை?” யென்றன ளென்றால், மற்றியாவரோ துச்சாதனனைத் தடுப்பவர்? சபையிலிடப்பட்ட திரெளபதி துரியோதன னதியர் கருத்தைக் கடைக்கண்ணுற் கணித்துணர்ந்தனள். உடனே சபையிலிருந்த பெரியோரை நோக்கி, “இச் சபையிலே தருமதேவதை யில்லாதகன்றதோ! நடுநிலை யெங்கொளித்ததோ? இத்துணைக் கொடுஞ் செயலுக்கு யான் செய்த குற்றந்தான் யாதோ!” என்றலறியமுது முறையிட்டாள். அச்சபையிலே வீசுகின்ற வாயுவும் அசையாதிருந்த தென்றால் நாவசைத்தவர் தாம் அங்கு யாவர்? யாவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கி யிருந்த னரன்றி இரங்கி யொருமாற்ற முரைத்தா ரொருவரு மில்லை! பாண்டவருள்ளே உதிஷ்டிரங்குமிந்த நால் வர் மனமும் மானமும் வீரமும் வீசையும் ஆயுதங்களுமே பதைபதைத்தன. அந்திலையை உதிஷ்டிரன் கண்டான். சத்தியவிரோதமானு மென்றும், தாம் பராதினப்பட்ட தைச் சிந்திக்காது தருமமுறையைக் கடந்தால் தமது பெருமை குஞ்சிவிடுமென்றும் கூறி அவரை அடக்கினான். திரெளபதி தன் முறையீட்டைக் கேட்பா ரொருவரையுங் காணுளாய்த் துரியோதனனீப் பார்த்து: “பாவி! யாது செய்யப் புகுந்தாய்? நீயு நின்குலமும் வாழ விரும்பினால் இக்கொடுஞ் செயலுக்குடன்படாய்” என்றாள். அதுகேட்ட துரியோதனன் பெருங் கொடுஞ் சினத்தனுய்த் துச்சாதனனை நோக்கி, “அடிமைப் பெண்ணுக்கு இராசவுடை தகாது. அவள் வஸ்திரத் தைக் களைந்திடுக” என்றான். சொல் வாயினின்றும்

வீழாமுன்னே துச்சாதனன் புவியெனப் பாய்ந்து அவள் துகிலை யுரியத் தொடங்கினான். திரெளபதி அச்சொற் கேட்டாள்.

ஆரூஷி யிருதடங்க ணஞ்சனவெம் புனஸ்ரோ
வளகஞ் சோர
வேருன துகிரகெந்த கைசோர மெய்சோர
வேகேர் சொல்லுங்
கருமற் கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றரற்றிக்
குளிர்ந்து நாவி
ஆரூத வழிற்தூற ஏடல்புளகித் தூள்ளமேலா
முருஷி ஞானே.

உள்ளநடுங்கினான். “ஆபத்பாந்தவா! அநாதரக்ஷுகா! கோவிந்தா! துணைவேறிவ்வுலகில் இல்லாத ஏழையைக் காத்தருள்” என்றாள். உள்ளத்தையும் உயிரையும் அத் திருவடிமேல் வைத்தாள். தன் கையிரண்டும் தனக்குத் துணையாகாவெனத் தலைமேற் குவித்தாள். தன்னை மறந்தாள். உயிர் நீங்கினான் போலாயினான்.

அச்சபையில் விதுரன் மாத்திரம், “அந்தோ! நாசப் பட்டெடாழிதற்கே துணிந்தீர்! துணிந்தீர்!” என்று கூறி னன். மற்றோரெல்லாம் ஊமராயினர். பதிவிரதா சிரோமணியாகிய திரெளபதியினது முறையீடு அநாதரக்ஷுகன் திருச்செவிப்பட்டது.

அருமறைசொல் வியநாம மாயிரு
முரைத்தழைக்க வமர்போற்றுந்
திருமலர்செஞ் சீடியேன் நிசைத்தாலை
விவண்மொறிசென் நிசைத்தாலை
மஞ்சுமலர்மென் குழன்மாவின் மனநடுங்கா
வகைமனத்தே ஸ்தந்து கோள்றிக்
கரியறுகி லணயானும் பிறரேவர்க்குந் தெயியமற்
கருணை செய்தாள்.

அக்கருணைதி அவளைக் காத்தற்கோருபாயம் வகுத் தார். துச்சாதனன் உளிந்தான்; ஒரு வஸ்திரம் கவர்ந்

தெறிந்தரன். அது புறவாடையாக, உள்ளாடையொன்று கண்டான்; அதனையுங் கவர்ந்தான். அப்பாலு மோராடை கண்டான். இப்படியே வாங்குந் தோறும் அவளுக்காடை பெருகின. துச்சாதனன் கையுஞ் சலித்தான். வாங்கி ஆடைகளை யிடுதற்கும் சபையோர் இருத்தற்கு மிடமில்லாது மண்டபம் ஆடையாக நிறைந் தது. துச்சாதனனும் சோர்ந்து அடியற்ற மரம்பேரல் வீழ்ந்தான். இதற்கிடையில் துச்சாதனன் திரெளபதி துகிலைத் திண்டப்புகுதலும் வீமன் சிங்கேறுபோற் கறுவிச் சினந்து தனது கட்டுப்பாட்டை மறந்து கதையைத் திண்டினான். உதிஷ்டிரன்கண்டு விழிக்குறிப்பால் அடக்கிவிட்டான். துச்சாதனன் வீழ்ந்ததும் திரெளபதி துகில் பெருகியதும் யுாவருங் கண்டனர்; அதிகசியித்தனர்; பதிவிரதை இவளன்றே வென்று கொண்டாடினர்; யாது மேல்நிகழுமோ வென்று நடுங்கினர்; அப்போது வீமன் எழுந்து இடிமுழுக்கம்போற் சபையைக் கூவி,

வண்டாருங் குருபிடித்துத் துகிலுரிந்தோ
நுடற்குத் வாரியள்ளி
யுண்டாகங் குளிர்வதன்முன் விக்கரத்தாற்
புனருண்ணே நேருகடலென்கைத்
தண்டால்வெம் புனலெற்றிமீதமுந்து
விழுந்திவலை தண்ணீராகக்
கொண்டாவி புரந்திடுவ விதுவிரதமெனக்
கெனவுங் கூற்றுனோ.

“அரசர்களே! பெரியோர்களே! கேண்மின். இப்போது யான்சொல்லும் வஞ்சினம் முன்னர்க் காலத்தி லேவராலும் சொல்லப்பட்டதன்று. பின்னர்க் காலத்து மேவராலும் உரைக்கப்படுவதுமன்று. இப்போது கூறுவதை முடியேனுயின் என் முன்னேர் சென்றடைந்த வலகஞ் செல்லேஞாக. யுத்தத்தில் இத்தீயிற் நீயனுகிய துச்சாதனனை வன்கொலைபுரிந்து அவன் உரம்பிளந்து உதிரங் குடிப்பது சத்தியம்” என்று வாயிலும் கண்ணிலும் தீப்பொறி சிந்தக்கூறி, அப்பால் துரியோதனனை

நோக்கி, “உன்னை நான் என் கதையாற் கொன்று உன் தலையை என் இடக்காலாற் பொடிபட அரைத் தொழிப்பதுஞ் சத்தியம்” என்றார்.

இப்பயங்கரமான வஞ்சின வாசகங்களைக் கேட்ட சபையோர் அவ்வாசகப்பயனை உள்ளவாறே போர்க் களத்திற் கண்டவர்கள்போல மனத்திடைக் கொண்டு இடியேறுகேட்ட நாகத்தினை யொத்தனர். மரம்போல் வீழ்ந்துகிடந்த துச்சாதனங் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, தான் கிருஷ்ணனை விசபூருபத்தோடும் மின்னற்கற்றை போலும் சோதிமயமான கண்களோடும் கண்டதும் கூறி னன். இச்சமாசாரமெல்லாம் திருதராஷ்டிரனுக்கும், அவன் மனைவி காந்தாரிக்கும் செவிப்பட்டன. இருவரும் எழுந்து விரைந்தோடித் திரெளபதியை யணிந்து அவளைத் தழுவி, “எம் மைந்தர் செய்த வன்செயல்களை எம்பொருட்டுப் பொறுத்தருள்” என்றிரந்தார்கள். அதுகேட்ட திரெளபதி தன் கோபந் தணிந்து தனக் கியல்பாகிய அன்பு வடிவானாள். அஃதுணர்ந்த திருதராஷ்டிரன் அவளைச் சாந்தி செய்து, “உனக்கு வேண்டுவ தைக்கேள், தருவன்” என்றார். அவள் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, “உதிஷ்டிரன் அடிமைத்திறம் நீங்குமாறு வரந்தருக்” என்றார். திருதராஷ்டிரன் அஃதீந்து, “இன்னுமொன்று கேள்” என்றார். அவள், “மற்றை நால்வரும் அடிமை நீங்குமாறு வரந்தருக்” என்றார். திருதராஷ்டிரன் அதுவுங்கொடுத்து, “இன்னுமொன்று கேள்” என, அவள், “இனி எனக்கு வேண்டுவது யாது மில்லை, எனது நாயகர்கள் இனித் தமக்குறுதி தேடிக் கொள்வார்கள்” என்றார்.

அதுகண்ட காரணன் சபையை நோக்கி, “துன்பக் கடவில் வீழ்ந்து கரையேற வகையின்றித் தடுமாறி வருந்திய பாண்டவர்களுக்குத் திரெளபதி நாவாயாகி அவர்களைக் கரைசேர்த்தாள்” என்று கூறினார். அவன் உரைத்தது சரதமேயாம்.

அப்பால் உதிஷ்டிரன் வீமசேனனை அழைத்துக் கொண்டு திருதராஷ்டிரன்பாற் சென்று அஞ்சலியல்த

ஞெய் நின்று. “விடை தந்தருளுக்” என்றான். திருத் ராஷ்டிரன் அவனை வாழ்த்தி, “உங்கள் இராஜதாவிக் கேகி நல்லிசையோடு வாழுக்கடவீர்களாக. துரியோ தனன் செய்த குறும்புகளை மறந்து என்னையும் காந் தாரியையும் மறவாதவர்களா யொழுகக் கடவீர்கள்” என்று பலவாறு முகமண் கூறி விடையீந்தான். அது கண்ட சகுனி துரியோதனை நோக்கி, “புலியை அகப் படுத்திப் பின்னர்த் தொண்டு நீக்கி வாலுருவி அதனை விடுவார் போலாயினீர்” என்ன, துரியோதனன் ஒடிப் போய்த் திருத்ராஷ்டிரனை நோக்கி, கோபமீதாரப் பெற்றவனைய், “சமயம் பார்த்திருக்கும் பாண்டவர்களை இவ்வாறு விட்டால் பெருங் கேடு வந்து விளைந்திடு மரதவின், தோற்றவர் பன்னிரண்டு வருஷ வனவாச மும், ஒருவருமறியாவண்ண மொருவருஷ வாசமும் செய்தல் வேண்டுமெனப் பொருந்திச் சூதாடுமாறு பணித் தருள வேண்டும்” என்றமுதிரந்தான். துரோண விதுர வீஷ்மாசாரியர்கள், “அது தகாது தகர்து” எனப் பல கூறிப் பன்முறை தடுத்தும் திருத்ராஷ்டிரன் கேளாது மைந்தன் கேள்விக் கிசைந்தான். காந்தாரியும் திருத் ராஷ்டிரனை நோக்கி, “நம்மருமை மைந்தனுகிய துரியோ தனன் நம்மை விட்டு நீங்கினும் நீங்குக, நாமிதற் குடன் படுதல் தகாது” எனக் கூறித் தடுக்கவும் திருத்ராஷ்டிரன் கேட்டிலன் என்றால், திருத்ராஷ்டிரன் தன் மைந்தன்மேல் வைத்த காதலுக்கு எல்லையுமாதாமோ?

அவ்வாறே திருத்ராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை மீளவு மழைத்து, “நம்மைந்தன் வென்ற நாடு நகரங்களை உங் களுக்குத் தருதற்கு மனம் பொருந்துகிலன். ஆதவின், இன்னுமொருதரஞ்சுதாடி வென்றீராயின் நாடு நகரங்கள் உமக்கே யாகுக. தோற்றீராயின் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷ அஞ்ஞாதவாசமும் செய்து அவ்வெல்லையில் வந்து அரசு கைக்கொள்ளுக” என்றான். அதற்குடன்பட்டு உதிஷ்டிரன் சூதாடித் தோற்றான். திரெளபதி யேவலால் உதிஷ்டிரன் தானும் தன் சகோதரரும் மனைவியும் மைந்தரும் அடிமைத்திறத்தி

னீங்கிக் காட்டகஞ் செல்லக் கருதி, “இன்னுமொருமுறை குதாடுதும்” என்று, தான் செய்த புண்ணியத்தை ஒட்ட மாக்கினான். சகுனி அதற்கிசைந்து ஆட, உதிஷ்டிரன் வென்றான். சகுனி வெள்கித் தலைகுனிந்தான்.

அப்பால் பாண்டவர்கள் தமது இராஜவடைகளை யெல்லாங் களைந் தெறிந்துவிட்டு மரவுரி தரித்துத் தம் பத்தினியோடும் புதல்வரோடும் காட்டகம் புறப்பட்டார்கள். துச்சாதனன் அப்போது திரெளபதியை நோக்கி, “இப்பாண்டவர்களை விடுத்து வேறு நாயகனை வரித்துக் கொள்க” என்று பழித்துரைத்தான். வீமன் அது கேட்டுச் சீறியெழுந்தான். அப்போது அர்ச்சனன் “வார்த்தையா லொன்று காட்டுவது யாவர்க்கு மெளிது செயலாற் காட்டுவதோ அரிது. ஆதலின், இவர்களுக் கெல்லாம் செயலாற்காட்டுவாம்,வருக” என்றவனை அடக்கித் தானும் கர்ணனைக் கொன்றெழுப்பது சரதமென்று விரதங் கூறினான். மற்றைய பாண்டவர்களுஞ் சகுனி முதலியோரைக் கொல்வதுண்மை யென்று நோன்பு பூண்டனர். அப்பால் திருதராஷ்டிரன் முதலிய பெரி யோர்பால் விடைகொள்ளப் போய் வணங்க, அவர்கள் நாணி யாதும் பேசாதடங்கினர். விதுரன் மாத்திரம் பாண்டவர்களை நோக்கி, “வனவாசம் உங்களுக்கு மிக்க நன்மையும் வலிமையுங் கீர்த்தியும் பயக்குமே யன்றி, தீமை பயக்குமெனக் கருதி மனந் தளராதொழியின். கஷத்திரிய தருமத்தி விழுக்கடைந்திரெனுங் குற்றம் பெற்று நாடு கொண்டாள்வதிலும் காடு கொண்டாள் வதே நுமக்குச் சிறப்பாம். அதுவே தெய்வ சம்மதமு மாயிற்று. தருமமே ஜெயம். மற்றையவெல்லாம் நன்று போற் றேஞ்றி மாண்டிடும். ஆதலால், உமது தாயாரை என்பால் விடுத்துக் காடுசென் றுரியகாலத்தில் சுகத் தோடும் பலத்தோடும் மீளக் கடவீர்கள்” என்று வாழ்த் தினன்.

அவ்வாறே பாண்டவர்கள் தாயை அரிதிற் பிரிந்து வீ தியிற் புகுந்தனர். உதிஷ்டிரன் தன் முகத்தை

வஸ்திரத்தால் முடிக்கொண்டு நடந்தான். சகாதேவன் முகப்பூச்சோடும், நகுலன் உடம்பெங்கும் மன்னைப் பூசிக்கொண்டும், திரெளபதி புலம்பி அவிழ்ந்த கூந்த ஸால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டும், பாண்டவர் குரு வாகிய தெளமிய முனிவர் தருப்பையைக் கையிற்றுங்கி யமல்தோத்திரமாகிய சாமவேத மந்திரத்தை யுச்சரித் துக் கொண்டும் நடந்தார்கள். அதுகண்ட நகர மாக்கள் புலம்பியழுது தம் வீடுகடோறும் அட்டிற் சாலைகளிலே தீ மூட்டாது துன்பருந்தி யிருந்தார்கள்.

இங்வனம் அஸ்தினுபுரத்தினின்று நீங்கிய பாண்ட வர்கள் செய்தியைத் திருத்தாஷ்டிரன் கேள்வியுற்று அவர்கள் இங்ஙனம் போனதன் கருத்து யாதென்று விதுரன் பால் வினவினான். விதுரன், ‘வேந்த, கேள். உதிஷ்டிரன் இயலபிலே கிருபையுடையஞதவின். சினம் பொருந்திய கண் பிறர்மேற் படுமாயிற் ரீது விளைந்திடு மென்றஞ்சி அது காக்குமாறே தம் முகத்தை வஸ்திரத்தால் மறைத்துச் சென்றான் என்றும், வீமன் தன் பகையைத் தீர்த்தற்குக் காலங்கு சமீபத்திலே வராதோ வென்றெண்ணியே தன் புயத்தை நோக்கிச் சென்றான் என்றும், அர்ச்சனன் மண்மாரி போலப் பாணந்தொடுப்பேன் என்னுங் குறிப்பை விளக்குமாறே மணலைத் தூவிச் சென்றான் என்றும், சகாதேவன் சங்கடகாலத்தில் தன்னை இன்னுளென்றுணராவகை சென்றான் என்றும், நகுலன் தான் எவர்க்கும் வசப்படாவகை சேற்றைப்பூசி நடந்தான் என்றும், திரெளபதி பதினான் காம் வருஷத்திலே கெளரவர் மனைவியர் அவ்வீதிவாய் நிற்கும் நிலையைத் தன் செயற் குறிப்பாற் காட்டி நடந்தாள் என்றும், தெளமியர் பின்னர் நிகழும் மரணபைத் தைக் குறிப்பிற் காட்டி நடந்தனர் என்றும்’ எடுத்து விளக்கினான்.

37. வனவ்மாசம்

அங்கே வீதிவழியே காடுநோக்கி நடந்த பாண்டவர் களைச் சனங்கள் கண்டு, “நாங்களும் நீங்கள் சென்றடையுங் காட்டினை யடைந்து வாழ்வோம், கொடுங்கோல் மன்னன் வாழு நாட்டிற் கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே”

என்று தொடர்ந்தனர். அவரையெல்லாம் நற்புத்தி கூறித் தடுத்துவிட்டுப் பாண்டவர்கள் கங்கைக் கரையை யடைந்தனர். சூரியனும் இவர் நிலையைக் காணச் சகியாதான் போன்று மேற்றிசை வீழ்ந்தான். அவ் விரவு பாண்டவர்கள் யாதுமென்னைது வெண்மணலையே பஞ்சஸையாகக் கொண்டுறங்கி யெழுந்து உதய காலத் திற் செய்யவேண்டிய நித்திய கடன்களை முடித்துக் கொண்டிருக்கையில் உதிஷ்டிரன் தம்மைப் பின்னே தொடர்ந்து வந்த முனிவர் சூழாத்தினைக் கண்டு அவர் கனுக்கெல்லாம் அன்னங் கொடுத்தற்கு யாது செய்வே வெனக் கவன்றான். “தகித்து வந்தடைந்தோருக்குத் தண்ணீரும், பசித்து வந்தோர்க் கண்ணமும், நடையால் மெலிந்தோர்க் காசனமும் கொடுத் தின்சொற் கூறல் இல்லாழ்வார் யாவர்க்குங் கடனன்றே. இது செய்யாது யான் இல்லற நடாத்துதல் அழகாமோ?” எனக் கூறி வருந்தித் தன் குருவுக்கு முறையிட்டான். தெளமி யர் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “உயிர்களுக் கெல்லாம் தன தொளியாலும் உஷ்ணத்தாலும் உணவை விருத்தி செய்து பக்குவமாக்கிக் கொடுப்பவனுகிய சூரியபகவானை நோக்கி வரங்கிடப்பையேல் அவன் அருள் புரிவன்” என்றார். எனவே, கங்கையிலிறங்கி உதிஷ்டிரன் சூரி யனைப் பிராணையாமத்தாற் றியானித் திரந்தனன். சூரி யன் அதற்கிரங்கி வெளிப்பட்டு ஒரு தாமிர பாத்திரத் தைக் கொடுத்து, “இஃது அகூய்பாத்திரம்; தினந் தோறும் ஒருபிடி அன்னம் சமைத்து இதிலிட்டால் இது எத்தனையாயிரவர் வரினும் அன்னம் வற்றூமற் கொடுப்பது; திரெளபதி கையிலிருக்கக் கடவது. அவள் முதலி லுண்ணலாகாது. ஈற்றிலுண்ணக் கடவள். அவருண்ட பின் அன்னம் வற்றும். அப்பாலும் நீயிடின் முன் போல வற்றூது” என்றுகூறி மறைந்தனன். அது பெற்ற உதிஷ்டிரன் வந்த அந்தனர்க்கெல்லாம் திவ் வியான்னம் வழங்கி மகிழ்ந்தாரன். அவ்வகூய பாத்திரத் தால் பாண்டவர்கள் தமக்கும் தம்பால்வரும் விருந்தினர்க்கும் அன்னக் கவலை பொழித்தார்கள். அது வன

வாசகாலம் பண்ணிரண்டு வருஷத்தைத் தய மிக்க சம்பிரம மாகக் கழித்தற்குப் பேருபகாரமாயிற்று.

அப்பால், பாண்டவர்கள் வனத்திலே ஓராச்சிரமம் அமைத்துக் கொண்டங்கே வசிப்பாராயினார்கள். அநேக முனிவர்களும் அவர் பொருட்டு அதன் சூழலிலே சென் றுறைந்தார்கள். அதனால் அக்கொடிய வனமும் பாண்டவர்களுக்கு இனிய நகரமாயிற்று. அவ்வனமெங் கும் ஓமப்புகையே பொங்குவதாயிற்று. மிருகவொலிக்கு மாருக வேதவொலியே கேட்கப்படுவதாயிற்று. தீயவர்கள் உறவுக்கு மாருகச் சாதுசங்கமே இடையருது விளங்குவதாயிற்று. இவ்வாறிருக்கையில் கிருஷ்ணன் அவ்விடஞ் சென்று பாண்டவர்களைக் கண்டு, “நான் சூதாடுங் காலத்தில் வந்து அதனைத் தடுத்தற்கு அமையம் வாய்க்காமற் போயிற்று” என்று கூறிச் சின்னாள் அவர்களுடன் தங்கி, மீண்டும்போது, “வேண்டுங்காலத்தில் வெளிப்பட்டுத் துணைபுரிவேன்” என்று வாக்களித்து மீண்டான்.

இது நிகழ்ந்த பின்னர்த் துரியோதனன் பாண்டவர்கள் வனவரசத்தினால் துண்புற்று மாண்டொழிவர் என்னும் நம்பிக்கை பெரிதுமுடையனைய் அவர்கள் நிலையை அறிந்து வருமாறு, அவர்கள் இருக்கும் அயலையடைந்தான்.

அவனேடு கர்ணனும் வேறு பல போர் வீரருஞ் சென்றனர். அவன் அவர்களை யேவி அக்காட்டைப் பக்காவலின் பொருட்டு அழிப்பான்போன்று அழித் துப் பாண்டவர்களுக்குத் துண்பஞ் செய்ய வெண்ணி னன். எண்ணிய வெல்லா மெண்ணியாங்கு முடிப்பது மக்கள் ஆற்றலுக்கு எட்டாததன்றே. அதுவன்றிப் பிறர்க்குக் கேடு சூழ்பவர் தமக்குக் கேடுவந்து சூழப் பெறுவது மியல்பண்றே. துரியோதனன் அழிக்க வெண்ணிய வனமானது சித்திரரதன் என்னுங் கந்தருவ னுக்குரிய லீலாவனம். அவன் துரியோதனனிலும் பன்மடங்கு வலிமையுடையவன். அஃதுணராது அவனைத்

துரியோதனன் அவமதித்து அவன் வனத்தை யழிக்கப் புகுந்தான். சித்திரரதன் அதுகண்டு துரியோதன னுக்கு நன்மதி புகட்டியும் அவன் கேளாமையால் இருவர்க்குமிடையே போர் முண்டது. அப்போரிலே கர்ணன் முதலிய துணைவரெல்லாம் முதுகிட்டோடத் துரியோதனன் சித்திரரதனுற் சிறைசெய்யப்பட்டான். அச்செய்தியைத் துரியோதனன் பக்கத்துக் காவலாட்கள் சிலர் சென்று அயலிலேயிருக்கும் பாண்டவர்க்குணர்த்தித் துணைபுரியுமாறிந்தனர். அஃதுணர்ந்த உதிஷ்டிரன் துரியோதனன் செய்த வஞ்சகங்களை என்னைது துணைச் செய்தல் வேண்டுமெனக் கருதினான். அஃதறிந்த வீமகேனன், “அதுசெய்தல் ஒருசிறிதுந்தகாது” என்றார்கள். உதிஷ்டிரன், “அற்றன்று, நாமும் துரியோதனனுதியரும் பகைத்திருப்பது உட்பகையாம். நாம் அவருக்கு வேறல்லேம். அவர் நமக்கு வேறல்லர். ஆதலின் அவர்களுக்குவரும் மானபங்கம் நமக்குமாம். சந்திர வமிசத்துக்கு வரும் மரனபங்கம் நமக்கும் பங்காகாமற்பேர்காது. சந்திர வமிசத்துப் பெருமையின் பொருட்டாயினும் இவ்வமயத்தில் நாம் உதவிபுரிதல் வேண்டும்” எனக் கூறி அர்ச்சனைனை ஏவினான். அர்ச்சனன் யுத்தசன்னத்தனையைப் புறப்பட்டுச்சென்று தேடிய போது துரியோதனைச் சிறை செய்து போகின்றவன் தனது நட்பினாகிய சித்திரரதன் என்பதுணர்ந்து அவனைநோக்கி, “துரியோதனை விடுத்தேக்கக் கடவை” என்றார்கள்.

சித்திரரதன், “இத்துஷ்டனைகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்குச் செய்த கொடும் பழிக்காக இது செய்யப் புகுந்தேன்” என்றார்கள். அவ்வரை அர்ச்சனன் மனத்திற் கின்பந்தருவதர்யினும், தமையன் ஆணைக்கு அது மாறெனக்கருதி, “அங்ஙனம் நீ செய்தல் தகாது” எனத் தடுத்துத் துரியோதனை மீட்டு அன்பொடு கொண்டு போய்த் தமையன் முன்னர் விடுத்து நடந்த தெல்லா முரைத்தான். உதிஷ்டிரன் அவனைச் சகோதர

வுரிமையோடுபசரித்து, “நீ இவ்வகையாக ஆராய்வின் றிப் போர் தொடுக்கத் தகாதாரோடு தொடுக்கத் துணிதலாகாது” என்று நன்மதி கூறி விடுத்தான்.

38. திரளபதி தருமரைப் பழிவாங்க ஏவுதல்

இங்ஙனம் நிகழ்ந்தது, துரியோதனன் பாண்டவர்களது வனவாச காலமுழுதும் அவர்களுக்கு இனி வஞ்சலை யிழைக்கா தடங்கிக் கிடக்குமாறு செய்தற்கோர் அருமருந்தாயிற்று. அதனால் துரியோதனன் அடங்கின ணயினும் அவன் படைத்துணவர் தஞ்செருக் கொழித் தாரல்லர். அவர்களுள்ளே மிக்க செருக்குடையவனு யிருந்தவன் துரியோதனனின் ஏகசகோதரியாகிய துச் சளையை மண்புரிந்தவழி அவனுக்கு மைத்துணனும், சிந்துதேச இராஜாவுமாகிய ஐயத்திரதன் என்பவன். அவன் பாண்டவர்களைத் துண்புறுத்தி அவர்கள் பெரு மைக்குப் பங்களு செய்யவேண்டுமென நெடுநாட்கொண்டிருந்த தன் கருத்தை முடிக்குமாறு பாண்டவர்களில் லாத அமையம்பார்த்து அவர்கள் பர்ணசாலையையடைந்தான். திரளபதி அவன் வரவைக்கண்டு உறவினர்க்குரிய உபசாரங்க் செய்தாள். அம்முர்க்கனே அவளை மாணபங்களு செய்யக் கருதித் தன் தீயவெண்ணத்தை மெல்ல வெளியிட்டான். திரளபதி தன் சாமர்த்தியத் தாற் சிறிதுநேரம் அவனைத் தன்பால் நெருங்காமற் தடுத்தாள். ஈற்றில் அக்கயவன் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டேகத் துணிந்தான். துணிதலும் பாண்டவர்களும் தெய்வாதினமாக வந்து சேர்ந்தனர். அதுகண்டு அத்துஷ்டன் ஓடமுயன்றான். முயலுமுன் வீமன் அவனைச் சிறைசெய்து அவன் சிரசைக் கொய்ய முயன் றனன், உதிஷ்டிரன் ஒழிந்த நால்வரும் அவனைக் கொல்லுமாறு துணிய, உதிஷ்டிரன், அது தனக் குடன்பாடன்று என மறுத்தான். “துரியோதனனுதியர் பொருட்டு இவனை நீர் விடாதொழியினும் திருத்தராஷ்டிரனுக்கு ஏகபுத்திரியாகிய துச்சளை பொருட்டாயினும்

அவன் உயிர் பிழைக்க விடுக’’ என்றான். திரெளபதி அதுகேட்டு, “தீயவரை யொறுக்காது விடுதல் தீமையை வளர்ப்பதாகு மன்றோ. இவ்வாறே உமது சாந்த குணத் தினால் முன்னரும் துரியோதனன் செய்த பெருங்கொடும் பழிகளையெல்லாம் பொறுத்துவிட்டமை யாலன்றோ இப் போது இத்தீயமுர்க்கன் என்னை மானபங்களு் செய்யத் துணிந்தான். இந்நிலைக்கு நாமெல்லாம் வந்தமைக்குக் காரணர் வேறொருவரை நாந்தேடுதல் மதியீனமாம். நீரே இந்நிலைக்குக் காரணர்’’ என்றான். அதுகேட்டு வீமனும், “ஆம்” என்று தலைதுளக்கினான். அப்போது, உதிஷ்டிரன் திரெளபதியை நோக்கி, “எனதருங்கலமே, கேட்பாயாக. வசைமொழிக்கு வசைமொழியும், தீமைக்குத் தீமையும், கொலைக்குக் கொலையுஞ் செய்தலே முறையாமாயின் உலகம் நடைபெறுவ தெங்ஙனம்? கோபமே சாதிக்கத் தக்கதும் அநுஷ்டிக்கத் தக்கது மானால் உலகத்திலே பிறப்புமுளதாகுமா? என்ன தீமைதான் அடைகினும் பொறுத்தருளுவதே சிறந்த தருமமாம். தன் கோபத்தை அடக்கியானுபவனே விவேகியும் உத்தமனுமாவான். நிந்திக்கப்பட்ட வழியும் துன் புறுத்தப்பட்ட வழியும், குற்றம் புரியாதிருத்தலும் கோபிக்கப்பட்டவழி பொறுமையுமே சிறந்த குணமாம். பொறையே ஞானம், பொறையே சத்தியம், பொறையே துறவுக்கங்கமாம். பொறையே துறவறத்துக்கு அரணம். பொறையே துறவாம். பொறையே தெய்வ சாந்தித்தியமாம். பொறையே பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாம். விவேகிகள் எதனையும் பொறுத்தருளுதல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்தலால் ஞானத்தை அடைகின்றார்கள்’’ என்றான்.

திரெளபதி உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “கடவுள் ஜீவ கோடிகளை யெல்லாம் தமதிஷ்டப்படியே நீதிநெறியின் றித் தோற்றுவித்துத் திருவிளையாட்டயர் கின்றனர். தரும சீலர்களெல்லாம் துன்பக்கடலி லாழ்ந்து கிடப்பத் தீயவரெல்லாம் இன்பநுகர்ந் தினிதுவாழ்த வென்

னையோ?" என்றார். உதிஷ்டிரன் புன்முறுவல் செய்து அவளை நோக்கி, "நாஸ்திகம் பேசத்தலைப்பட்டனை போலும்! இராஜபுத்திரியே, நான் கூறுவதைக்கேள். நான் பலாபேஷையோடு யாதொரு கருமமுஞ் செய்த தில்லை. இரப்பவர்க்கு நான் ஈவது புண்ணியம் புகழ் கருதியன்று. ஈதல் எனது கடன். யாகங்கள் செய் கின்றேன். பயன் குறித்தன்று. அது எனக்கு ரிய தொழில். சத்திய நெறியில் நிற்கின்றேன். அதுவும் பயன் குறித்தன்று. அஃது எனக்குரிய தருமம். வேதத் தில் விதித்ததைச் செய்வது யாவர்க்குங் கடனும். அதற்கு மாறு செய்தலோ கூடாது. பலனை நோக்கி எவன் தருமநெறி நிற்கின்றானே, அவன் தரும வணிகனு வான். பயன் கருதிச் செய்யப்படுவன வெல்லாம் வாணிகமன்றே. அது தரும முறையன்று. அங்ஙனுஞ் செய்வோர் தருமசீலரெனப் படார். புண்ணிய பாவங்க ளொல்லாம் தப்பாமற் பயன் தருவனவேயாம். ஆயினும் பயனை நோக்கிச் செய்தலாகாது. நற்கருமமே ளெல்லா வற்றையும் முடிவிலே வென்று நிலைகொள்வது. ஆத லாற் கடவுளைத் தூஷித்தலாகாது. அவர் செய்வன வற்றை யெல்லாம் பொறுமையோடு பார்த்தனுபவித் தலே நமது கடனும். கடவுளினது திருவருளினாலேயே பிறவியென்னும் துன்பத்தினீங்கி நித்தியானந்தப் பெரு வாழ்வினை யடைகின்றேயும். சின்னாள் வாழ்வினையுடைய அற்ப சீவர்களாகிய நாம் அநாதிநித்திய முழுமுதல்வ ரைப் பக்தியினால் அடைவதே கடன்" என்றான். அவ் வளவில் திரெளபதியும் மற்றைய பாண்டவர்களும் அடங் கினர். அப் பரவியாகிய ஜயத்திரதனும் கொல்லப்படாது விடுக்கப்பட்டான். நன்றியில் தீயனுகிய அவன், அவர் கள் செய்த உபகாரத்தை மறந்து, பரண்டவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய நினைந்து, சிவனை நோக்கிக் கொடிய தவஞ் செய்து வரங்கள் சில பெற்றான்.

39. அர்ச்சனன் தவம் புரிதல்

அப்பால் ஒருதினம், வேதவியாசர் பாண்டவர்கள் து ஆச்சிரமத்தை அடைந்து உதிஷ்டிரனைத் தனியிடத்

திருத்தித் திவ்வியாஸ்திர சாஸ்திரத்தை யுபதேசித்து, “அரசனே! நீ இதனை அர்ச்சனனுக்குக் கற்பித்து அவனை இந்திரன்பாலும், சிவன்பாலும் அஸ்திரங்கள் பெறுமாறு அனுப்பக் கடவை” என்று ஆஞ்ஞாபித் தருளி மீண்டனர். அவ்வாறே உதிஸ்டிரன் அர்ச்சன னுக்கு அதனைக் கற்பித்து, அவனை, “தேவர்பால் அஸ்திரம் பெற்று மீளக்கடவை” என்றனுப்பினான்.

அர்ச்சனன் விடைகொண்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு இமயத்தை அடைந்தான். அங்கே இந்திரகிலைபார் வதமார்க்கத்தைத் தேடி அவ்வழியே நடந்து அதனையும் அடுத்தான். அப்பொழுது, ‘நில்லு நில்லு’ என்றெரு உரத்த சத்தம் கேட்டது. உடனே சோதிமயமாகிய ஒரு சந்நியாசி அவன் முன்னே தோன்றி, “உன் வில்லை வீசிவிட்டு நடக்கக் கடவை, இவ்விடத்தில் அஞ்சக் கிடப்பது யாதுமில்லை” என, அதுகோாது அர்ச்சனன் தன் வில்லோடும் முன்னேக்கி நடந்தான். அப்பொழுது இந்திரன் தன்னைவளியிட, அர்ச்சனனி, “பிழைபொறுத்தருள்” என்று பன்முறை வணங்கின்றனன். இந்திரன் “வேண்டுவதைக் கேள், தருதும்” என, அர்ச்சனன், “எனக்கு அஸ்திரம் அனுக்கிரகிக்க” என்றான். இந்திரன் அவனைநோக்கி, “சர்வலோக நாயகனுகிய சிவன்பாற் பெறவேண்டியதைப் பெற்று மீஞ்ஞாலத்தில் நானும் தரவேண்டியதைத் தருவேன்” என்று கூறி மறைந்தான்.

அர்ச்சனன் அவ்விடத்தைத் தானே தவஸ்தலமாக்கி அங்கிருந்து சிவனைநோக்கிச் சிண்ணைட் கந்தமூலமருந்திப் பின்னர் சிறிது சிறிதாக விடுத்து ஈற்றில் முற்றும் விடுத்துணவு நித்திரை யின்றித் தேகத்தைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு முன்றுமாசகாலந் தவஞ்செய்தான்.

இங்ஙனம் பெருந்தவம் புரிகையில் அவன் தவத்தை அழித்து அவனையுங் கொல்லுமாறு ஓரசுரனைத் துரியோதனன் விடுப்ப, அவ்வசரன் கொடிய பன்றியுருக்

கொண்டு நடந்தான். அப்போது பக்தருடைய வேண்டு கோளுக்கிரங்கி அவரைக் காக்குமாறு விரைந்து வெளிப் படுமியல்பினராகிய சிவபிரான், அர்ச்சனனுக்கு அருள் புரிதற்கு அதனையே அமையமாக வெண்ணி வேட்டுவ வடிவங் கொண்டு நடந்தனர். பன்றியுருக் கொண்டு சென்ற மூகதானவன் அர்ச்சனனைச் சமீபித்தான். வேடவடிவங் கொண்டு கடவுளும் சமீபித்து அப்பன்றி மேற் பாண்ந் தொடுக்க, அர்ச்சனனும் அப்பன்றி யினது சீற்றத்தையும் கொடிய தோற்றத்தையுங் கண்டு தானும் பாணப் பிரயோகங் செய்தான். இருவர் பாணத்தாலும் பன்றியிறந்தது. வேடவடிவங் கொண்ட கடவுள் விளையாட்டாக, “தாங்கொண்ற பன்றிமேற் பாண்ந் தொடுத்தது தகாது” என்று அர்ச்சனனைக் கோபித்தார். அவனும் அக்கருணைதியினது வடிவத்தையறியாதவனும், “தான் கொன்றது” என்று எதிர் வழக்கிட்டான். அதனால் இருவர்க்கும் போர்முண்டது. அப்போரிலே அர்ச்சனன் தோற்றுக் கோபாவேசத் தால் வில்லைக் கொண்டடித்தான். அவ்வடி சராசர மெங்கும் பட்டமையால் அர்ச்சனன் தன்மேலும் வீழப் பெற்று மிக்க கோபமுடையனுகி அவரை மற்போருக் கறைக்கவ இருவரும் மற்போர் செய்தனர். அப்போரில் கடவுள் அவனைத் தூக்கி அந்தரத்தே ஏறிந்துவிட்டுத் தமது மெய்வடிவத்தைக் காட்டியருளினார். அந்தரத்திற்குளே அச்சோதி வடிவத்தைக் கண்ட அர்ச்சனன் சேவித்துக் கொண்டு கீழே விழ, அவனை விழாமற் சிவபெருமான் தமது திருக்கரங்களாற் றுங்கி அனைத்து ஆசிக்குறி அவன் வேண்டிய பாசுபதாஸ்திரத்தையு மீந்தனர். அவ்வஸ்திரமானது உலக மனைத்தையும் ஓரியைப் பொழுதினுள்ளே அழிக்கவல்லது. அதனைப் பெறுதலும் பிரயோகித்தலும் யாவர்க்கு மெளிதல்ல.

இத்துணைச் சிறந்த திவ்வியாஸ்திரத்தைப் பெற்று மீண்ட அர்ச்சனனை இந்திரன் கண்டு தேவலோகங் கொண்டு சென்று இரத்தினகிரீடஞ் சூட்டினான். அங்கே

இந்திரன் தன்னை வெல்லப்படாத நிவாதகவசகால கேயர்களை அர்ச்சனைக் கொண்டு தோலைவித்து அவ் வுபசாரத்திற்காக அவனுக்குத் தன் வச்சிராயுதத்தை யுங் கொடுத்தான். அதன் பின்னர் அர்ச்சனன் இந்திரனேடு சிலகாலமிருக்கையில் ஒருநாள் ஊர்வசி அவனைக் கண்டு காதல்கொண்டழழக்க அவன் அவள் கருத்துத் தகாதென மறுத்தான். அதனால் அவள் அவனைப் பேடியாக என்று சபித்தாள். அச்சாபத்தையும் அதன் காரணத்தையும் இந்திரனுணர்ந்து அவ்வடிவத்தை அர்ச்சனனும் விரும்பியபோது பெறுமாறு செய்க என்று ஊர்வசியை வேண்ட, அவனும்வாறு அச்சாபத்தை மாற்றினால். அச்சாபம் அர்ச்சனனுக்கு மேல் வரும் அஞ்ஞாதவாசத்துக் குபகாரமாதலின் அதுவும் வரப்பிரசாதமாயிற்று. ஐந்து வருஷங் கழிந்தபின்னர் இந்திரன் அர்ச்சனைத் தேரிலேற்றிக் கொண்டுவந்து பூலோகத்திலே மேருபர்வத சமீபத் திலே விடுப்ப, தீர்த்த யாத்திரையின் பொருட்டு அங்கே சென்று அர்ச்சனன் வரவை நோக்கியிருந்த ஏனைய பாண்ட வர்கள் அவனைக் கண்டு பேரானந்தத்தோடு தழுவினர்.

40. கடோற்கசன் சசிரேகையை மாயமாய்க் கொண்டேகல்

அப்பால் பாண்டவர்கள் அவ்விடத்திலே நான்கு வருஷங் கழித்தனர். இதுவரையில் பதினெடு வருஷங்கள் கழிந்தன. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு வனவாசஞ் செய்துவர, அங்கே துவாரகையிலே நிகழ்ந்ததை எடுத்துக் கூறுவாம்.

பலராமன் புத்திரி சசிரேகை யென்பவள் அழகு நிரம் பிப் பருவமடைந்தாள். சுபத்திரை வயிற்றிலே அர்ச்சனன் பெற்ற அபிமன்னியுவும் பதினெடு வயது நிரம் பினான். இருவரும் அழகாலும் குணத்தாலும் அன்பாலும் தம்முளொத்தவர்கள். வேதநூலுணர்ச்சியாலும் படைக்கலப் பயிற்சியாலும் அபிமன்னியு தனக்கிணை

பிறரில்லாதவன். இருவரும் சிறுபருவந் தெர்ட்டு உடனுண்டு உடனுடிப் பயின்றவரா தலின் ஒருவர்மே லொருவர் மாறுப் பேரன்பும் பிரியாப் பற்றுள்ளமு முடைய வர்கள். பாண்டவர்கள் மகோன்னத தசையிலிருக்குங் காலத்திலே சசிரேகைக்கு அபிமன்னியுவே நாயகனுவா னெனப் பலராமன்வாய்க் கேட்டார்கள். சசிரேகையும் அதுவே துணிவுடையளாயினால். பாண்டவர்கள் அரசிழந்து நிலையிழந்து வனம்புகுந்த பின்னர் பலராமன் அபிமன்னியுமேல் வைத்த அன்பைத் துறந்து துரியோ தனன் புத்திரன்மேல் மனம் வைத்தான். அதுகண்ட சுபத்திரையும் கிருஷ்ணனும் தம் விருப்பத்தை யெடுத் துப் பலவரறு நியாயங்காட்டி யுரைத்தனர். அதனைப் பலராமன் ஒருசிறிதும் பொருட்படுத்தாது மறுத்தான். மாதுவன் புத்திரியா தலின் அபிமன்னியுவே சசிரேகைக்கு நாயகனாகற்பாலன் என்று சில முதியோர்களும் எடுத்துரைத்தார்கள். அதற்கும் பலராமன் உடன்படானுயினான். பாலியந்தொட்டு இருவரும் மிக்க அன்புடையரா யொழுகிவருதலின் அவர்களைப் பிரித்து விடுதல் முறையாகாதென்றும் அம்முதியோர் பேசினர். அதுவும் பலியாதாயிற்று. அதனால் சுபத்திரை மனத் திடைத் தாங்கொண்ட துயருடையளாயினால்.

இப்படியிருக்கையில், விவாகநாளும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அபிமன்னியு அச்செய்தியை யுணர்ந்து மிகக் கவன்று சசிரேகையைச் சோரமார்க்கத்திற் கொண்டு செல்வதே தன் கவற்சிக்கு மருந்தாமெனத் துணிந் தான். அதனைச் சுபத்திரை யுணர்ந்து தன் மைந்தனை நோக்கி, “என் கண்மணியே, கேள்; பாண்டவர்களோ வனத்திலிருக்கின்றார்கள்; வனவாசகாலங் கழித்து மீண்டு வருங் காலத்தில் அவர்களுக்குப் படைத்துணை புரி தற்குப் பலரும் நட்பினரா யிருத்தல்வேண்டும். நீ சசிரேகையைச் சோரஞ் செய்யுமிடத்துப் பலர் பகவவராவர். பகையைப் பெருக்குவதோ நமது நிலைக்குத் தகாத கருமம்” என்றால். அதுகேட்டு அபிமன்னியு ஒரு வாறு சமாதானப்பட்டான். ஆயினும், சசிரேகைமேல்

தான் வைத்த காதலும் அவள் தன்மீது காட்டிய பேரன்பும் அவனைப் புறம்பெயரவொட்டாமற் பினிப்ப தோர் அரிய வலையாயினமையின், அவனைக் கண்டு, அவள் மனக்கருத்தை அளக்குமாறு தூண்டிற்று. தூண்டலும் அவன் சுபத்திரை புறஞ் சென்றிருந்த அற்ற நோக்கி அங்குநின்றும் போய்ச் சசிரேகையைக் காணு மாறு பூங்காவிலிருந்தான். சசிரேகையும் இவ்விவாக காரணமாகச் சுபத்திரை தன் மைந்தனேடு பலராமன் மாளிகையை விட்டு நீங்கிய நாண்முதலாக அபிமன்னியு வைக் காணுமாறு களிபெறுங் காதலுடையளாயிருந் தாள். உணவின்மேற் கருத்தொழிந்தாள். விளையாட்டு அவளுக்கு வெறுப்பாயிற்று. ஆடையாபரணங்கள் பெரும் பாரமாயின. அபிமன்னியுவே அவளுக்குயிரானமையின் அவன் பிரிவு அவளுக்கு இவ்விகாரப் பாட்டினை யுண் டாக்கியது. அவனைப் பிரிந்து தனது மரளிகையிலே தரியாது பதைப்பதைத்தனள். தனது மனத் துயருக் கெல்லை காணுமாறு தன் நட்பின்மிக்க பாங்கியரோடு சென்று பூங்காவை யடைந்தாள். அங்கே அபிமன்னி யுவைக் கண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்தாள். அவனும் தாரகை நடுவே தண்ணியமதி யெனத் தழைத்த முகத்தோடு சசிரேகையைப் பாங்கியர் நடுவே கண்டான். அவனைக் காண்டலும் பாங்கியரும் ஒவ்வொரு பணிமேல் நீங்குவார் போல மெல்ல நீங்கினர். சசிரேகையும் அபிமன்னியுவும் தமியராய் நின்று தமது மனக்கருத்தைக் கூறி யொருமனப்பட்டனர். அவள் அபிமன்னியுவோடு செல்லத் துணிந்து சிறிது தூரம் நடந்தாள். அப்பொழுது அவள் கற்பெனும் அங்குசம் தன் காதலெனும் மத்யாஜை யைத் தடுப்ப அவனை நோக்கி, “என்னைப் பகவிடைக் கொண்டு செல்லக் கடவை; இவ்விரவிடைக் கொண் டேகுதல் நினக்கு மென்க்கும் நீங்காவசைக் கேது வாகும்” என்றனள். அது தக்கதெனத் துணிந்து அபிமன்னியுவும் அவனைப் பிரிய, அவளும் அவனை அரிதிற் பிரிந்து தன் ஆயத்தோடும் தன் கோயில் சென்றாள்.

அபிமன்னியுவுந் தாயிருக்குமிடத்தை யடைந்தான். சுபத்திரை விவாக காலத்திலே துவாரகையிலிருக்கலா காதெனப் புறப்பட்டு மெந்தனேடு ஒரு காட்டு வழியே நடந்தாள். அக்காட்டில் வரமும் இடிம்பி, வீமனுக்குப் பெற்ற மெந்தனையை கடோற்கசன் அபிமன்னியுவைக் கண்டு அவனை இன்னுளென்ன் றுணராது போருக் கழைக்க, இருவரும் போர்தொடங்கி யொருவரை யொரு வர் வெல்லவியலாது நெடுநேரம் போர் செய்தனர். அப் போது நாரதர் வெளிப்பட்டு விலக்கி இருவரையும் இன்னுரென வெளிப்படுத்தினர். இருவரும் தழுவிக் கொண்டாடிக் கேண்மை பாராட்டினர். அதன் பின் னர்க் கடோற்கசன் சுபத்திரையையும், அபிமன்னியு வையும் இடிம்பி யிருக்குமிடத்திற் கழைத்துப்போய் அவர்கள் வரலாறெடுத்துரைத்து விருந்தாட்டினான். விருந் துண்டபின் சுபத்திரை தனக்குந் தன் மெந்தனுக்கு முள்ள குறையை யெடுத்துக் கூறி நாளைக்குச் சசிரே கைக்கு மணநாளென்பதுஞ் சொன்னாள். கடோற்கசன் மகாமாயம் வல்லவன். அந்தரத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பவன். நினைத்தவருவெல்லா மெடுப்பவன். எவ்வகை அரணி னுள்ளும் தடையின்றிச் செல்லும் சூக்கும் வடிவமெல்லாம் எடுக்க வல்லவன். இவன் சுபத்திரையினது முறை யீட்டைக் கேட்டவுடன் அந்தரத்திலெலமுந்து துவாரகையை யடைந்து அங்கு நடக்கும் அலங்காரங்களையும் ஏனைய முயற்சிகளையுங் கண்டான். நகைத்தான். அரண்கடந்து சசிரேகை நித்திரை போகுஞ் சயனமண்டபத் திற் புகுந்தான். யாருக்கும் புலனுகாவகை அவனை அவள் படுத்திருக்கும் மஞ்சத்தோடு தூக்கி முதுகின் மேற்றுங்கி அந்தரத் தெழுந்து தன் காட்டகங் கொண்டு சென்றான்.

இடிம்பியும் சுபத்திரையும் அபிமன்னியுவும் சசிரே கை மஞ்சத்தோடு வந்தமை கண்டு பேரானந்தமடைந்து அவளைத் தழுவிக் கொண்டாடி வாழ்த்தினார்கள். கடோற்கசன் அவர்கள்பால் விடைகொண்டு உடனே துவாரகைக்கு மீண்டு சசிரேகையினது வடிவங்கொண்டு

அவனுடைய மாளிகையிலே மாயமஞ்சமொன் ரூக்கி அதிற் சயனித்தான். விடியற் காலத்திலே பாங்கியர் அம்மாயச் சசிரேகையை யெழுப்பி நீராட்டி அணிவன அணிந்து குடுவன்குட்டி மண்மகளாக்கினார்கள். அப் பொழுது துரியோதனனும் மைந்தனும் ஏனைய துணை வரும் அரசரும் மண்டலீகரும் சேஞ்சமுத்திரஞ் சூழக் கடலொலிபோல் முழங்கிப் பேராடம்பரத்தோடும், மிக்க பெருமிதத்தோடும், பாண்டவர்களை யடக்கி அவர்கள் நட்பினாகிய கிருஷ்ணனையும் தலை குனிவித்துவிட்டோ மென்னும் அளப்பருங் கருவத்தினாலே அடக்கரும் களிப்புப் பொழியத் துவாரகைநகரினுள்ளே புகுந் தார்கள். அந்தணர்க்கும், அரசர்களுக்கும் மண்டலீகர் களுக்கும், ஏனைய நாற்பாற்குலத்து நகர மாந்தருட் சிறந்தோர்க்கும் வேறு வேறாக அமைக்கப்பட்ட இடங்களிலே அவ்வாரல்லாஞ் சென்று வைகினர். விவாக முகூர்த்தம் வந்தடுப்ப மண்மகளைக் கொண்டு சென்று தாதியர் மண்டபத்தி லிருத்தினர். விவாகக் கிரியைகளைலாம் வேதவிதிப்படி முனிவரால் நடாத்தப்படுவனவாயின. மண்மகன் புரோகிதரை வலம்வரும்போது திரைமறைவிலிருந்த மண்மகளைப் பிறர் குறிக்கொள்ளா வகை நோக்கினான். அவன் கண்களுக்குக் கடோற் கசன் சின்ந்தெழுந்த கொடிய சிங்கேறுபோல வடிவங்கொண்டு பல்லும் நகமும் உரோமங்களும் தோன்ற நின்றான். மற்றோர் கண்களுக்கெல்லாம் சசிரேகை போல் அழகுகொழிக்கத் தோன்றினான். மண்மகன் அச்சிங்கவருவைக் கண்டு நெஞ்சங் கலங்கித் தெளிந்து தான் கண்டதை அச்சபையோர்க்குக் கூற, சபையோரும் பலராமனுமதிசயித்து எழுந்து பார்க்க அவர்களுக்கெல்லாம் சசிரேகையாக, அவர்கள் நகைத்து மீள வும் மண்மகனை ஏவி, “நோக்குக” என்றனர். அவன் தன் கண்ணுக்கு முன்போலவே சிங்கந் தோன்றத் துரியோதனனை அழைத்து, “நோக்குக” என்றான். துரியோதனனுக் கவ்வருச் சசிரேகையாக மைந்தன் கூறு வதைப் பரிகசித்தான். மைந்தன், “சசிரேகையன்று

சிங்கமே" என்றார்ட். இதனால் விவாகமண்டபம் நிலை கலங்கித் தலை தடுமாறியது.

அவ்வளவில் கடோற்கசன் ஆகாயத்திலெழுந்து கண்மாரி பொழிந்து துரியோதனனுதியரைப் போருக் கழைத்து வெளிப்பட்டான். துரியோதனனுதியர் கடோற்கசன் படையைக் கண்டஞ்சி யோட்டெடுத்தனர். இச் சமாசாரம் அவ்விவாகத்திற்கு வராது மறுத்துத் தனது மாளிகையிலிருந்த கிருஷ்ணனுக் கெட்டியது. அது கேட்டுக் கிருஷ்ணன் பலராமனிடம் போய்ச் சேர, கடோற்கசனும் தன் சேனைகளைப் போக்கிவிட்டுச் சென்று பலராமனையும், கிருஷ்ணனையும் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துக் சசிரேகை யிருக்குமிடத்தையும் தான் செய்ததையு மெடுத்துரைத்தான். அவ்வளவில் பலராமன் மனம்மகிழ்ந்து அவனை மெச்சி ஆசிர்வதித்து அவனேடு தானும் கிருஷ்ணனுமாகக் காட்டிற்குச் சென்று சுபத்திரையையும், சசிரேகையையும், அபி மன்னியுவையும் அச்சந் தீர்த்துக் கொண்டாடி இடிம்பி யோடு அவர்களையும் தனது நகரத்திற் கழைத்துக் கொண்டு மீண்டான். சிலதினஞ் சென்றபின்னர் விவர கத்தையும் முன்னையிலும் பன்மடங்கு ஆடப்பரத்தோடு முற்றுவித்துக் கண்களித்தான். சசிரேகையும், அபி மன்னியுவும் தமது அன்பிற் கிடையுறின்றி இன்பந் துய்த்திருந்தனர்.

இச்சம்பவமானது துரியோதனனுக்கும் அவன் பகுத் தாருக்கும் மிக்க துக்கத்தையும், மானபங்கத்தையும் உண்டாக்கியதுமன்றிப் பாண்டவர்களைத் துரியோதன னுதியர் வெல்லுவதல் இயலாதென்பதையும், பாண்டவர்களுடைய வலிமை எவ்வாற்றானும் அளப்பரி தென்பதை யும் நன்கு நாட்டுவதாயிற்று. பாண்டவர்கள் வனவாசமும், அஞ்ஞாதவாசமும் கழித்து மீண்டுவரும் நாளிலே துரியோதனன் அவர்களுக்குரிய பாகத்தைக் கொடுக்க உடன்படாது யுத்தத்தை விரும்புவானுயின் விளையும் பயன் இதுவென்பதும் உலகம் ஒருதலை துணிதற்கு இவ்விவாகம் ஏதுவாயிற்று. துரியோதனன் இங்ஙனம்

மானபங்க முற்றுஞினும் பாண்டவர்க்குளதாகிய அனு கூலம் அவன் பொருமை என்னும் பேரக்கிணிக்கு நறிய நெய்யாய் மனத்திடைக் கிடந்து ஒங்கி எரிந்தது.

41. நஷ்கப் பொய்கை

பன்னிரண்டு வருஷ வனவாசம் முடிவதற்குச் சில தினமுள வென்னு மளவிலே, ஒருநாள் தமது தீக்கடை கோலை ஒருமான் தன் கொம்பிற் சிக்கிக்கொண்டோடக் கண்ட ஒரு முனிவர் பாண்டவர்க்கு முறையிட்டார். அதை மீட்டுக் கொடுக்குமாறு பாண்டவர்கள் அம் மானைத் தொடர்ந்துபோய் ஒரு கொடிய காட்டிற் புகுந்தார்கள். வெயிற் கொடுமையாற் சோர்ந்து நீர் வேட்கையற்று வீழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது நகுலன் ஒரு வானளாவி உயர்ந்த மரத்திலேறிச் சமீபத்திலே நீருளதோவென்று நான்மருங்கும் பார்த்தான். ஒரு திசையிலே நீர்ப்புட்களினது ஒலியும், ஒங்கி வளர்ந்த விருட்சக் கூட்டங்களும் அவனுக்குப் புலப்பட்டன. உடனே நகுலன் புறப்பட்டுச் சென்று பளிங்குபோற் றெளிந்த நீரினையடைய ஒரு தண்ணிய தடாகத்தைக் கண்டான். கண்டு அதனைப் பருகுமாறு அந்நீர்க் கரையை யடைந்தான். அடைதலும், “இந்நீர் நச்சுநீர், அதுவுமன்றி என் காவலிலுள்ளது. அதனை உண்பையேல் உயிர் துறப்பை” என்றார் அசரீரி ஒலித்தது. நகுலன் அதனைப் பொருட்படுத்தாது தடுத்தற்காிய நீர் வேட்கையால் அந்நீரையுண்டு உடனே உயிர் துறந்தான். நகுலன் மீண்டு வரத் தாழ்ந்தமை கண்டு உதிஷ்டிரன் சகாதேவனை அனுப்பினான். அவனும் போய் அவ்வாறு மாண்டான். அவனும் மீளாமையால் உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனைனை அனுப்பினான். அவனும் போய் அவ்வண்ணமே உயிர் துறந்தான். அப்பால் உதிஷ்டிரன் வீமனை அனுப்ப அவனும் போய் மாண்டான். அதன் பின்னர் உதிஷ்டிரன் ஆச்சரியவசத்தனுய்த் தானும் பொய்கையை யடைந்தான். அங்கே அவன் நால்வரும் இறந்து கிடத்தலைக் கண்டு நெஞ்சம் புண்படக்

கவன்று நின்றுன். இறந்து கிடப்பவர் முகத்தை நோக்கினான். இறந்தவர் முகம்போல் இராது காந்தியோடு கூடியிருப்பக் கண்டு ஒருவாறு தெளிந்து இம்மாயத்தின் காரணத்தைப் பின்னர்ச் சிந்திப்பாமென் றெண்ணித்தாகந் தணிக்கும் பொருட்டு நீர்க்கரையையடைந்தான். உடனே முன்போல் அசரீரி ஓலித்தது. உதிஷ்டிரன் அவ்வசரீரையே நோக்கி, “நீ யார்?” என்றனன். அவ்வசரீரி, “யான் யகூன்” என்று கூறி வெளிப்பட்டு, “நான் வினாவும் வினாக்களுக்கு விடை கூறுவையேல் இந்நீரை அருந்த விடுவேன்” என்றது. உதிஷ்டிரன், “வினவக் கடவை” என அதுவும் வினவத் தொடங்கிற்று.

1. ஆதித்தனை உதிக்கச் செய்வது யார்? அவனுக்குச் சமீபத்திலே இருப்பவர் யார்? அஸ்தமிக்கச் செய்வது யார்? அவனுக்கு ஆதாரம் யாது?

உதிக்கச் செய்வது பிரமம். சமீபத்திலே இருப்பவர் தேவர்கள். அஸ்தமிக்கச் செய்வது தர்மம். ஆதாரம் சத்தியம் என்று உதிஷ்டிரன் விடுக்க, யகூன் மீண்டும் வினாவுவான்.

2. ஒருவனைப் பண்டிதனாக்குவது யாது? ஒருவனுக்கு மெய்ம்மையான உயர்வைத் தருவது யாது? ஒருவனுக்குத் துணையாவது யாது? ஒருவனை விவேகியாக்குவது யாது?

வேத ஞானமே பண்டிதனாக்குவது. தவத்தினுலுயர்வு அடையப்படுகின்றது. விவேகமே உண்மையான துணை. பெரியோர் சேவையே விவேகியாக்குவது.

3. உழவர்க் கின்றியமையாதது யாது? ஆக்கத்தை விரும்புவோர்க்கு இன்றியமையாதது யாது? பேறுகளுட் சிறந்தது யாது?

உழவர்க் கின்றியமையாதது மழை. ஆக்கத்துக் கின்றியமையாதது பசு. பேற்றினுட் சிறந்தது நன்மக்கட்பேறு.

4. அறிவும், சுவாசமும், உலகத்தாரால் மதிப்பும், புலன்களால் நுகரப்படும் போகங்களும் உடையனுகியும் உயிரோடில்லாதிருப்பவன் யாவன்?

தெய்வத்தையும், விருந்தினரையும், சுற்றத்தாரையும், பிதிர்களையும், தண்ணையும் திருப்தி செய்யாதவன் யாவனே, அவன் சுவாசமுடையவனே யாயினும் உயிரில்லாதவனே யாவான்.

5. உலகத்தினும் பெரியது யாது? வானத்திலுமயர்ந்தது யாது? காற்றினுங் கடிய வேகமுடையது யாது? புல்லினும் அதிகம் யாது?

அண்ணையே உலகத்தினும் பெரியவள். தந்தையே வானத்திலும் உயர்ந்தோன். மனமே வாயுவினுங் கடிய வேகமுடையது. என்னங்களே புல்லினுந் தொகை யான் மிக்கன.

6. கண்முடா துறங்குவன யாவை? இரு தய மில்லாதது யாது? தன் பலத்தோடு விரிவது யாது? ஈன்றவற்று ஸியங்காதது யாது?

கண்முடா துறங்குவன மீன்கள். இருதயமில்லாதது கல். தன் பலத்தோடு விரிவது நதி. ஈன்றவற்று ஸியங்காதது முட்டை.

7. அந்நிய தேசஞ் சென்றவனுக்கு நட்பாளன் யாவன்? இல்லறத்தானுக்குத் துணை யார்? நோயாளனுக்குத் துணை யார்? மரணகாலத்தே துணை யார்?

அந்நியதேசஞ் சென்றவனுக்கு அந்நியனே துணை. இல்லறத்தானுக்கு மனைவியே துணை. நோயாளனுக்குவைத்தியனே துணை. மரிப்பவனுக்குத் தருமமே துணை.

8. தனியே சஞ்சரிப்பது யாது? மீண்டு மீண்டு பிறப்பது யாது? குளிருக்கு மருந்து யாது? வயல்களுட் பெரியது யாது?

குரியனே துணையின்றி அலைவது. சந்திரனே மீண்டு மீண்டு பிறப்பது. அக்கினியே குளிருக்கு மருந்து. ஓழியே செய்களுட் பெரியது.

9. சமயத்துக் குறுதியாவது யாது? கீர்த்திக் குறுதி யாது? மோக்ஷத்துக் குறுதி யாது? இன்பத்துக் குறுதி யாது?

சமயத்துக் குறுதி இரக்கம். கீர்த்திக் குறுதி கொடை. மோக்ஷத்துக் குறுதி சத்தியம். இன்பத்துக் குறுதி நல்லொழுக்கம்.

10. எல்லாப் புகழினுஞ் சிறந்தது யாது? செல் வத்துட் சிறந்தது யாது? ஊதியங்களுட் சிறந்தது யாது? இன்பத்துட் சிறந்தது யாது?

சரமர்த்தியமே சிறந்த புகழ். அறிவே சிறந்த செல்வம். ஆரோக்கியமே சிறந்த ஒதியம். திருப்தியே சிறந்த இன்பம்.

11. தருமங்களுட் சிறந்தது யாது? சமயங்களுட் சிறந்தது யாது? துன்ப நிவர்த்திக்கு உபாயம் யாது? யாரோடு கொண்ட நட்பு நீங்காது?

அகிம்சையே பரம தருமம். வைதிக சமயமே சிறந்தது. துக்க நிவர்த்திக் குபாயம் மனத்தை யடக்குதல். பெரியோர் கேண்மையே நீங்காதது.

12. ஒருவன் உயர்ச்சியின் பொருட்டு விடவேண்டியது யாது? எதனைத் துறந்தால் துக்கம் நாடாது? செல்வத்தின் பொருட்டுத் துறக்கத்தக்கது யாது? இன்பத்தின் பொருட்டுத் துறக்கத்தக்கது யாது?

உயர்ச்சி வேண்டுவோன் அகங்காரத்தைத் துறத்தல் வேண்டும். கோபத்தைத் துறந்தால் துக்கம் நாடாது. இச்சையைத் துறத்தல் செல்வத்துக் கேது. பேராசையைத் துறத்தல் இன்பத்துக் கேது.

13. அறிவாவது யாது? சமாதானமாவது யாது? அடக்கமாவது யாது?

பதி ஞானமே அறிவினுட் சிறந்தது. மனச் சமாதானமே சமாதானங்களுட் சிறந்தது. மனத்தை யடக்கலே அடக்கமாம்.

இவ்வாருக வெண்ணிறந்த வினாக்கள் வினாவப்பட்டன. அவற்றுக்கெல்லாம் உதிஷ்டிரன் தக்க விடையளித்தான். அதுகண்ட யகூன் மகிழ்ந்து, “நான் வின வியவற்றுக்கெல்லாம் தடையின்றி விடையீந்தனே. அத னால் மிக மகிழ்ந்தேன். உன் சகோதரருள் ஒருவன் உயிர்பெறக் கடவன்” என்றான். அதற்கு உதிஷ்டிரன், “நகுலன் உயிர்பெறக்கடவன்” என்ன, யகூன், “வீம னன்றே உனக்குத் துணைவன்; அர்ச்சனனன்றே உன் உயிர் போன்றவன்; அங்குனமாகவும் நகுலனை நீ விரும்புவது யாதுபற்றி” என்றான். உதிஷ்டிரன், “தரு மத்தை நோக்காது தனது கருமத்தை நோக்கலா காது. ஆதலர்ஸ், என் தாய்க்கு நான் புத்திரனையிருக் கிறேன். நகுலன் இறப்பானேல் அவன் தாய் புத்திர னில்லாதவளாவாள். ஆதலால், அவனே எழும்புக” என்றான்.

அதுகேட்ட யகூன் உதிஷ்டிரனைப்பார்த்து, “இத் துணைத் தரும சொருபியாகிய உனக்குத் துன்பம் வருதல் தகாது. ஆதலால், உன் தம்பியர் நால்வரும் உயிர் பெறக் கடவர்” என்ன, யாவருந் துயிலொழிந் தெழுந் தார்போன் றெழுந்தனர். அப்பால் இதுகாறும் தம்மை வெளியிடாது யகூனெனக் கூறிந்திற காலக்கடவுள் உதிஷ்டிரனுக்கு வெளிப்பட்டு, “அஞ்ஞாதவாசம் இடை யூறின்றி முடிக” என்றுசீர்வதித்து மறைந்தனர்.

பாண்டவர்கள், வனத்திலும் மலையிலும் தீர்த்தக் கரைகளிலும் திவ் விய கேஷத்திரங்களிலும் சிற்சில தினங்களாகத் தவத்தினாலும், தருமசாஸ்திர சிரவணங்க ளாலும், சாதுசங்கத்தினாலும் பன்றீராண்டு மொரு வாறு கழித்தனர். இப்பன்றீராண்டினுள்ளே அவர்கள் தரிசனஞ் செய்யாத் ஸ்தலமும், வணங்காத முனி வரும், பெருத் நல்ல வரங்களும், கேளாத ஞானநூல் களும், கால்படாத மலைகளும் இல்லை. பாண்டவர்களுக் குப் பன்றீராண்டு வனவாசமும் துன்பமும், பொன்னைப் பசந்தங்கமாக்குமாறு செய்யப்படும் அக்கினி வேதை

போலாயினமையின், அவை அவர்களை அவ்வனவாசத் துக்கு முன்னர்த் தம்மிடத்துள்ள குறைகளெல்லாந் தீர்ந்து, நிரம்பிய அறிவும், நிரம்பிய வலிமையும், நிரம்பிய வரப்பிரசாதங்களும், நிரம்பிய தெய்வாநுக்கிரகமும், நிரம்பிய மனத்தூய்மையு முடையராய் விளங்க வைத்தன. வேதவியாசர் முதலிய மகாரிஷிகள் காலந் தோறுஞ் சென்று பாண்டவர்களுக்கு வைதிக லெளகிக உபதேசங்கள் செய்து வந்தமையின் அவர்கள் தளராது, கலங்காது, மயங்காது வனவாசத்தைக் கிரமமாகக் கழித்து இத்துணைப் பெரும்பேறுகளையெல்லா மடைந் தார்கள். வனவாசத்துக்கண் பாண்டவர்களுக்கு அசரராலும், மிருகங்களாலும் சில துண்பங்கள் நேர்ந்தனவாயினும், அசரரும் மிருகங்களும் வெளிப்படத் தீங்கு புரியப் புகுந்தமையின், துரியோதனன்போல் கபடசத்துருக்களல்ல வெனத் துணிந்து, துரியோதனன் வாழுகின்ற நாட்டினும் அசரரும் மிருகங்களும் வாழுங்காடே சிறந்ததென அக்காட்டை விட்டு நீங்க மனமில்லாதவர்களாய்த் தம் பிரதிக்கிணையை முடிக்குமாறே அங்கு நின்றும் மீள்வாராயினார்கள். இவ்வாறே வனவாசம் முடிந்து அஞ்ஞாதவாசம் தொடங்கியது.

42. அஞ்ஞாதவாசம்

பாண்டவர்கள் இதுகாறும் கழித்த பன்னிரண்டு வருஷ வனவாசத்தையும் இனிக் கழிக்கக் கிடக்கும் பன்னிரண்டு மாத அஞ்ஞார்த வாசத்தையுஞ் சிந்தித்தார்கள். பன்னிரண்டு வருஷத்தினும் பன்னிரண்டு மாசமே கடத்தற்கரிய காலமெனச் சிந்தனையிற் கொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லாரு மொருங்கு சூடி யாது செயற்பாலது, யாங்குச் செல்வது எனக் கருத்தூண்றிச் சிந்தித்தார்கள். ஒருவரோடொருவர் உசாவினார்கள். துரியோதனனுதியர்கண்ணுக்குங் கருத்துக்கு மெட்டாமல் எவ்விடத்தில் எவ்வாறிருப்ப தென் றும், அவர்கள் கண்ணுக்ககப் படவரின் பின்னரும் பதின்மூன்று வருஷ காலம் அலைய

வருமே யென்று எண்ணி யெண்ணி ஒருதலைத் துணிவு மின்றிச் சிறிதுநேரங் கவன்றார்கள்.

ஈற்றில் அவர்கள் எத்தேசம் துரியோதனனும் அவன் ஓற்றரும் செல்லத்தகாத பகை நாடென ஆராய்ந்தபோது விராடதேசம் ஞாபகப்பட, அதுவே தாமிருத்தற் கேற்புடைய தேசமென்றும், அவ்வேந்தனே தங்கருத்திற் கிசைந்தவனென்றும் நிச்சயித்தார்கள். அப்பால் தம்மை இன்னாரென் றெவரும் ஐயுஜ வகை மறைந்தொழுகுதற் கேற்ற வுபாயம் யாவை யென்று சூழ்ச்சி செய்தார்கள். அப்பொழுது உதிஷ்டிரன், தான் அந்தண வடிவங்கொண்டு விராடராஜன் பாற் சென்று அவனுக்குக் கதாப்பிரசங்கியாகி அவனை மகிழ்வித்தலையே தொழிலாகப் பூண்டு காலங்கழிக்கலா மெனத் துணிந்தான். அது தக்கதென்று மற்றேரு மொப்பினர். அப்பால் வீமன் தான் கற்ற பாகசாஸ்திர வித்தையைக் காட்டி விராடன்பால் மடைப்பள்ளி அதிபனுகவிருந்து காலங்கழிக்கு மிடத்து, அரசராயினோர் மடைப்பள்ளி வேலைக்குடன்படாரெனக் கொண்டு ஒருவரும் தன்னை ஐயுஜுரெனத் துணிந்தான். அதுவும் யாவர்க்கும் சம்மதமாயிற்று. அதன் பின்னர் அர்ச்சனன், தான் தேவலோகஞ் சென்றிருந்தபோது கற்ற காந்தருவ வேதமாகிய சங்கீத சாஸ்திரத்தையும், ஊர்வசியால் வந்த பேடிருபத்தையுங் கொண்டு தன்னை எவருமுணராவகை விராடன் அந்தப்புரத்துக் கண்ணி யர்க்குந் தேவியர்க்கும் சங்கீதம் பயிற்றும் பெண்ணைக விருந்து காலங்கழிக்கத் துணிந்தான். அப்பால் நகுலசகாதேவர்கள் குதிரைப் பந்திக்கும், ஆனிரைக்கும் வைத்தியர்களாக விருந்து காலக்கழிவு செய்யில், அரசராயுள்ளோர் அத்தொழிற் கமையாரெனக் கொண்டு பிறர் தம்மை நாடா வகை காலங்கழிக்க நிச்சயித்தனர். திரௌபதி வண்ணமகள் வடிவம் பூண்டு காலங்கழிப்ப தாக நிச்சயித்தாள்.

இவ்வாறு யாவரும் தத்தம் கருத்தைக் கூறிப் பன்னிரண்டாம் வருஷ முடிந்த அவ்விரவிலே தம்மய

விலே யிருந்த இருவிகள்பாற் சென்று இனி உம்மை யெப்போது காண்போமென்று பாதங்களில் வீழ்ந்து நமல்கரித்து, அவர்கள்பால் ஆசிகொண்டு நீங்கி, விராட நகரைத் தனித்தனி அடைந்தனர். உதிஷ்டிரன் விராடன்சபையை யடைந்து ஆசிகூற, அவனெழுந்துப சரித்து, “உமது வரலாறு யாது?” என்ன, உதிஷ்டிரன், “யான் உதிஷ்டிரனேடிருந்த அந்தனன், என் பெயர் கங்கன். உதிஷ்டிரன் காடுசென்றபின் பலநாடுகளி லுஞ் சென்று சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு இந்நாட்டிலும் நின்னேடிருந்து சிலதினங் கழிக்க வெண்ணி யடைந்தேன்” என்றார். அதுகேட்ட விராடராஜன் மகிழ்ந்து, “நீர் எம்மோடிருக்க யான் செய்த தவமே தவம்” என்றுபசார மொழி பல கூறிப் புகழ்ந்து அவனுக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் வழங்கித் தன்னேடிருத் தினுன். அடுத்தநாள் வீமன் விராடராஜனை யடைந்து அவனை வணங்குவான் போல் அவன் பக்கத்திலே வீற்றிருந்த கங்கமுனியை வணங்க, விராடன் அவனை நோக்கி, “உன் வரலாறென்னை?” என, அவன் ‘யான் வீமசேனன்பாலிருந்த பலாயனன் என்போன். மடைத் தொழிலிலும், மல்யுத்தத்திலும் வல்லேன். வீமசேனனைப் பிரிந்த நாண்முதலாக மிகவருந்திக் காலங் கழித்தேன். இப்பொழுது செல்வமிக்க உன்பால் வந்தடைந்தேன்’’ என்றான். விராடன் மிக்க மகிழ்வுடையவனுகி அவனைத் தன் மடைப்பள்ளிக் கதிபதியாக்கி அவனுக்கு வரிசை களும் பல வழங்கினான். இரண்டு தினங்கு சென்ற பின் னர் அர்ச்சனன் பேடிருபத்தோடு விராடன் சபையை யடைந்து, தன்னை அர்ச்சனன் மாளிகையிலிருந்த பிருகந்நளை யென்னும் பாண்மகளை வெளியிட்டு அவன் மாளிகைக்குப் பாடகியாயினான். இவ்வாறே நகுலசகாதேவர்களும் போய் விராடனுக்குக் குதிரை வைத்தியனுகவும், இடையனுகவும் அமர்ந்தனர். அப்பால் திரெளபதியும் விரதசாரணி யென்னும் பெயரோடு விராடன் தேவியருக்கு மாளிகையில் வண்ண மகளாக அமர்ந்தாள்.

43. கீசகன் வதை

இங்ஙனமாகப் பாண்டவர்கள் விராட தேசத்தி விருந்து காலங்கழிக்கு நாளில் ஒருநாள் விராடராஜா வினது தேவிக்குச் சகோதரனுகிய கீசகன் வண்ணமக ளாகவிருந்த திரெளபதியைக் கண்டு அவள்மேற் காதல் கொண்டான். கீசகன் புஜபலத்தினால் சிங்கேறு போன் றவன். துரியோதனன் விராட தேசத்தின்மேற் படை யெடாவண்ணம் அவனை அடக்கிவைத்ததும் கீசகன் தோள்வலியோம். கீசகனது பராக்கிரமமே விராட தேசத்தைச் சுயாதிபத்திய மாக்கியதுமாம். இத்துணைச் சிறந்த பராக்கிரமசாலியாகிய கீசகன் எண்ணத்துக்கு விராடன் பத்தினி மாறு கூறுபவ ஓல்லளா தவின், அவன் அவளைத் தன் கருத்துக்கு அநுகூலியா யிருக்கு மாறு உடன்படுத்திக்கொண்டு காலம் பார்த்திருந்தான். ஒருநாள் திரெளபதியைத் தனிமையிற் கண்டு வழிமறித் துத் தன் கருத்தை வெளியிட, அவள் அவன் கருத்துத் தகாதென மறுத்தாள். கீசகன் காரமத் தீயினற் கண் ணிழந்து அவளை வலிதிற்றமுவ முயன்றுன். அக்குறிப் புணர்ந்து திரெளபதி அவ்விடத்தை விட்டோட, கீசக னும் அவளைத் தொடர்ந்தோடினான். அவள், “இது முறையோ! முறையோ!” என்றமுதுகொண்டு அரசன் சபை சேர்ந்தாள். அரசன் கீசகன் முறைகேட்டை உணர்ந்தும் அவனுக்கஞ்சி, அவனைக் கேட்டுக் கண் டிப்பதாகக் கூறி, அவளை அந்தப்புரத்துக்கனுப்பிலிட்டு மேல் யாதுஞ் செய்யாது விடுத்தான். அஃதுணர்ந்த திரெளபதி தனக்குற்றதையும் மேல் விளை வதையு மெடுத்து வீமனுக்குரைத்தாள். வீமன் அத்துஷ்டனை அடக்காமல் விடலாகாதென வுட்கொண்டு திரெள பதியை நோக்கி, “கீசகனை இனிச் சந்திக்கும்வேணையில் அவன் கருத்துக்கிசைந்தாற்போல் நடித்து அமாவாசை நாளில் வருமாறு கூறித் தப்பிக்கொள்ளக்கடவை” என்றுன். அதற்கு அவனுஞ் சம்மதித் தவ்வாறு செய்து விட்டு வீமனுக் குணர்த்தினாள். வீமன் அவனைப்போல்

வேஷம்பூண்டு இரவாகிய இருட்போர்வை போர்த்துக் குறித்தவிடஞ் செல்ல, காமத்தீயால் வெந்து வாடி நொந்து வரவு பார்த்திருந்த கீசகன் வீமனைக் கண்டமாத் திரத்தே திரெளபதியென நம்பி, 'என்றுயிர்க் குறுதியாகிய அமிர்தமே' எனக் கட்டித் தழுவ, வீமன் புலியெனப் பாய்ந்து தன் அஞ்ஞாதவாசத்தின் பொருட்டு வாய் பேசாது போர் தொடுத்தான். கீசகனும் தன் காமவெறி யும் மதுமயக்கமும் தெளிந்து, இது குதெனத்துணிந்து ஆண்மைகொண்டு, தான் இவ்வாறுகப்பட்டமைக்கு நானின் வாய்பேசாது மற்போராடினான். வீமன் கீசகனை வாரி நிலத்திலவைறந்து கொன்றெழுதித்துவிட்டுப் பிற ரறியாவண்ணம் தன் படுக்கையறைபோய்ச் சேர்ந்தான்.

காரிருளிலே நடந்தமையாலும், இருவரும் வாய் பேசாது பொருதியமையாலும் கீசகனிறந்த செய்தி விடியுங்காறும் வெளிப்பட்டிலது. விடியற்காலத்திலே கீசகன் பனைபேரல் வீழ்ந்து மாண்டுகிடத்தலைக் கண்ட பரிசனங்கள் வயிற்லைத்தோடி அரசனுக்குந் தேவிக்கு முனர்த்தினார்கள். நகர மாந்தரெல்லாஞ் சென்றங்கே கூடியதிசயித்து, "கீசகனைக் கொன்றவர்கள் மாணுடரல்லர்; கந்தருவரே கொன்றெழுதித்தனர். இது விரத சாரணியினது கற்பைச் சிதைக்கவென்னிய பாவத்தின் பயன்" எனத் துணிந்தார்கள். அப்பொழுது கீசகன் தம்பியர் நூற்றுமூலருஞ் சினந்தெழுந்து, "கீசகனுடலோடு விரதசாரணியையும் சேர்த்துத் தகனஞ்செய்வோம்" என்று கூறி அவளையும் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டேகினார்கள். அதனையுனர்ந்த வீமன் சுடுகாட்டையடைந்து அவர்களை யெல்லாங் கொன்றெழுதித்துவிட்டுத் திரெளபதியை மீட்டுக்கொண்டு திரும்பித் தன் மடைப் பள்ளி சேர்ந்தான். இது கெய்தவன் யாரென் றுணரா வகை வீமன் வேற்றுருக்கொண்டுபோய்ச் செய்தானுத வின் அரசனுந் தேவியும் கீசகற்குச் செயற்பால தீக்கடன் முதலியன முறைப்படி நடத்திய பின்னர்த் திரெளபதியைத் தெய்வக் கற்புடையாளைக் கொண்டஞ்சி யொழுகினார்கள்.

கீசகன் இவ்வாறு மாண்டொழிந்த பின்னர் விராட ராஜன் தேவி தன் மரளிகையிலே விரதசாரணியை வைத்திருக்க மனமில்லாதவளாய் அவளை வேறிடஞ்செல்லுமாறு கூற, அவள் பதின்மூன்று நாளில் அங்கு நின்றுஞ் செல்வதாகக் கூறி அங்கிருந்தாள். பாண்டவர்களுக்கு அஞ்சுநாதவாசகாலம் முற்றுதற்கு இன்னும் பதின்மூன்று நாளே கிடந்தன. இப்படியிருக்கையில் துரியோதனன் பாண்டவர்கள் மாண்டொழிந்தனரா, அன்றி உயிரோடிருக்கின்றார்களாவென் றறிந்துவருமாறு நாற்றிசையு மொற்றர்களைப் போக்கினான். ஒற்றரும் நாற்றிசைக் கண்ணும் மின்னெண் விரைந்து நாடு கள், காடுகள், மலைகள், நகரங்கள் எங்குந் துருவி ஆராய்ந்து மீண்டுபோய்த் துரியோதனன் சபையை யடைந்து யாவரையும் வணங்கி, “பாண்டவர்களை யாண்டுந் தலைப்பட்டிலேம்” எனக் கூறினார்கள். அவர்களுள் ஒருவன், “விராட தேசத்திலே கீசகன் கந்தருவரால் மாண்டானென்ப துணர்ந்தேன்” என்றார்கள்.

44. துரியோதனன் விராடதேசத்திற் படையேற்றல்

அதுகேட்ட துரியோதனன் பாண்டவர்கள் அந்தகளிலேயே யிருத்தல் வேண்டுமென அறிந்து விராட நாட்டிற் படையேற்றுமிடத்துப் பாண்டவர்கள் அங்கிருப்பின் வெளிப்படுவாரெனத் துணிந்தான். துச்சாதனன், “பாண்டவர்களின்னு முயிரோடு வாழுகின்றார்களென நினைத்தலும் அவரைத் தேடுதலும் வியர்த்தமாம். அவர்கள் மாண்டொழிந்து மண்ணையினு ரென்பதற்கு ஜய மில்லை” என்றார்கள். துரோண கிருப விதுரார்கள், “பாண்டவர்கள் அக்கதியடைய வேதுவில்லை” என்றார்கள். கர்ணன், “போருக்காயத்தரா யிருந்தால் அவர்களுக்கு நாம் அஞ்சவேண்டியதில்லை” என்றார்கள். அதுகேட்ட துரியோதனன் விராட தேசத்திற் படையேற்றி நிரை கவர்வதே தக்கதெனத் துணிந்து, தனது சேனைகளைப் புறப் படுமாறு பறைபோக்கினான்.

அவ்வாறே துரியோதனன் தன் படைகளை இரு கூருக்கி ஒரு கூற்றைச் சுசர்மன் என்பவனேடனுப்பி விராடநகரைத் தென்பாலிற் சென்று தாக்குமாறு செய் தான். சுசர்மன் என்பவன் முன்னெருநாள் விராடனுக்குப் போரிலே தோற்று முதுகிட்டவனுதலின் அப்பகை யைத் தீர்க்க இது நல்ல அமைய மெனக் கருதி அப் படையோடு மிகத் தருக்கிப் போர்ப்பறை முழுக்கி நடந்து நகரத்துக்குத் தென்புறஞ் சார்ந்தான். அது கண்டு விராடன் தன் படைகளை யெல்லாந் திரட்டி அனிவகுத் தெதிருன்றிக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தான். சுசர்மன் சேனையும் மிக்க வீரத்தோடும் வன்கண்மையோடும் அஸ்தமயனத்தின் பின்னரும் முனைந்து யுத்தஞ் செய் தது. விராடன் சேனை நிறுவுகிக்க வியலாது பின்வாங்கத் தலைப்பட்டது. அதுகண்டு சுசர்மன் வீரமிக்கவனுய்ப் பாய்ந்து விராடனைச் சிறைசெய்து ஜயபேரி முழுக்கி மீண்டான்.

45. வீமன் விராடனை மீட்டு, சுசர்மனைச் சிறைப்படுத்தல்

அதனைக் கேள்வியுற்ற உதிஷ்டிரன் வீமனை நோக்கி, “விராடன் அன்னத்தையுண்டு அவனுக்கு ஆயத்து வந்த காலத்தில் அவனுக்குத் துணை புரியா திருப்பது நமக்கழகாகாது” எனக் கூற, வீமன் அவ்விரவாகிய கவசம் புனைந்து சிங்கேறுபோற் பாய்ந்து சுசர்மனைச் சிறைசெய்து விராடனை மீட்டான். விராடன் மிக்க களிப்புடையனுகி நகருக்கு மீளாது யுத்தகளத்திற்குச் சமீபத்திலே தங்கி அவ்விரவெல்லாம் ஆடல்பாடல்களாற் கழித்துக் களித்திருந்தான். இங்கே இது நிகழு, இந் நிகழ்ச்சியொன்றுமறியாத துரியோதனன் வைகறைப் போதிற் கடல் கரைகடந்து முழங்கி ஆர்த்தெழுந்து போய் வடபால் நகரை முடினுற்போலத் தன் படையை நடத்தி வட வாயிலின் வழியே ஆனிரையைக் கவர்ந்தான். அதுகண்ட ஆன்காவலர் அஞ்சியோடி விராடன் மைந்தனுகிய உத்தரண்பாற் கூற, அவன் தன்

இளமையையும் போர்க்களாப் பயிற்சியின்மையையும் நோக்காது பசுநிரை கவர்ந்து செல்லும் பகைவரை யோட்டி வருவேணனக் கூறிப் புறப்பட்டான். புறப் பட்டுத் தனக்குத் தேர்ச்சாரதியாகத் தக்கவர்யாரென்று நாடியபோது திரெளபதி, பிருகந்நளையினது தேர்ச்சாரத்திய சாமர்த்தியத்தை யெடுத்துப் பாராட்ட, உத்தரகுமாரன் பிருகந்நளையைச் சாரதியாக்கித் தேர் மிசைக் கொண்டு நடந்தான். பிருகந்நளை தேர் செலுத் துஞ் சாமர்த்தியத்தை உத்தரன் கண்டதிசயித்துச் சென்று துரியோதனன் சேனையைக் கண்டான். அது துரியோதனன் சேனையென்பதுணர்ந்து, உத்தரன் தனக்கெதிரே நிற்குஞ் சேனையினது பெருக்கத்தையு மிரணபேரிகையினது இடிமுழுக்கத்தையும் புலங் கொண்டான். இப்பெருஞ் சேனைக்கு யான் தப்பி உயிர் பிழைப்ப தெங்ஙன மெனச் சிந்தித்தான். உடம்பெல் லாம் வியர்வை பொங்கி யெழப் பெற்றான். அச்சமே மனத்திற் குடிகொள்ளப் பெற்றான். சாரதியை நோக்கி, “தேரைத் திருப்புக” என்றான். சாரதி, “யுத்தத் திற்கு வந்து சேனையைக் கண்டஞ்சிப் புறங்கொடுப்ப தாண்மையன்று. அஞ்சாதிருக்கக் கடவை” என்று உத்தரகுமாரனைத் தேற்ற, அவன் தேரூது தேரினின் றும் பாய்ந்து புறங்கொடுத்தோடத் தலைப்பட்டான்.

அதுகண்ட அர்ச்சனன் அவனை மடக்கித் தூக்கித் தேர்மிசை யிருத்தி, “யான் போர்செய்து இப்பெருஞ் சேனையை யெல்லா மொரு கணப்பொழுதில் வெல்லு வேன். நீ சாரதியாகுக” என, உத்தரன் அதுவுங் கோா துடல்நடுங்கி உள்ளங் குன்றினுன். அர்ச்சனன் நமது அஞ்ஞாதவாசகாலம் கடந்த இரவோடு கழிந் தொழிந்தமையின் இனி நான் வெளிப்படினும் தோழு மாகாதெனத் துணிந்து தன்னை அர்ச்சனனை வெளியிட, உத்தரன் பேரானந்தமும் போராண்மையும் பெற்றுடன்பட்டான். உடன்படுதலும் அர்ச்சனன் தான் முன்னே காளிகோயிற் சந்திதியிலே வன்னிமரப்

பொந்தில் மறைத்து வைத்திருந்த ஆயுதங்களை யெடுக்கு மாறு அவ்விடத்திற்குத் திருப்பி ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு யுத்தகளத்தை யடைந்தான். அங்கே அர்ச்சனன் துரியோதனஞ்சியரைக் கண்டு, இவர்களுக்கும் நமக்கும் போர் முனுங் காலத்தில் நான் செய்யும் போர்த் திறத்தை இன்று நான் செய்யும் போராண்மையினால் அவர்கள் சுவைத்துணருமாறு செய்தல் வேண்டுமென வுள்ளத்திற் கொண்டான்.

அர்ச்சனன் வருகின்ற வீரப் பொலிவையும் தேரிலே உத்தரனும் அர்ச்சனனும் ஆள்மாறி க் கொண்டதையும் தேர் செலுத்தப்படுகின்ற பக்குவத் தையும் வீஷ்ம துரோணர்கள் ஊன்றி நோக்கினார்கள். அர்ச்சனனை அவன் செயல்களாலும் ஆண்மையாலும் அவர்கள் அர்ச்சனனென்றே துணிந்தார்கள். அவன் வருகின்ற வேகத்தையும் பொலிவையும் நோக்குமிடத்து அவன் தான்பெற்ற விஜயன் என்னும் காரணபி தானத்தை நாட்டாமற் போகாணென்ப துண்மையா மெனவும் துணிந்தார்கள். துணிந்த பின்னர் அவர்கள் உரியநாள் வருமுன்னே அர்ச்சனன் வெளிப்பட்டு விட்டானே வென்னும் அச்சமீதூர்ந்தவர்களாய்க் காலக் கணிதஞ்சு செய்தார்கள். கணிதத்தினால் முதனாளோடு அஞ்ஞாதவாசங் கழிந்ததெனக் கண்டு ஆனந்தித்து அர்ச்சனனை முகமலர்ச்சியோடு உற்றுநோக்கிக் குறிப் பினால் வாழ்த்தினார்கள். அர்ச்சனனும் அக்ஞாறிப் புணர்ந்து பார்வைக் குறிப்பினால் தன் உவகையை வெளியிட்டான். அப்பொழுது, துரியோதனனும் போருக்கு வந்திருப்பவன் அர்ச்சனனென ஒற்றரா ஹனர்ந்து காலக்கணிதத்திலே தவறி அர்ச்சனன் முந்தி வெளிப்பட்டு விட்டானெனக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினான். அவன் பாண்டவர்கள் பின்னரும் பதின்மூன்று வருஷங் காடுகொள்ள வேண்டியவர்களாய்விட்டனர் என்று ஆரவாரித்துக் கூறியெழுந்து பின்னருமாடினான். அதுகண்டு வீஷ்மர் அவனை மறித்து, “நேற்றேடு அஞ்ஞாதவாசகாலம் முடிந்தது. ஆராயா

மல் அகங்கரித்து அகங்களிப்பது அறிவின்மையாம்” என்று கூற, துரியோதனன், “அற்றியின் யுத்தஞ் செய்வோம்” என்றான். வீஷ்மதுரோணர்கள் துரியோதனனை நோக்கி, “நீ கூறுவது தகாது; பாண்டவர்கள் இதுகாறும் நீ செய்த தீங்குகட்கெல்லாம் தப்பி, அவற்றுல் மேன்மேலும் வலியுடையராய் விளங்குதலைக் கண்டும் நீ இன்னும் பகைக்கத் துணிவது வேரோடு மானுவதற் கேதுவாகும். அவர்கள் நற்குண நற்செய் கையராய் ஈசரபக்தியிலே சிறந்தவர்களாயிருத்தவின் அவர்களை வெல்வது யார்க்குமரிதாம். யாரையும் அவர்களே வெல்லுவார்கள். நீ அவர்களுக்கு நிகராக மாட்டாய். தேர்றிரேடுதலே உனக்குக் கிடைக்கும் பய மூம். ஆதலால், நீ கவர்ந்த பசுநிரைகளை விடுத்துச் சமாதானப்படுவதே ஏற்ற உபாயம்” என்றார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அவனுக்குப் புறக்குடத்து நீராயின.

46. துரியோதனன் பசு நிரையைக் கவர்தல்

எத்தனைதான் புத்தி கூறிடினும் துரியோதனன் கேளானுய்ப் போர்க்கறைக்கவினன். அர்ச்சனன் தேர்கரகரவென்று விரைந்து களத்திற் புகுந்தது. அவன் கையிலிருந்த காண்மைவுமென்னும் வில்லினது நாணைவி பகைவர் நெஞ்சந் துணுக்குறச் செய்தது. கர்ணன் தன்மீது விடுத்த பாணங்களை யெல்லாம் அர்ச்சனன் பிரதி பாணங்களாற் றுணித்து அவன் பாணம் தொடுக்குமுன் வேறு சரந் தொடுத்து அவனுடலைத் துளைத்து முதுகிடச் செய்தான். கர்ணன் தன் உடலெங்குஞ் சோரி கக்கக் களம் விட்டோடுவது கண்ட கிருபன் அர்ச்சனனை எதிர்த்தான். அர்ச்சனன் அவனையும் செவியைச் சிதைத்துவிட அவனும் புறங்காட்டினான். அதுகண்டு துரோணர் வீராவேசத்தோடு முற்பட்டார். அவர் குருவாதவின் அவரை வணங்கி, “நீர் பாணந் தொடுத்தருளிய பின்னரே யானும் பாணந் தொடுப்பேன்” என்றார்ச்சனன் குறிப்பா லுணர்த்த,

அவர் அதனை யுணர்ந்து முதலிற் சரமாரி பொழிந்தார். அம்மாரியை அர்ச்சனன் தன் பாண வருஷத்தாலழிக்க, குரு சீஷர் இருவர்க்குமிடையே கொடிய யுத்தமுண்டு சிறிதுநேரம் நடந்தது. அர்ச்சனனது வில்லாண்மைக்கும் சரந்தொடுக்கும் கரவேகத்திற்குந் துரோனீர் நிர்வகிக்க வியலாது பின்வாங்கினர். அது கண்டு அசுவத்தாமன் விஜயசங்க முழக்கிக் களம் புகுந்தான். அவனும் சிறிது நேரம் தனது வில்லாண்மையைக் காட்டி அர்ச்சனன் வில்லாண்மைக்கு எதிர் நிற்க வியலாது மின்னெனப் பின்வாங்கினான்.

அப்பால் அர்ச்சனன் தன் இரத்ததைப் பகைவர் சேனைக்குள்ளே செலுத்தித் துச்சாதனன் முதலியோரைத் துரத்த அவர்களைல்லாம் போர்க்களம் விட்டோட் டெடுத்தனர். அதுகண்டு வீஷ்மர் எதிர்க்க அவரையும் சிறிது நேரங் கொடும்போரிலே மூர்ச்சையாக்கி வெற்றி கொண்டான். அதன் பின்னர் அர்ச்சனன் தனது ஜெயபேரி முழங்கத் துரியோதனை எதிர்த்து அவனையு மொரு கணப்பொழுதில் முதுகிட்டோடச் செய்து தனது சங்கத்தில் விஜயமுழக்கஞ் செய்தான். துரியோதனான தியர் சேனையெல்லாம் இவ்வாறே முனைகெட்டுப் போன திசை தெரியாம லோட்டெடுத்த பின்னர், அர்ச்சனன் ஜெயபேரி முழங்கவும், உத்தரன் ஆனந்தக் கூத்தாடிப் புகழவும், தேவர்கள் மலர்மாரி தூவிக் கொண்டாடவும், தனது தேரைத் திருப்பிக் கொண்டுபோய் வண்ணி மரத்திலே தனது வில் முதலியவற்றை வைத்துவிட்டு, உத்தரனைத் தன்னுசனத் திருத்தித் தான் முன்போற் பேடிருபங் கொண்டு சாரதியாகித் தன்னை வெளியிடா வகை உத்தரனுக்குக் கற்பித்து விராடநகரை நோக்கி மீண்டான்.

இதற்கிடையில் விராடன் கங்கமுனியை நோக்கி, “தன் மைந்தன் விஜயபேரி கேட்கப்படுகின்றது” என்றான். கங்கமுனியாகிய உதிஷ்டிரன், “பிருகந்தநளையோடு சென்ற உத்தரன்பால் விஜயபேரி முழங்கக் கேட்ப

தரிதோ” என்றார்கள். அதுகேட்ட விராடன் பேடியால் நம் மைந்தனுக்கு ஜெயமுண்டாயிற்றே வெனச் சினந்து தன் கையிலிருந்த வில்லினால் உதிஷ்டிரன் நெற்றியி வடிக்க உதிரங் கக்கத் தலைப்பட்டது. அதனை உதிஷ்டிரன் கீழே விழவிடாது கையில் ஏந்தினான். அது கண்ட திரெளபதி ஒரு பொற்கிண்ணன்திலே ஐலங் கொண்டு வந்து கொடுத்து அதனைக் கழுவுவித்து மேலிரத்தனு சேராராவகை செய்தாள். இது நிகழும் போது உத்தரனும் வந்து வாயில் சேர்ந்தான். வாயிலாளர் உத்தரன் வரவை விராடனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, கங்கமுனிவன் பேடி இங்கே வந்து என் முகத் தில் உதிரங் சோருவதைக் காண்பனேல் பெரும் போரே விளையுமெனச் சிந்தித்து வாயிலாளரை நோக்கி, “பேடியைத் தடுத்து உத்தரன் மாத்திரம் வரட்டும்” என்றார்கள். அவ்வாரே உத்தரன் தந்தை சபையை யடைந்து இருவரையும் வணங்கினான். இருவரும் வாழ்த்தினர். உத்தரன் கங்கமுனிக்கு நிகழ்ந்ததை அறிந்து விராடனை நோக்கி, “தந்தாய் யாது செய்தனை; ஆராயர்து கங்கமுனிக்குப் பிழை செய்தனை; அவர் கூறியதனைத்து முன்மையன்றே. நீ செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளை மாறு அவர்பாலிருக்கக் கடவை” என்றார்கள். அதுகேட்ட விராடன் அவ்வாறு செய்யக், கங்கமுனி, “பொறுத்தேன்” என்றனன். அப்பால் விராடன் தன் மைந்தனை நோக்கி, ‘‘நீ வெற்றி புனைந்த வரலாறு யாது?’’ என்ன, அவன், ‘‘தனக்கு வெற்றி தந்தவன் திவ்விய பராக்கிரம சாலியாகிய ஓராண்சிங்கம்! அவன் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இங்கு வருதலுங் கூடும்’’ என்றார்கள். அப்பால் அஸ்தமயனத்தின் மேல் நெடுநேரங் கழிந்தமையின் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சியோடு போசன முடித்துத் தத்தம் பள்ளியறை சேர்ந்தனர்.

பாண்டவர்கள் பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்து மீண்டு தம்முடல் புகுந்தார் போலத் தம் மெய்வடிவத்தோடும், ஆடையாபரனங்களோடும் வெளிப்படும் பகல் வந்த தென்றதனைக் காணுமாறு விரைந்து வந்தான் போன்று

குரியன் உதயஞ் செய்தான். அதற்கு முன்னர் நித்திய கருமமுடித்து ஆடையாபரலைங்கிருதராகிப் பாண்டவர் களும் வெளிப்பட்டு விராடன் சபாமண்டபத்திற் போய் அரசர்க்குரிய ஆசனங்களிலே வீற்றிருந்தார்கள். விராடனு முரிய காலத்திலே மண்டபம் புகுந்தான். அப்போது அங்கே வீற்றிருந்த கங்கமுனியை நோக்கி, “அந்தணீர், இத்துஷ்ட கிருத் தியத் திற் பிரவேசித்ததென்னை” என்று கோபங் கொதித்துப் பொங்க வரைத்தான். அதுகேட்டு அர்ச்சனன், “இவரைக் குருகுலக்காளை யும் அறச்செல்வனுமாகிய உதிஷ்டிரனென்றறிக” என்றார்கள். விராடன் அச்சொற் கேட்டலும் அதிசிய மிக்க வனுய் அர்ச்சனைப் பார்த்து, “அந்தோ! உதிஷ்டிரன் இவனையின் இவன் தம்பியர், நால்வரு மெங்கே? கற்புக்கிலக்காகிய பாஞ்சாலன் புத்திரி யெங்கே?” என்றார்கள். அர்ச்சனன், “அரசர் கோமானே, அவர் கள் எல்லாம் நின்மாளிகையிலேயே யுளர். இவர் வீமசேனன், இவர்கள் நகுல சகாதேவர்கள். நின் ஞேரு பேசுகின்றவன் எஞ்சினேன்” என்றார்கள். அது கேட்ட விராடன் அன்பும் ஆனந்தமும் மீதுராப் பெற்று, “யான் செய்த புண்ணியமே புண்ணியம்! யான் பெற்றபேறு உலகில் மற்றியாவர் பெற்றார்கள்?” என்று அவர்களை யெல்லாம் வணங்கி, அண்புறத் தழுவி “என் அரசு முழுவதும் பாண்டவர்களுக்கும் என் புத்திரி அர்ச்சனனுக்கு மாகுக” என்றார்கள். அர்ச்சனன் விராடனை நோக்கி, “நின்பெருந்தகைமை பெரிதும் பாராட்டற் பாலதே. உன் புத்திரியை யான் என் புத்திரியைப்போற் கொண்டொழுகினேன். ஆதலின், அவளை என் மைந்தன் அபிமன்னியுவுக்கு மலைவியாக்கு வேண்” என்றார்கள். அதற்கு விராடனு முடன்பட்டு அவர்களை வெந்தர்க்குச் செயற்பால முறையில் விருந்தருத்தித் தான் அவர்களை இன்னுரென்றறியாது ஏவலாளரைப் போல் நடாத்தியதைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்றிரந்தான். அவர்கள் தாம் விராடன் பாலடைந்த சுகம்

எவ்வகையிலும் தேய்வுடையதன்றெனக் கூறி மிக்க கேண்மையோ டங்கிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு வெளிப்பட்ட பாண்டவர்களைக் காணுமாறு கிருஷ்ணன், அபிமன்னியு, சுபத்திரை முதலிய பலர் விராட இராஜதானி யடைந்தனர். அவ்வமையத்தை வாய்ப்பாகக் கொண்டு விராடன் தன் புத்திரியை அபிமன்னியுக்கு மணத்திற் கொடுத்தான். இம்மணக் கொண்டாட்டத்தோடு பாண்டவர்களுடைய பதின் மூன்று வருஷ கஷ்ட காலமுந் தொலைந்து சுபகாலந் தொடங்கியது.

47. தூது

இவ்விவாகம் நடந்தபின்னர் அதன்பொருட்டு அங்குச் சென்றிருந்த அரசரெல்லாம் அடுத்தநாளிலே சபாமன்டபத்திற் கூடிப் பாண்டவர்கள் இனிச் செயற் பாலது யாதெனச் சிந்திப்பாராயினார்கள். யாவர் கண்ணும் கிருஷ்ணன்மேல் விழு, அவன் அச்சபையிலிருந்த பெரியோரை நோக்கி, “பாண்டவர்கள் தாம் பொருந் திக் கொண்டபடி பதின்மூன்று வருஷத்தையும் முறைப் படி ஆண்மையோடு கழித்து மீண்டார்களன்றே. அவர்கள் சிறுவர்களாயிருந்த காலந் தொட்டுத் துரியோ தனன் பாலடைந்த துன்பங்களும் பொறுத்தற்காயிய வஞ்சகங்களும் உலகறிந்த விஷயங்களோயாம். பாண்டவர்கள் தாஞ் செயற்பாலன் வெல்லாஞ் செய்து பொறுக்க வேண்டியவரையும் பொறுத்து விட்டார்கள். பாண்டவர்களுக்குரிய அரசைக் கொடுப்பது இப்போது துரியோதனன் கடனைய் விட்டது. கொடுப்பதைக் குறித் துத் துரியோதனன் கருத்து எங்ஙன மென்பதையாந்துணிவது தக்கதன்று. இருதிறத்தினர்க்கும் நன்மையை நாடுவதே அரசராயினேர் கடனும். ஆதலின் உதிஷ்டிரனுக்கு அரசிற் பாதி கொடுக்குமாறு துரியோதனன்பால் தூதுபோக்குதல்வேண்டும்” என்றான். அது கேட்ட பலதேவன், “கிருஷ்ணன் கூறியதுண்மையே.

இன்னும், உதிஷ்டிரன் தன் அரசிற்பாதி தனக்குப் போதுமென் ரூப்பவின் துரியோதனன் அதற்கு விரைந்துடன்படுதல் வேண்டுமெனவும், சூதாடித் தோற்றது உதிஷ்டிரன் குற்றமேயன்றித் துரியோதன னால் வந்ததன்ரெணவும், அவன் உடன்படுமாறு வசிய வுரைகளினுலேயே தூதன் கேட்கக் கடவண்” என்று கூறினான்.

அதுகேட்ட சாத்தகி யெழுந்து, “பலதேவர் முந்திக் கூறிய தொக்கும்; பிந்திய கூற்றுச் சிறிதும் பொருந் தாது. அரசர்க்குரிய வொழுக்கத்தினைக் காக்குமாறே உதிஷ்டிரன் சூதாடினான். ஆதலின் தூதுசெல்வோர் அத்துஷ்டனாகிய துரியோதனன்பால் இரந்துரைக்க வேண்டுவது யாதுமில்லை. ஆண்மை கூறிக் கேட்பதே முறையாம்” என்றான். இவற்றைக் கேட்ட துருபதன், “நியாயவழியிலேயே தூது போக்கிச் சாந்தத்தோடு கேட்டல் ஆண்மைக்கிழுக்காகாது. ஆயினும், துரியோ தனன் நடுநிலையின்மையையும், பேராசையையும், நன் மதி கொள்ளா முரண்மனவியல்பையும் நோக்குமிடத்து, அயல் அரசர்களைப் படைத்துனை கேட்டுத் தூதர்களை நாற்றிசைக் கண்ணும் முதலிலே போக்குதல் வேண்டும். முதலிற் படைத்துனை கேட்பவர்க்கே நன்னெறி யொழுக்கம் புனைந்துள்ள அரசர் உடன்படுவர். ஆத லின், அதுவே விரைந்து செயற்பாலதாம். அதனையுஞ் செய்து திருதராஷ்டிரன் பாலும் ஒரு முனிவரைத் தூதாக அனுப்புவது நன்றாகும்” என்றான். அது கிருஷ்ணனுக்கு முடன்பாடாயிற்று.

48. தெளியியர் தூது போதல்

அவ்வராறே உதிஷ்டிரன் தனது குருவரகிய தெளியியரைத் தூதாகத் திருதராஷ்டிரன்பால் அனுப்பினான். கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்பால் விடைகொண்டு துவாரகைக்குச் சென்றான். மற்றைய அரசரும் தத்தந் தேசங்கு செல்லத் துருபதன் மாத்திரம் கிருஷ்ணனுடைய

குறிப்பின்வழி அங்கேயிருந்து நாற்றிசைக் கண்ணும் தூதரை அரசர்பாற் படைத்துணை கேட்குமாறு விரைந் தனுப்பினுன். இத்தூதரும் அரசர்பாற் சென்று தமது தெளத்தியத்தை யெடுத்துரைத்துத் தங்கரும் முடிக்கத் தெளமிய முனிவரும் அஸ்தினுபூரத்தை யடைந்தார்.

திருதராஷ்டிரன் மாளிகை வாயிலைத் தெளமியர் சேர்தலும், வாயிலாளராலே தெளமியர் தூதாகவந் தன்ரென்ப துணர்ந்த திருதராஷ்டிரன், சபாமண்டபம் புகுந்து அங்கே தெளமியரைக் கைகூப்பி யுபசரித் தாசனமேற் கொள்ளுவித்தான். அச்செய்தி கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் மந்திரத் தலைவரும் துரியோதனன் படைத்துணைவரும் அம்மண்டபஞ் சேர்ந்தனர். தெளமியர்க்குச் செயற்பால் வழிபாடுகளை மந்திரத் தலைவரும் மற்றேருஞ் செய்தனர். தெளமியரும் அரசனையுள்ளிட்ட யாவர்க்கும் ஆசிகூறித் தாம் வந்த தூதைக் கேட்குமாறு, “விடைதருக” என்றனர். திருதராஷ்டிரன் விடைகொடுப்ப, அவர் கூறப் புகுந்தனர்.

“அரசனே, கேட்பாயாக; பாண்டு உன் தம்பி யன்றே. நீ ஆளுகின்ற அரசனு செல்வமும் குருகுலத் துக்கு வழிவழியாக வருகின்ற உரிமையென்றே. ஆதலாற் பிதிரவழிவந்த வூரிமையேயாம். அது நின்றை படைக் கப்பட்டதன்று. நீ படைத்த செல்வமும் அரசமாயின் பாண்டவர்களுக் குரிமையில்லை. பிதிரார்ச்சிதமாத வின் நின் அங்கவீனத்தினால் உனக்குச் சிறிது முரிமை யில்லையேயாகவும், உரிமை யுண்டெனக் கொள்ளின் பாண்டவர்களுக்குச் சமபாக முண்டன்றே. நீயு நின் மைந்தரும் அவர்கள் பாகத்தையெல்லா மொருங்கே கவர்ந்துகொண்டார். கவர்ந்துகொண்ட பின்னர் அவர்கள் வில்லாண்மைக் கஞ்சி அவரைச் சந்திசெய்யுமாறு ஓரற்ப நாட்டைக் கொடுத்தாய். அதனை அவர்கள் தமது பராக்கிரமத்தாற் பேரரசாக்கிக் கொண்டு இராஜாதிராஜராக விளங்கினர். அதனையும் நின் மைந்தன் மாயச் சூதிற் கவர்ந்துகொண்டான். அப்பால் மைந்தன் அவர்கள் பன்றீராண்டு வன வாசமும் ஓராண்

டஞ்ஞாத வாசமுஞ் செய்து மீண்டால் அவர்களுக்கரசு கொடுப்பதாகக் கூறி அவர்களை நாட்டைவிட்டோட்டி விட்டான்.

“அதற்கு முடன்பட்டு அதனையும் முடித்து மீண்டனர். ஆதலால், நின் மைந்தனும் நீயுஞ்செய்த வாக்கின்படி அவர்களுக்குரிய அரசை அவர்கள் தமக்குத் தந்துவிடும்படி கேட்கின்றார்கள். இது செய்வையேல் அவர்கள் தாம் நின்னாலும் நின் மைந்தனுலு மடைந்த எண்ணிறந்த துன்பங்களையும் கொடிய செயல்களையும் பொறுத்து மறந்துவிடுதற்கும் வாக்குத் தத்தஞ் செய் தரார்கள். தாம் யுத்தத்திலே பகைவரைக் கொண்று உதிரப் பெருக்கில் மூழ்காவண்ணம் தாங்கள் செய்த வஞ்சின விரதங்களையும் துறந்துவிடுவதாகவும் கூறி னார்கள். யுத்தம் அவர்களுக்கு விருப்பன்று. அதனைத் தவிர்க்கும் வழியெல்லாந் தவிர்ப்பார். கூடாதாயின் யுத்தஞ் செய்யவுந் துணிந்திருக்கின்றார்கள். உன் சேனைக் கும், சேனுவீரருக்கும் அவர் அஞ்சபவரெனக் கொள்ளா திருக்கக் கடவை. அவர்கள் இத்துதை அனுப்பியது ஜீவகாருண்ணியம் பற்றியேயாம். அவர்கள் தமது சாதிய ருள்ளே முதியோரும் பெரியோருமாயுள்ளார்மேல் வைத் திருக்கும் மதிப்பும் பக்தியுமே தாமடைந்த பழிக்குப்பழி கொள்ளாவகை அவர்களைத் தடுப்பனவன்றித் தடை பிறிதில்லையாம். என்வார் த்தையைக் கேட்பாயாக. இவ் வாய்ப்பாகிய காலத்தை வழுவவிடாமல் கொள்வா யாக. இதனை விடுவையேல் மாள்வதற்கே துணிந்தனை யாவாய். உதிஷ்டிரன் வெகுளியும், அர் ச் சு ன் கோபமும், வீமன் கொடுஞ் சினமும் மூன்மாயின் திருஷ்ணன் சகாயமாகிய காற்றுங்கூடி, நின்குலத்தை யும் துணைவரையும் பரிநாசன் செய்யாமற் பேர்காவென் பதை நன்றாக நின்மனத்திடை கொள்ளக் கடவை”.

இவ்வுறுதி மொழிகளைத் தெளமியர்வாய்க் கேட்ட சபையிலுள்ளார் அனைவரும் இடியேறுகேட்ட நாகம் போல் உள்ளம் நடுங்கி அச்சமிகுதியால் யாதுங் கூற வியலாது சித்திரப்பாவை யாயினர். இவர்களெல்லாம்

சித்திரப் பாவைபோல் யாதும் பேசாதடங்கி யிருத்தலைக் கண்டு வீஷ்மர் எழுந்து அவர்கள் மயக்கத்தைத் தீர்ப் பார் போல் அவர்களைத் தெழித்தழைத்து, “தூதாக வந்திருக்கும் தெளமியர் கூறியது முழுதும் சத்தியமே. அவர் கூறியபடி இசையீராயின் நீர் பாண்டவர்கள் கையால் மடிந்தொழிலுமன்றிக் குலத்தையும் பரிநாச மர்க்குவீர். அவருள்ளே வீமனுக்கு இனையான வீரன் நுழம்முள்ளே யாவனுள்ளன? அர்ச்சனனுக்கு முன்னே வில்லெடுத்துப் பாணந் தொடுப்பவன் யாவன? வாளா ஆண்மை கூறி நாசப்பட்ட டொழியாது பாண்டவர் அனுப்பிய தூதுக்கிசைந்து போதலே நன்மையின் பாலதாம்” என்றார். அதுகேட்ட கர்ணன், நகமிழந்த புலிபேரல் நன்னெறி பேசத் தலைப்பட்டமரென்று வீஷ்மரைப் பலவாறுக விகழ்ந்து தனது வில்லாண்மை கையைப் புகழ்ந்தான். வீஷ்மர் கர்ணனைப் பார்த்து, “நன்று கூறினே; உன் வில்லாண்மையைத் திரெளபதி விவாகத்திலே கண்டோம். கந்தருவன் துரியோதனைத் தூக்கிச் சென்ற நரளிலும் உனது ஆண்மையைக் கண்டோம். சில பகலுக்குமுன் விராடராஜனை வீமன் மீட்டபோது நீ காட்டிய போராண்மையையும் கண்டு கோம். இனிக் கிருஷ்ணனைச் சாரதியாக்கி அர்ச்சனன் செய்யும் போரிலும் நீயே அவனை வெல்லுவா யென்பதற்கையமில்லை!” என்று பரிசுத்தார். அவ்வளவிலே கர்ணன் வாய்டங்கினான்.

இவ்வாதங்களைக் கேட்டிருந்த திருதராஷ்டிரன் ஒரு தலைத் துணிவுமின்றி உள்ள நடுங்கி மதிமயங்கி யிருந்த பின்னர் ஒருவாறு தேறி முனிவரை நோக்கி, “முனிவரே, என் மைந்தராகியபாண்டவரைக் காண வேணவா வுற்றேன்; அவரைப் பிரிந்த நாண்முதலாக ஒன்றுமறந் தேன். அவர் விதியை நினைந்து நினைந்து என் உள்ள மும் நெந்தேன்” என்று கூறி, விலைமாதர் பொழியுந் தேரதகக் கண்ணீர் பொழிந்து, “நீர் சொன்ன தூதுக்கு உத்தரம் என் மந்திரத் தலைவரோடு சூழ்ந்து எனது குரு

வாகிய சஞ்சய முனிவர்பாற் சொல்லி யனுப்புவேன்” என்று கூறி அவருக்கு விடையீந்தான்.

அப்பால் திருத்ராஷ்டிரன் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லி யனுப்பும் உத்தரம் யாதெனத் தோன்றுது மயங்கிச் சில தினங் கழித்தான். அவன் மனம் உள்ள வாறு அதனால் கலங்குவதாயிற்று. அவன் தன் மந்திரத் தலைவரோடு ஆராய்வான். அவர் அவன் மைந்தனால் விளையப்போகும் கேட்டைடியும் பாண்டவர்களுடைய வலிமையையு மெடுத்துரைப்பக் கேட்டு நெஞ்சந் துணுக்குறுவான். மைந்தனை நோக்கிப் பாண்டவரைப் பகையாதிருவென்றிரப்பான். தன் மைந்தன் தன் கருத்துக்குடன்படாது மறுப்ப, மீளவும் பாண்டவர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்யத் துணிவான். துரோகஞ் செய்யும் வழி யாதெனத் தேரூது வாடுவான். தன் உள்ளக் கருத்தை வீஷ்மாதியருக்குச் சொல்ல நானுவான். இப்படியெல்லாம் பலபடச் சிந்தித்து நெஞ்சம் புண்படக் கவன்று விதுரனை நோக்கி, “நீயாயினுஞ் சென்று பாண்டவரைச் சந்தி செய்து வரலாகாதா?” என்றான். அவன் அக்கருமம் தன்னுலாகாதென, அந்தகன் சஞ்சயனைத் தூதுபோக்கிப் பாண்டவரைச் சந்தி செய்யத் துணிந்தான். துணிந்தும் யாது சொல்லி யனுப்புவதெனத் தேரூதிருந்தான். அவன் அனுப்புந் தூதும் செவிக்கின்பழும் காரியத்தில் பயனற்றதாயுமிருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதினான். அவ்வகைத் தூதைச் சஞ்சயன் கூறுவானையின் அவன் உயர்வைக் கருதியாயினும் பாண்டவர் கேட்டடங்குவரெனத் துணிந்தான். அவன் துணிந்தும் தூதுரை யாது எனத் துணி யாது சஞ்சயனேடு உசாவக் கருதி அவனை வரவழைத் துத் தன் கருத்தை யெடுத் துரைத்தான். அதற்குச் சஞ்சயன் பாண்டவர் கேட்பது நியாயமென்றும், அதற்கிணங்காவிடின் பெருங் கேடே வருமென்று மெடுத்துரைக்க, அவனுரையும் திருத்ராஷ்டிரனுக்கு ஆருத் துயர் தருவதாயிற்று.

49. சஞ்சயன் தூது

ஈற்றிலே திருத்ராஷ்டிரன் ஒருவாறு துணிந்தான். அவன் தண்ணைத் தந்தை யென்பதும் துரியோதனாகுதிய ரைத் தம்பியரென்பதும் பாண்டவர் கருத்திலிருக்குமாயின் அவர்கள் செய்த குற்றங்களைச் சிறிதும் போற்று மல் பொறுத்துக்கொள்வதே பாண்டவர்கள் கடனென்றும், தம்பி யரசு செய்வது பாண்டவர் தமக்கே பெருமையா மென்றங் கூறிப் பாண்டவர்களுக்கு அரசின் மேற் கருத்துச் செல்லாவகை உபதேசித்து வருவாயாக வென்று சஞ்சயனை ஏவினான். சஞ்சயன் அவ்வீணை தூதுக்குடன்படேன் எனப் பலவாறு மறுத்து ம் திருத்ராஷ்டிரன் பன்முறை யிரந்தமையால் தூதுக்குடன்பட்டான்.

அவ்வாறே சஞ்சயன் புறப்பட்டு உதிஷ்டிரனிருக்கும் உபபிலாவிய நகரை யடைந்தான். அங்கே பஞ்சபாண்டவரும் கிருஷ்ணனும் துருபதனும் விராடனுமிருந்தார்கள். உதிஷ்டிரன் விஷயத்தில் மிக்க அபிமானமுடையவனும் கிருஷ்ணன் தம்பியுமாகிய சாத்தியகியுமங்கேயிருந்தான். அரச்சனனிலும் மிக்க போர்வளியுடைய அபிமன்னியுமங்கே யிருந்தான். இவர்களேயன்றிப்பாண்டவர் புத்திரருமிருந்தார்கள். இவர்களோடு பிரபல அரசரும் மண்டலீகரும் பலர் அங்கிருந்தார்கள். இப்பெருஞ் சபை நடுவே சஞ்சயன் புகுந்தான். புகுதலும் உதிஷ்டிரன் அஞ்சலிசெய்து அவனை ஆசனத்திருத்தினான். இருந்த பின்னர், உதிஷ்டிரன் சஞ்சயனை நோக்கி கேழுமம் வினாவிய பின்னர், “நீ உரைக்கவந்த தூதைச் சொல்லக்கடவை” என்னச் சஞ்சயனும் சொல்லப் புகுந்தான்.

“வேந்தர் வேந்தே, கேட்பாயாக. திருத்ராஷ்டிரனும், அவன் புத்திரரும் தாம்செய்த தீவினைகளின் பயனை அனுபவிக்குங் காலம் வருமாயின் அவரைப் போலும் நிர்ப்பாக்கியர் பிறரில் வுலகிலே பிறந்திலராவர். இனி

அவர்கள் கோமமாகவாழ்வது யாதுபற்றியோ வெனின் அதுநின் பொறுமை யென்னும் பேரருளினாலே யன்றி மற்றன்று. அவர்கள் செய்த குற்றங்களுக்கு நீ வெகுன வதானால் அவர்கள் தம் கிளையோடும் பரிநாசப்பட்ட டொழிதற் கையமில்லை. ஆதலால், இதுகாறும் நீ காட்டியருளிய பொறுமை அவர்கள் காலமரணமடையுங் காறும் நிலைபெறுவதாக. அவர்கள் வாழ்வும் பெருக்க மும் நின்பெருஞ் கருணையின் காரியமாம். நின் கருணை மாறுமேல் அவர்கள் வாழ்வும் பெருக்கமும் ஒரு கணத்தி லொழிந்துவிடும். நீ போருக்குத் துணிவதானால் இது காறு மீட்டிக்காத்த பொறையுடைமை யென்னும் பெருஞ் செல்வமும் அதன் காரியமாகிய கருணையென்னும் பெரும் புண்ணியமும் அழிந்துவிடும். நீ போர் விரும்பாதிருக்கவும் துரியோதனன் உன்னைப் போருக்குத் தூண்டுவாயையின் அதற்கு நீ உடன்படலாகாது. உடன்படுவையேல் அருளென்னும் பெருந்திருவும், பண்ணட் செய்த நன்னெறித் தவமும் உன்னைவிட்டு நீங்கிவிடும். அதுவொன்றே! எத்தனை பெரியோரை எத்தனை ஜீவகோடிகளை வண்கொலைபுரிய நேரிடும்! அப்பழியினின்றும் நீ எளிதில் நீங்கிக்கொள்ள மாட்டாயன்றே. இவைதாமா! எத்தனையோ வீரர் துரியோ தனன் பக்கத்திலு மிருக்கின்றார்களன்றே. அவர்களை யெல்லாம் நீயு நின்துணைவரும் ஒருங்கே வெல்வது எளிதன்று; ஆதலின், வெற்றியும் உனக்காமென்பது ஒருதலை துணியத்தக்கதன்று” என்று சஞ்சயன் தன் தூதை முடித்தான்.

அத்தாதுரையின் பின்னைய வாசகங்களைக் கேட்குந் தோறுஞ் சினம் பொங்கப்பெற்ற உதிஷ்டிரன் அச் சினத்தின் வழி செல்லாது. அதனை ஒருவாறடக்கிச் சஞ்சயனை நோக்கி, “சஞ்சயனே கேள்! நீயோ நமக் குப் புதியவன்ஸ்லன் நீ நற்குணமும் நீதியும் பொருந்திய வுத்தமன் என்பது உலகறியும். எம்மையும் நீ சைசவந் தொடங்கி அறிவை. நமது ஒழுக்கத்தால் நமது நெறியை யும் நிதானஞ் செய்திருப்பாய். நாம் எப்போதாயினும்

எம் ஒழுக்கத்தில் இழுக்கிய துண்டாயின் எடுத்துரைப்பாயாக. எம்மையும், துரியோதனஞ்சியரையும் சீர்தூக்கி நிறுத்துத் தாராதம்மியங் காண வல்லவன் நீயன்றி யொருவனில்லை. இருதிறத்தினருள்ளும் எத்திறத்தினர் பிழை புரிந்துள்ளவர் என்பதை நின் நடுநிலை நீங்கா விவேகத்தால் அளவிட்டு வெளியிடக் கடவை. அஃதுன் கடனுக. இனியுன் தூதை யெடுத்தாராயப் புகின், இது காறும் பொறுத்தே ஜென்பது சொன்னு இன்னும் யான் பொறுத்தல் வேண்டு மென்பதே அதன் முடிந்த பொருளாகின்றது. பொறுமை யென்பது எனக்கு விருப்பமும் உரிமையுமுடையதோ ருத்தம சீலமேயாம். நல்லறமுந் தீதாமாறு உண்டு. பாபகருமமே அதிகரித்து நல்லறத்தைத் தலையெடுக்க விடாதோங்கி நிலைபெறு மாயின் யான் உயிர்க்கொலைக் கஞ்சிப் பாபகருமத்தை அடக்காது வாளா பார்த்திருத்தல் பொறுமையின் பாலதாகாதன்றே.

மின்னுவன வெல்லாம் பொன்னல்ல; பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலல்ல. நல்லறம் நல்லறமாமாறு யாவர்க்கும் புலனுகாது. அது விவேகிகளாயுள்ள சிலர்க்கே புலப்படும். நல்லறத்தை நிலைபெறச் செய்ய வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. ஆதலான் அதனை யான் செய்யாது விடமாட்டேன். போர் எனக்கு விருப்பமான தொன்றன்று. போரைப் பற்றி யான் சிந்திக்கத் தொடங்கினேனு மல்லேன். போரென்னுஞ் சொல் நின்வாயிலேயே கேட்டேன்; போரைத் தவிர்க்கும் வகையெல்லாம் நாடுவேன். எமதுரிமையை நாம் பெறத் துணிந்துவிட்டோ மென்பதுண்மை. அதனைப் போரின் றிச் சமாதான வுபாயங்களாற் பெற முயல்வோம். அதனாற் பெறப்படுமாயின் போர்க்குடன் படேனென் பது சத்தியம். ஆயினும், நின் தூதுக்குத்தரஞ் சொல் ஒங்கடன் நமதாயினும் நம்மிலுஞ் சிறந்த பேரறிவாள ஞகைய கிருஷ்ணனே அதற்கேற்ற வுத்தரங் கூறுவான், எனக் கூறிக் கிருஷ்ணன் முகத்தை உதிஷ்டிரன் நோக்கச் சபையும் அம்முகமாகத் திரும்பியது.

கிருஷ்ணன் சஞ்சயனே நோக்கி, “சஞ்சயனே! கேள்,” எனச் சிங்கேறுபோல் வி ளி த் து க் கூறத் தொடங்கினான். “உதிஷ்டிரன் வாயிற் கேட்கப்பட்ட வாசகங்களின் முடிபை நோக்குமிடத்து, அஃது உதிஷ்டிரன் தன் உரிமையைப் பெறவேண்டுமென்பதாயிற்று. ஆரும் தத்தம் உரிமையைப் பெறலவேண்டு மென்பது அறநெறியாம். அதனை மறுப்பார் அறநெறி பிழைத்த வரே யாதவின் அதற்கு மாறுகூறுதல் கூடாதாம். இனி அவ்வரிமையைத் தான் பெறுமாறு யாதென்பதே வினாவாம். அஃதாவது யுத்தம் சமாதான மென்பவற்றுள் எதுவென்பதே ஆராயத்தக்கது. இயல்பினாலும் பழக்கத்தாலும் உள்ளக் கவிவினாலும் உதிஷ்டிரன் யுத்தோபாயத்திற்கு மாறுகொண்டவனே. அவ்வுத்து மோத்தம் குணத்தை வாய்ப்பாகக் கொண்டு துரியோ தனன் உதிஷ்டிரனது உரிமையை மறுப்பது அறிவின் மையும் பெருங்கேட்டிற் கேதுவுமாம். உதிஷ்டிரன் தனக்குரிய பாகத்தைச் சாமோபாயத்தாற் பெற முடியா தெனக் காணுமிடத்து யுத்தத்தையே மேற்கொள்ளுவா னென்ப துண்மை. போருக்கெழுந்த தம்பியரை யெல் லாந்தடுத்து அவர்களுக்குப் பொறையுடைமை கற்பித்துத் துரியோதனன்செய்த பழிகளுக்கெல்லாம் பழிகொள்ளக் கருதாது இதுகாறும் பொறுத்திருந்தவன் உதிஷ்டிரன்க்கே. அவன் தனது தம்பியரது கருத்துக்கும் பிரதிக்கினைக்கும்மாருக அவர்களைத் தடுத்தமையினாலேயே துரியோதனன் தாங்கொண்ப பெருங் கொடும்பழிகளை யெல்லாம் செய்யப் புகுந்தான் என நன்கு துணிந்து கொண்டான். அவன் அங்ஙனம் தம் தம்பியரைத் தடுத் திடா திருப்பனேல் இதுவரையில் எத்தனைகேரடி உயிர் மாண்டொழிந்துவிடும். இப்போது அவன் தான் தம்பியரைத் தடுத்தது பெரும்பிழையென வள்ளத்திற் கொண்டு விட்டான். இவ்வண்மையைத் துரியோதனன் தன் மனத்திடை நன்கு கொள்ளக் கடவுன்.

“இதுகாறும் உதிஷ்டிரனது குணவாய்ப்பைக் கொண்டு துரியோதனன் தான் செய்த தூர்க்கிருத்தியக்

களியாட்டை இனி விடக்கடவன். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து திருத்ராஷ்டிரன் தன் மைந்தன்மேல் வைத்த ஒருதலை அண்பைத் துறந்து நடுநிலையோம்பிப் பாண்ட வர்களுக்குரிய இராச்சிய பாகத்தைக் கொடுத்து விடல் வேண்டும். அது செய்யானையின் போருக்கு ஆயத்தனாகக் கடவன். போராயின் அவனும் அவன் கிளாஞ்சூம் வாழுக் கிடக்கும் நாள் சில பகலேயாம். அச்சில பகலி னுள்ளே இவ்வுலகில் அவர்கள் அனுபவியாத போகங்கள் உளவாயின் அவற்றை விரைந்து அனுபவித்து உள்ளத்தை மகிழ்விக்கக் கடவர். விண்ணுலக வின்பத்தி னும் ஒருசிறிது அவர்களுக்கு ஆசையுள்ளதாயின் அதற்காக இயன்ற தருமங்களையெல்லாம் செய்து தம்முடிரைக் கையிலடக்கிக் கொண்டு விண்குடி புக ஆயத்தராய்ப் போர்க்களைப் பிரவேசங்கு செய்யக் கடவர். பாண்டவர் களோ படையெடுத்துச் செல்ல விரைகின்றனர்.

“உதிஷ்டிரன் சினமானது சமுத்திர மத்தியிலுள்ள வடவாழுகாக்கினி போல்வது. அதனை இன்னதென்றுணராது துரியோதனஞ்சியர் அற்பமாக மதிக்கின்றனர் போலும். மூண்டெடுமுந்து அஃதோங்குமாயின் அதனைத் தடுப்ப தெங்ஙனம்? பாண்டவர்களை நன்றாக ஒன்றி நோக்குவையாயின் உதிஷ்டிரன் தரும விருக்ஷமாகவும், அவ்விருக்ஷத்துக்கு வேதமும் தருமருநாலும் யானும் வேர்களாகவும், அர்ச்சனன் அதற்குப் பராரையாகவும், வீமன் அதன் வலிய கிளைகளாகவும், நகுல சகாதேவர் கள் புஷ்பமும் பழமுமாகவு மிருத்தலைக் காண்பாய். இனிக் கெளரவரை நோக்குவையாயின் துரியோதனை அதரும விருக்ஷமாகவும், அதற்குத் திருத்ராஷ்டிரன் வேராகவும், கர்ணன் கணுநிறைந்த பராரையாகவும், சகுனி பணைகளாகவும், துச்சாதனனும் அவன் சகோதரரும் புஷ்பங்களாகவு மிருத்தலைக் காண்பாய். இவ்விருதிறத்தினருள்ளே வெற்றி யாருக்குரியதென நீயே தெளியக் கடவை.”

இவ்வுரைகளைக் கேட்ட சஞ்சயன் மந்திரத்தாற் கட்டுண்ட சர்ப்பம் போல நாவெழப் பெறுது நின்றன.

பின்னருங் கிருஷ்ணன் அவனை ஒருவாறு தெளிவிப் பான் கருதி, “சஞ்சயனே கேள், இன்னுமொரு முறை திருதராஷ்டிரன் தனக்கு வரற்பாலதாகிய கேட்டைச் சிந்தித்துத் துணியுமாறு அவனுக்கிடந் தருதும். யானும் அவன்பால் வந்து தூதுரைப்பேன். போய்வருக” என்றான்.

அதுகேட்ட சஞ்சயன் கிருஷ்ணன்பால் விடை கொண்டு போய்ப் பாண்டவர்கள் நால்வரையும் தனித் தனிகண்டு அவர்கள் கருத்தையு நிதானித் துணர்ந்தான். அவருள்ளே வீமன் சஞ்சயனை நோக்கி, “ஐய, கேள். துரியோதனன் போருக்கே துணிவானுயின் யான் செய்த சபதங்களை முடித்துக் கொள்ள இடமுண்டாகும். என் சபதம் நிறைவேற்றுமற் போவது எனக்கு மனத் துயர்க்கேதுவாம். ஆதலின், துரியோதனன் போருக் குடன்படுவது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சிக்கேதுவாம்” என்றான். அவ்வரை கேட்ட சஞ்சயன் அர்ச்சனன் பாற் சென்றான். அவனும் அவ்வாறு “துரியோதனன் யுத்தத்தையே விரும்புவானுயின் தானும் அதற்குப் பின்னிடாது பொருதற்குத் துணிந்திருத்தலையும் தானுஞ் சகோதரரும் கிருஷ்ணன் சகாயத்தால் அறப் போர் செய்யப் புகுதலின் அறம் வெல்லாது அதரும்மே வெல்லுங்கால், தனக்கு வருங்குறை யாது மில்லா திருத்தலையும் எடுத்துரைத்து, நல்லறந் தோற்குமாயின் தீயறமே வலியுடைத்தாமாறு காண்பேன்” என்று கூறி, “இதனைத் திருதராஷ்டிரனுக்கும், துரியோதன னுதியருக்குஞ் சொல்லக் கடவை” என்றான். அவ்வாறே நகுல சகாதேவர்களும், “சாமோபாயம் துரியோதன னுக்கு வேம்பாமாயின் யுத்தத்திற்கு அவன் ஆயத்த மாகக்கடவன்” என்றனர். அவ்வரை கேட்ட சஞ்சயன் நால்வர்பாலும் விடை கொண்டேகி அஸ்தமயனத்தின் பின்னர் அஸ்தினுபுரியை அடைந்தான்.

அவன் வரவை ஆவலோடு நோக்கியிருந்த திருத் ராஷ்டிரன் அவனை வரவழைத்துத் தனிமையிற் கொண்டேகிப் பாண்டவர் மனநிலையை வினவினான். சஞ்சயன்

தான் சென்றதும், உரைத்ததும், அதுகேட்ட உதிஷ்டரன் முகம் வியர்த்துக் கூறிய உத்தரமும், பின்னர்க் கிருஷ்ணன் கூறியதும், அதன் பின்னர்த் தனித்தனி வீமன் முதலியோர் கூறியதும் ஆதியோடந்த மெடுத்துக் கூறிச் சாமோபாயத்தை மேற்கொள்ளுவதே துரியோதனன் செயற்பால தென்றும், அது செய்யாதொழியின் பெரும் போரிலே அவனுங் கிளையும் மாண்டொழிலுது சரதமென்றுந் தன் கருத்துங் கூறினான். சஞ்சயனது நடுநிலை குன்றுச் சத்தியவுரைகளையும் அவன் என்னத்தையும் திருதராஷ்டிரன் கேட்ட மாத்திரத்திலே இடியேறு கேட்ட நாகம்போல் மயங்கி மேல்வரப் போகின்ற போரையும் அதனால் வரற்பாலதாகிய பெருங் கேட்டையும் சிந்தித்தான். மனத்துயர் பெரிதாக அவன் அதனைக் கடக்கும்வகை யாதென நாடுமாறு கருதிச் சஞ்சயனை அனுப்பிவிட்டுத் தனியிடம் புகுந்து அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையின்றிப் பலவாறு எண்ணி யெண்ணிப் புண்பட்டான். விடியற்காலத்திலே அவன் தன் மெந்தனை அழைத்து அருகிருத்திப் பாண்டவரால் விளையப்போகும் பெருங் கேட்டை யெடுத்துரைத்து அவரோடினங்கி வாழுமாறு பல கூறினான். துரியோதனன் பாவமெல்லாந் திரண்டொரு வடிவங் கொண்டவனுதலின் தந்தை சொல்லைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது, அவன் பயங்கரத்துக்காக அவனைப் பரிகாசித் துப் பாண்டவர் பலம் தன் பலத்துக்கு எம்மாத்திர மென்றுங் கூறி, பாண்டவர்களுக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை யெனத் தேற்றினான்.

திருதராஷ்டிரன் செய்தி இதுவாக, சஞ்சயன் தூதுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த தொன்று கூறுவாம். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களை விட்டகன்று போய்த் துவாரரகையைச் சேர்ந்தான். அவன் போன்பின்னர் அவன்பாற் படைத்துனை கேட்குமாறு அர்ச்சனன் உதிஷ்டிரன் அனுமதி கொண்டு துவாரரகை சென்றான். அவன் போன காலத்தில் துரியோதனனும் கிருஷ்ணன் பாற் படைத்துனை கேட்க அங்குச் சென்றிருந்தான்.

துரியோதனன் முதலிற் சென்று கிருஷ்ணன் நித்திரை செய்தலைக் கண்டு அவன் துயிலுணருங்காறும் அவன் திருமுடிப் பக்கத்தே யிட்டிருந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அதன் பின்னர் அர்ச்சனன் சென்று கிருஷ்ணன் பாதங்களைப் பணிந்து நின்றன. அது நிகழுங்காறும் நோக்கியிருந்த கிருஷ்ணன் உடனே துயிலுணர்ந்தான் போன்றெழுந்து அர்ச்சனனை அருளொடு நோக்கி மகிழ்ந்தான். அர்ச்சனன், “யான் மாத்திரமன்று, இன்னுமொருவர் நின் திருமுடிப் பக்கத்தே வீற்றிருக்கின்றார்” என்றன. அதுகேட்டுக் கிருஷ்ணன் துரியோதனனை நோக்கி, “நின்வரவுரையாதிருந்ததென்னை?” என்று தன் மஞ்சத்தை விட்டெழுந்தோடி அவனவனைத் தழுவி முகமன் பகர்ந்து நீவிரவந்ததென்னை கொலாமென்றன. இருவரும் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “நீ எமக்குப் படைத்துணையாக வேண்டும்” என்றனர். அதற்குக் கிருஷ்ணன் துரியோதனனைப் பார்த்து, “அர்ச்சனனே முதலிலே என்கண்ணுக்கிலக்காயினான். ஆதலின், அவனுக்கே யான் படைத்துணையாதல் வேண்டும். அஃதொழிய யான் உனக்குச் செயற்பாலதுளதேல் கூறுக” என்றன. துரியோதனன், “அர்ச்சனன் முதலிலே நின் கண்ணுக் கெதிர்ப்பட்டானுயினும் முதலிலே நின்பால் வந்துணந்தவன் யானே. அவ்வன்மையால் எனக்குமோர் உரிமையுண்டு. நீ அர்ச்சனனுக்குப் படைத்துணையாதல் அவனை முதலிற் கண்டமையால் தக்கதேயாம். ஆயினும், நீ எனக்கு மாருக ஆயுதபாணியர்கிப் போர் செய்யாதிருக்க” என்றன. அதுகேட்ட கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனை நோக்கி, “யான் போர் செய்யாமல் நினக்குப் படைத்துணை புரிதலுக்குடன்பாடாமோ” என்றன. அர்ச்சனன், “அஃது எனக்குடன்பாடே” என்ன, கிருஷ்ணன், “அற்றுயின், என்னாலுணக்குளதாகும் பயன்யாது?” என்றன.

“நீ யெனக்குச் சாரதியாக விருந்து தேர் செலுத்துவையேல் இவ்வுலகில் யான் அஞ்சத்தக்க படைவீரருஞ்

சேஞ்சமுத்திரமு முண்டோ? அவ்வுபகார மொன்றுமே போதும்” என்றார். அங்ஙனமாயின், “துரியோதனை, என் சேனையும் என் சேனைத் தலைவருமாகிய யாதவவீர ரெல்லாம் உனக்குத் துணையாகுக” என்ற கிருஷ்ணன் வார்த்தையைக் கேட்ட துரியோதனன் மிகமகிழ்ந்து கிருஷ்ணன் வீரராகிய பத்துக்கோடி சேனையை மேற்று நடத்திக் கொண்டு துவாரகையை நீங்கினான்.

அதன் பின்னர்க் கிருஷ்ணனும், அர்ச்சனனும் உபபிலாவியஞ் சென்று உதிஷ்டிரனே டிருந்தார்கள். அது நிற்க, திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயன் கூறியவரை களை மீண்டும் சிந்தித்துத் துரோண கிருப விதுரர் பாலும், “யாது செயற்பாலது?” என்று வினவினான். அவர்களெல்லாம் மேல் விளையப் போகும் குலநாசத்தை யெடுத்துக் கூற, திருதராஷ்டிரன் முன்னையிலும் பன் மடங்கு பேரச்சமும் ஆறுதற்காரிய மனக்கவற்சியு முடைய வனுய்த் தன் மைந்தனையழைத்து, “பாண்டவரால் விளையப் போகுந் தீங்கு தடுத்தற்கும் என்னுதற்கு மரியது” எனக் கூறி, “அவர்களுக்குரிய பாகத்தைக் கொடுத்து விடக்கடவை” என்றிரந்தான். அதற்குத் துரியோதனன் சிறிதும் மனமிளகாது தனக்கியல்பாகிய முரண் மாற்றங்களையே சாதித்தான். திருதராஷ்டிரன் மிக்க மனத் துயரமுடையவனுய்த் தன் மனைவியை யழைத்துத் தன் மைந்தனுக்கும் குலத்துக்கும் வரப்போகும் நாசத்தை யெடுத்துக் கூறினான்.

இங்கே அல்தினுபுரியிலே திருதராஷ்டிரன் மன நிலையும் துரியோதனன் வஞ்ச நிலையும் இவ்வாருக அங்கே உபபிலாவியத்திலே உதிஷ்டிரனும் சகோதரரும் தமது தூதுக்குத் திருதராஷ்டிரன் உத்தரம் அனுப்புவாணன்று கணந்தோறும் வீணே காத்திருந்து சில நாட்கழித்தனர். அப்பால் உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, “எல்லாம் வல்ல புருஷோத்தமனே, நீ திருதராஷ்டிரன்பால் வருவதாகச் சஞ்சயனுக்குச் சொன்னதை மறந்தாய் போலும்” என்றார். அது கேட்ட கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “உனது கருத்தென்னை?”

என்றான். உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, “துரியோ தனஞ்சியர் நீ சௌல்வியனுப்பிய வார் த்தை தயை நம்பியே தமது கருத்து அறிவிக்கா திருக்கின்றனர் போலும். அவர்கள் கருத்தை நன்கறியாது போருக் கெழுந்து செல்லுமிடத்து, ஒரு குலத்திற் பிறந்து, ஓரிடத்தில் வளர்ந்து, ஓரிடத்திற் பயின்று, ஓரண்ணத்தையே யுண்டு, ஒருடலிற் பிறந்தார் பேரவூள்ள துரியோதனஞ்சியரைக் கொல்ல நேரி டு மே. அவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நாம் யாரை உறவெனக் கொண்டிவ்வுலகிலே வாழப்போகின்றேமென்னு மென்னமே என்னை வருத்துவது” என்றான். அதனைக் கேட்டிருந்த வீமன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “உத்தமகுணசிலங்கிய நீ மானஞ் சிறிதுமில்லா தின்னும் பொறையுடைமையினையே சாதிக்க முயல்வது யாது கருதியோ! கற்பினும் கருங்கலமாகிய பாஞ்சாலி நாணத்தால் வருந்தி இராஜசபையிலே முறையிட்ட நாளிலே கோபத்தை யடக்குவென் ரெம்மையெல்லா மடக்கி உலகுள்ளாவும் தீராத வசையினை ஆக்கிக் கொண்டாய். அதுபோகினும் காடுசென்று பதின்மூன்று வருஷங்காலங் கஷ்டப்பட்டு மீண்டு வந்தும் நாள் பல கடந்தன.

“இப்போதாயினும் நமதரசரிமையைக் கொள்ளக் கருதாமல் இன்னும் காலம் போக்கக் கருத்துற்று அறமும், உறவும் பார்க்கின்றூய்! துரியோதனன் செய்யும் கொடுமைகளுக்கு யான் அஞ்சகின்றிலேன். நினது பொறையுடைமைக்கும் கருணைக்குமே யான் பெரிதுமஞ்சகின்றேன். எமக்குரிய அரசையெல்லாம் மாயச்சுதாடி முற்றுங் கவர்ந்துகொண்டு காட்டுக்கோட்டிவிட்ட கொடிய பாதகனைக் கொன்றேழித்துவிட்டு நானே நினைக்கு முடிகுட்டுவேன். கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் தூதுபோக்க வேண்டா. என்னை விடுத்தால் நானே போய்த் தூதுரைத்து, உடன்படாவிடில் உடனே தானே யான் தனியே துரியோதனஞ்சியரை யெல்லாந்துணித்துச் சங்கரித்து மீணுவேன்” என்றான். அப்போது கிருஷ்ணன் வீமனை நோக்கி, “முத்தோர் இராஜ

நீதி யெடுத்துரைத்தால் அதனைக் கேளாது, இளையோர் தடுத்துரைப்பது அழகன்று. ஆதலால் வீர, நின் கோபந் தணிக்” என்றான். அவ்வளவில் வீமனுந் தணிந்தான்.

அப்பால் கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “ஐய, நீயுரைத்தவைகளை எடுத்துச் சிந்திக்குமிடத்து, நான் துரியோதனன்பாற் சென்று அவனுக்கு நன்மதி கூறி ஞல் யுத்தம்வராமற் காத்துக்கொள்ளுதல் கூடுமென்னு மெண்ணமானது நின் மனத்திடை யுறங்குவதாக எனக் குப் புலப்படுகின்றது. அது மாத்திரமன்று, நான் தமியனுய் வஞ்சப் பரதகராகிய துரியோதனஞ்சியர்பாற் செல்வதால் எனக்குத் தீது வந்திடுமெனவு மஞ்ச கின்றனை போலும். நின்னையும், நின் தாயத்தாரையும் சந்து செய்யும் தூதினை மேற்கொண்டு நின் தாயத்தாரைக் காப்பது எனக் கின்பந் தருவதோர் உத்தம தொழிலாம். அதனை மனத்திடைக் கொண்டே சஞ்சய னுக்கு யான் வருவேனென முன்னர்ச் சொன்னேன். இனி எனக்குத் துரியோதனஞ்சியர் தீங்கிமைத்திடுதலைக் குறித்து எள்ளளவேனும் நீ சிந்திக்க வேண்டா. எனக் குத் தீங்கு செய்யப் புகுவரேல் அவர்கள் தமக்கே கேடு சூழ்பவராவர். என் சிரசிலேயுள்ள ஓர் உரோமத் தைத் தானுஞ் சிதைக்க வல்லவர் இவ்வுலகிலே யில்லை. சிதைக்கத் துணிவார் உடனே தாமே சிதைக்கப்பட்ட டொழிலா ரென்பது சத்தியமெனக் கொள்ளக் கடவை. நீ விரும்புகின்ற பிரகாரம் தூது சென்று கூறுதற்குரிய நன்னென்றிகளை யெல்லா மெடுத்துரைத்து யாதொரு தீங்கு மெனக்குருவகை மீறுவேன். அவ்விஷயத்தைக் குறித்து நீ சிறிதும் அஞ்சவேண்டா. நாளை உதயத்திலே அஸ்தினூரம் செல்வேன். யான் தூது போகுமுன்னே நின்பாலும் நின் தம்பியர் பாலும் வினாவ வேண்டு வன சிலவுள் எனக் கூறி, உதிஷ்டிரனைத் தணியிடங் கொண்டேகி அங்கிருந்து, “சத்திய விரதமுடைய வேந் தனே, துரியோதனன் நினது கேள்விக் குடன்படாது மறுப்பனேல் யான் செய்யத் தக்கது யாது”? என்றான்.

உதிஷ்டிரன் அவளை நோக்கி, “ஐய, தூது சென்று எமது கருத்தை வெளிப்படுத்தி எமக்குரிய அரசைக் கேட்பாயாக. அதற்கவன் மறுப்பானுயின் நீர்வளம் பொருந்திய நாடொன்று வேண்டக்கடவை. அதுவும் மறுப்பானுயின், ஐந்தூர் வேண்டுக. அதுவு மில்லையாயின் கொடுங் கூற்றுவனும், அவன் தூதருங் கொண்டாடுமாறு பெரும்போர் செய்து எமது அரசு முழுதுங் கைக்கொள்வோமென்று கூறி மீளக் கடவை” என்றான். அதுகேட்ட வீமன் அகத்தே பொங்கியெழுந்த சினத்தை அடக்கிக் கொண்டு இகழ்ச்சிக் குறிப்பாக, “சமாதானமே நன்று” என்றான். மற்றைய பாண்டவர் சமாதான மெக்காலத்திலும் வராத கருமமென நிச்சயித்துக் கொண்டவராதவின் அவர்கள் யாதும் பேசாதிருந்தனர்.

அப்பால் கிருஷ்ணன் திரெளபதி யிருக்கும் அந்தப் புரஞ் சென்று அவளை நோக்கி, உதிஷ்டிரன் தமருடன் போர் புரியாமல் சமாதானமாக விருந்து வாழ் வதே தனது கருத்தென்றும், தனக்குரிய பாகந் தராது துரியோதனன் மறுப்பனேல் ஐந்தூர் வேண்டுமாறு கற்பித்தானென்றுங் கூறி, தான் தூதுபேராகும் விஷயத்தில் அவள் கருத்து யாதென்று வினவ, அவள் தன் கண்ணினின்றும் நீர்ப்பேராருகப் பெருக, அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து, கோபாலா,

“கற்றைக் குழல்பிழத்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன் பற்றித் துகிழுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார் கொற்றாத தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி யற்றைக்கு மௌனமான மார்வேறு காத்தாரே.”

“புகத்தகாத சபையிலே என்னைப் புகுவித்து என்மானத்தைக் கெடுக்கத் துணிந்த பாதகன்பாற் பாண்டவர் ஐந்தூர் வேண்டிப்பெற்று வாழ்தற் கெண்ணினராயின் யான் அன்று விரித்த கூந்தலை இனி என்று முடிப்பதோ வறியேன்! எம்பெருமானே” என்றுரத்த குரலிட்டமுதாள். அதுகேட்ட சாத்தியகி, பாண்டவ

ரைப் பார்த்து, “திரெளபதியை மானங் குலைத்த காலத்தில் இங்கே மலைபோனிற்கின்ற வீமன் கையிலோ கதாயுத மிருந்தது, அர்ச்சனன் கையிலோ வில்லிருந்தது, துச்சாதனன் திரெளபதியை அளக்பாரத்தைப் பற்றி யிழுத்தமையால் அவள் கூந்தல் அவிழ்ந்து அமங்கலப்பட்டிருந்தது. அது கண்டும் எல்லீரும் பொறுத்திருந்தீர். ஆயுதந் தாங்கி யிருக்கும் சித்திரப் பரவை தானும் திரெளபதியினது அவல நிலையைக் கண்டாற்பேசாதிராதே. உங்களாயுதங்களாலும் மலைபோலும் நும்பெராவிலினாலும் பயன் யாதாமோ? மானமில்லாத மதியிலிகாள், இன்னும் மானங் கொன்று பாதகர்பால் ஊர் பெற்றுயிர் வாழப் போகின்றீர் போலும்! சை! நும்மானமும் வீரமுமிருந்தபடி யென்னை! துரியோதனன் கருத்தை நன்றாக வணர்ந்திருந்தும் அவன்பாலூர்வேண்டத் தூதுபோக்குவது சராசந்தனுக்கள்சி வடமதுரை கைவிட்டுத் துவாரகை புகுந்தொளித்த கோவிந்தன் மதியோ, அன்றித் தருமன் மதிதானே? என்றான்.

சாத்தியகி யிதுகூறக் கிருஷ்ணன் திரெளபதியைப் பார்த்து, “பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோய்த் துரியோதனன் செய்தியைக் கண்டு மீண்டு வந்து நானே உன் கூந்தலை முடிக்கின்றேன். நீ அஞ்சி அழவேண்டா. உலகம் முழுதுங் கானுமாறு துரியோதனனுதியராகிய புலவர்களது மனைவியரைத் தங் கூந்தலை விரித்துத் தெருவினின்றும் புலம்ப வைப்பேன்” எனக் கூறிக் கண்ணீர் துடைத்து அவளைத் தேற்றினான். அது கேட்ட திரெளபதி, “எம்பெருமானே! நின்வாக்கிறகு எதிர்பேசேன். நீ தூதுபோய் மீண்டு வருங்காறும் என் மனத்துயரை அடக்கியிருப்பேன். பாண்டவர் தம தெண்ணப்படி துரியோதனன்பால் ஐந்தூர் வேண்டிப் பெறுவராயின் அன்றே எனதுயிர் முடித்து என் விரதத்திற் கெல்லை காண்பேன். உலகமாயினும் என் மரண காரணத்தை யுணர்ந்து அப்பாதகரைக் கொன்று பழிவாங்கட்டும்” என்றான்.

கிருஷ்ணன் திரெளபதிபால் விடைகொண்டு அடுத்த நானுதயத்திலே சாத்தியகியையும், கிருதவர்மனையும் துணையாக வழைத்துக்கொண்டு தேர்மிசையேறித் தான் தூதுபோதலைக் காணுமாறு வீதிகளிலே இருமருங்குந் திரள் திரளாக நின்ற நகர மரந்த ரெல்லாம் வாழ்த் திசைப்ப வீதிவழியே சென்று நகரை நீங்கி, விரைந்து தேரைச் செலுத்திப் போய்ப் பலநாடுகளையும், பலவனங்களையும் ஆங்காங்குள்ள முனிவர் வாசங்கள் தோறும் தங்கிக் கடந்துபோய் அஸ்தினைபுரத்தை யடுத்தான். அவன் வரவை ஒற்றராலுணர்ந்த திருதராஷ்டிரன் தன் மந்திரத் தலைவரெல்லோரையு மழைத்துக் கிருஷ்ணனை எதிர்சென்று உபசரிப்பது யார், அவனை உபசரிக்கும் உபாயம் யாது, அவருக்கு மாளிகை யாது என்று கூழ்ச்சி செய்தபோது விதுரனும் வீஷ்ம துரோண கிருபர்களும் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, “நீ உபசாரங்களாலும் உயர்ந்த மாளிகை பூஷணம் விருந்து முதலிய வற்றுலும் கிருஷ்ணனை மகிழ்விக்கமாட்டாய். அவற்றுல் அவன் நின் பகஷ்த்துக்கு அனுகூலியாக மாட்டான்” என்று கூற, வேந்தன் மனமடிவடையஞகித் துரோண கிருப விதுரச்களை எதிர்சென்றுபசரித் தழைத்து வரு மாறு அனுப்பினன். அவ்வாறே அவர்களெல்லாருஞ் சென்று வரிசையோடு கிருஷ்ணனை அழைத்துச் சென்று போய்த் திருதராஷ்டிரன் சபை சேர்ந்தனர். அங்கே நவமணிகளிமழத்த சிங்காசன மொன்றில் அவனையிருத்த, கிருஷ்ணன் அஸ்தினைபுரஞ் சேர்ந்தா னென்பது பலவகைப் பேரிகைகளின் முழுக்கொலியா லும் இன்னிசைக் கருவிகளினது பண்ணேசையாலும் எதிர்சென்றுபசரிக்கப் புகுந்த இரதங்களினது வேகத் தாலெழுந்த பேரொலியாலும் உணர்ந்த நகரமாந்தர், எள்ளிடவிடமின்றி நெருங்கிக் கூடி, கிருஷ்ணனது அழகும் அருளும் அறிவும் ஆண்மையும் பொலிந்த முகத் தினைக் காணுமாறு கோபுரவாயிலிற் காத்திருந்து கண்குளிரக் கண்டும் ஆராமை மிகுதியினுலே சபாமண்டபத்தினுள்ளும் புகுந்து பேரரவஞ் செய்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் தாமே அடங்கக் கிருஷ்ணன் அவர்களை அருளொடு நோக்கி அவரை அகன் மின் என்றான். அவர்களெல்லாம் அவனை வணங்கி அகன்ற பின்னர்த் திருத்தாஷ்டிரன் கிருஷ்ணனை நோக்கி முகமன் பல பகர்ந்து அவனையுள்ளிட்ட யாதவர்கள் கேழமத்தையும் பாண்டவர்கள் கேழமத்தையும் வினவி அளவளாவிய பின்னர், அவனுக்காகத் தான் அமைத்திருக்கும் மாளிகாலங்காரங்களையும் ஏனையவுப் சார போக்கியங்களையும் மெடுத்துரைத்து அம்மாளிகைக் கெழுந்தருளுகவென் நிரந்தான். கிருஷ்ணன் தான் வந்த கருமம் இனிது முற்றிய பின்னர் அவ்வபசாரங் களுக்கு இசைவதன்றி அதற்கு முன்னர் அவன் வேண்டு கோருக் குடன்படுதல் கூடாதென்றான். அங்கனங் கூறல் போந்தநியாயமாகாதென்று அந்தகண் கூறக் கண்ணபிரான், “நியாயங் கூறவேண்டுமாயின் கூறு வேன். பகைவர் கையிலே விருந்துண்ணல் தருமநூற் கியைந்ததன்று. பகைவரென்ப தெங்ஙனமெனில் அதுவுங் கூறுவேன். பாண்டவர்மீது பகைதூண்டி அவரைப் பின்னரும் நாட்டைவிட்டு ஓட்டி விடுமாறு சூழ்ச்சி செய்கின்ற நின்க்கும் நின் குழாத்தினர்க்கும் அற மெல்லாந் திரண்டோருருவாகிய உதிஷ்டிரஜையும் அவன் தம்பியரையும் எனதாருயிர்போ வெல்லன் னியொழுகும் யானும் பகையாயுள்ளேன். ஆதலின், நீரெல்லீரும் எனக்கும் உயிர்ப்பகைஞராயினீர்” என்றான். அச்சொல் துரியோதனன் மனத்தை உவர்ப் பித்தது. அவ்வளவிற் கிருஷ்ணன் அங்கு நின்றும் நீங்கி விதுரன் மாளிகையை நோக்கிச் செல்வாறையினான். அப்போது வீஷ்மரும் துரேரணரும் வேறு பல பெரி யோரும் கிருஷ்ணனைத் தத்தமது இல்லத்தில் விருந்தருந்தியருளுமாறு வேண்டினார்கள். கிருஷ்ணன் அவர்களை நோக்கி, “நும் அன்பளைந்த வேண்டுகோளை இன்பளைந்த விருந்தாகக் கொண்டேன். மறுக்கின் மேன் எனக் கொண்டு மனம்மறுகாதொழிக்” என்று கூறி அவர்பால் விடைகொண்டேகி விதுரன் மாளிகையை நோக்கி நடந்தான்.

விதுரன் கிருஷ்ணன் வரவுணர்ந்து நெடுந்தூர மெதிர் சென்றுபசரித்தழைத்துப்போய்ப் பாதம் விளக்கி உபசராங்கள் முறைப்படி புரிந்து ஆசனத்திருத்தி அவன் திருவடித் தாமரைகளைத் தன்முடிமேற் குடி.

“முன்ன மேதுயின் றாருளிய முதுபயோ ததியோ
பன்ன காதிப்ப் பாயலோ பச்சையா விலையோ
சொன்ன நால்வகைச் சூருதியோ கருதிந் யெய்நற்
கென்ன மாதவந் செய்ததிச் சிறுருடி லென்றுன்.”

கிருஷ்ணபகவான் அவனை வாழ்த்திப் பாண்டவர் கேஷமத்தையு மெடுத்துரைத்தான். அதன் பின்னர் விதுரன் கிருஷ்ணபகவானுக்குத் தேவரும் விரும்பத் தக்க அத்தியற்புத இரசபோசனங்களால் விருந்தருத்தி வாசமலராசனத்திருத்திச் சாமரம் வீசல் முதலிய வுபசாரங்களைல்லாங் கிரமமாகச் செய்ததன்றிக் கிருஷ்ணனேடு வந்த பரிவாரத்தினர்க்கும் ஆனை குதிரை கருக்கும் வேண்டுவ வுதஶிகளைல்லாஞ் செய்தான். அதுகண்டு கிருஷ்ணன் அவன் அன்பையும் சிரத்தையையும் பாராட்டி, அவனேடு மாமியாகிய குந்திதேவி யிருக்கும் அந்தப்புரஞ் சென்று அவனைக் கண்டு அவள் அன்புறத் தமுவி அழுது தன் மைந்தர் கேஷமத்தை வினவ, தானும் அவனை எதிர்தமுவி அவள் கேஷமத்தை அன்பின் கண்ணீரோடும் வினவி, அளவளாவிய பின்னர்த்தான் வந்த கருமத்தையும், பாண்டவர் கருத்தையுமெடுத்து அவளுக் குரைத்தான். அதுகேட்ட குந்தி, தன் கூத்திரிய குலத்துக்குரிய குணதருமங்கள் மனத் திடை யுதிக்கப் பெற்றவளாய்க் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஐய, யான் கூறும் இச்சிறு தூதை என் மைந்தர் ஐவருக்கும் தனித்தனி உரைக்கக் கடவை. கஷத்திரிய மாதர் புத்திரரை யாது பயன் குறித்து ஈன்றெடுத்து வளர்க்கின்றாரோ, அப்பயனீச் சாதித்தற் குரிய காலம் வந்துவிட்டது. அது செய்யாது காலத்தை அவமே கழிப்பீராயின் உம்மை உலகம் இப்போது புகழ்வதாயினும் அழியா விகழ்ச்சிக்குரிய கருமத்தையே புரிவீராவீர். இகழ்ச்சிக் குரியீராகுங்கால் யான் உம்மைத்துறந்

துயிர்விட்டுய்வது திண்ணைம். மானமழியுங் காலம் வருமாயின் உயிரும் ஒருவர்க்கரிய தொன்றுகாது. இதுவே, என் தூது' என்று கூறினால். அதனைக் கேட்ட பின்னர்க் கிருஷ்ணன் அவளைத் தேற்றி அவள்பால் விடைகொண்டேகித் துரியோதனன்பாற் சென்றுள். அங்கே நான்மருங்கும் பசும்பொன்னினாலெடுத்த சுவரும், அச்சுவரிலே இடையிடையே நவரத்தின கசிதமான பலகணிகளும், மரகதத் தூண்கள் ஒருகோடியும் அத்தூண்கள்மீது குருவிந்தச்சாதி மாணிக்கத்தினு வியற்றிய போதிகைகளும் அப்போதிகைகள்மீது வயிரத் துலாக்கள் பரப்பி அவற்றின்மீது பளிங்குப் பலகைகள் வேய்ந்த விதானமும் அமைத்த மண்டபத்திலே, முத்தினுற் பந்தரிட்டு அதன் கீழிட்ட சிங்காசனத்திலே துரியோதனன் வீற்றிருந்தான்.

அவனைச் சூழ்ந்து துரோணர் வீஷ்மர் முதலிய பெரியோர்களும், பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர்களும் படைத்தலைவர் மண்டலீகர்களும் ஆசனங் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் துரியோதனன் நோக்கி, “நமது சபைக்குப் பாண்டவர் தூதாக இடையனுகிய கிருஷ்ணன் வரப்போகின்றன. அவன் வரின் அவனையெதிர் சென்று உபசாரம் புரிந்து உறவு பாராட்டுவீராயின் உமது நாடு நகரங்களை அக்கினிக் கிரையூட்டி உம்மையும் ஏற்றவாறு தண்டிப்போம்” என்று அவர்களை அச்சுறுத்தி, அவ்வார்ணங்களுக்கு அவரை யெல்லா முடன்படுத்தித் தானும் இறுமாந்திருந்தான்.

இவ்வண்ணமாக விருக்கையில் நீலமுகில் வண்ணுகிய கிருஷ்ணன் முகமுங் கண்ணும் கரங்களும் உந்தியும் திருவடிகளும் குளிர்ந்த அற்புத திவ்விய செந்தாமரை மலர்கள்போல் விளங்கப் பீதாம்பரம் துலங்க கெளஸ்துவமணி முதலிய திவ்விய ஆபரணங்கள் கண்டோர் கண்களை மயக்கித் தம்வசமிழுப்ப, அம்மண்டபவரயிலே அடைதலும் வீஷ்ம துரோணரும், விதுரனும் எழுந்தோடித் திருவடி வணங்கத் துரியோதனனைழிந்த

மன்னவர்களும் மற்றுமுள்ளோர்களுந் தம்வசமின்றி யெழுந்தோடித் திருவடி தொழுதார்கள். அதுகண்டு, சகுனி முகமும் அகமுங் கருகினான். கார்ணனுந் தலை குனிந்தான். துரியோதனன் சிந்தை மறந்து மரம்போ லிருந்தான். வீஷ்ம துரோணர் கிருஷ்ணனை அழைத்துப் போய்த் துரியோதனன் முன்னே யிட்டிருந்த ஆசனத் திருத்தினார்கள். அங்கொருபாலில் திருதராஷ்டிரனும் வீற்றிருந்தான். அப்பெருஞ் சபையிலே வீற்றிருந் தோர் கண்களெல்லாம் கிருஷ்ணன் மீதே வீழ்ந்து புறம் பெயர மாட்டாது கிடந்தன. அங்கிருந்தோரெல்லாம் தம் சித்தங்களைக் கிருஷ்ணன் கொள்ளை கொண்டானாக வாக்கு மறந்திருந்தார்கள். அதனால் சிறிது நேரம் அச்சபை நிஷ்டுரங்க சமுத்திரம்போற் சிறிதும் அரவ மின்றிக் கிடந்தது.

அப்பொழுது கிருஷ்ணபகவான் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, “வேந்தே கேள், நீ அறியாததொரு கரு மத்தை உனக்கு நான் எடுத்துரைக்க இங்கு வந்திலேன். உனக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் பொது உறவினாகிய யான் இருவரையும் சந்தி செய்யுங் கடப்பாடுடையே னதலின் அதனைச் செய்யுமாறே இங்கு வந்தேன். உன் புத்திரரும், பாண்டவரும் ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்து ஓரி டத்தில் வளர்ந்தாராதவின் ஒருமித் தெழுந்திடுவரேல் உலகத்தை யொருங்கே வெல்லும் பெருவலி யுடையவ ராவரென்பதைச் சிந்திக்கக்கடவை. சந்திர வமிசமோ பண்டைக்காலந் தொடங்கி நடுநிலை கலங்கா நீதியினை யும், நேர்மையினையும், சத்தியத்தையும், பேரருள்ளடைமை யினையும், குன்றுத செல்வத்தினையும் காத்துவருவ தொன்றுதவின் பெருங் கீர்த்தியினை யுடையதன்றே. இத்தகைய சந்திர வமிசத் தொழுக்கத்திற்கும், புகழிற் கும் இழுக்கத்தை யண்டாக்கப் புகுந்து கொண்டனை. உதிஷ்டிரன் உத்தம குணத்தையும் அவன் உரிமையை யும் நோக்கி அவனை உபராஜாவாக்கியவனும் நீயே யன்றே.

“அது நீதியின்பாலதே. அதுகண்டு பொறுது நின் மைந்தர் செய்த அறக்கொடிய வஞ்சச் சூழ்சியிற் சிக்கியும் அவைகளுக்கெல்லாம் உயிர் பிழைத்து மீண்ட பாண்டவர்களது அளப்பரும் பெருமையையும் ஆற்றலை யுங் கண்டு நீயே மீளவும் அவர்க்குரிய அரசில் அற்ப பாகங் கொடுத்தனே. அதனை அவர்கள் அற்ப பாக மென வணர்ந்தும் பெரியோருரையை அவமதித்தலாகா தெனக் கொண்டே அவ்விடக்கரக் கொடையை அங்கீ கரித்துள்ளங் குளிர்ந்தார்கள். அதன் பின்னர் அவர்கள் தமது ஒப்புயர்வில்லாத புஜபலத்தினாலும், தரும நெறியினாலும் சுயார்ச்சிதமாக வெண்ணில்லாத தேசங்களை வென்று தமதரச நிலையிட்டார்கள். அவர் நினதரசை யும் நின்மைந்தன் உரிமையையும் நீ அவன்பாற் கவர்ந்த தையு மோரற்பமேனும் பெருப்படுத்தினார்ஸ்ர. அவர் இராஜகுய வேள்வி செய்த காலத்திலும் நின்மைந்தர் அவ்வேள்வியை அவருடனின்று மிகக் கேண்மையோடு முற்றுவித்ததுமன்றித் தாழும் பாண்டவரும் வேறல்லர் என்பதும் உலகறிய நாட்டினர். அதன்பின்னர் அழுக் காறென்னும் கொடிய பைசாசம் நின்மைந்தன் இதயத் திற் கோயில் கொண்டது. வஞ்சமே யோருருவாகிய சகுனியும் அப்பைசாசத்தை வசப்படுத்தி யாட்டும் கொடிய மாந்திரிக்கனியினை. சகுனி யேவளின் வழி யொழுகுவதே நின்மைந்தனுக்குப் பரம சாம்பிராச்சிய மாயிற்று. அதுகண்டு சகுனி பாண்டவர் செல்வத்தை யெல்லாம் மாயச் சுதினாற் கவர்ந்து தருவேனெனக் கூறித் துரியேரதனைத் தூண்டிப் பாண்டவரை யழைப் பித்துப் பொய்ச்சுதாடி அவர் செல்வத்திற்கு மண்ணிட்டதும் அதுகண்டு மீண்டும் அவர்க்கு நீ அரசளித்த தும் அறிவையன்றே.

“அப்பொழுது உன்மைந்தனும், கொடிய சகுனியும் சொன்ன மந்திரோபதேசத்தால் நீ மயங்கியதும் உதிஷ்டிரன் தன் நேர்மைகுன்று வொழுக்கத்திற்கிழுக்க முண்டாமென அஞ்சி நீ கொடுத்த அரசை மறுத்ததும் பின்னர் வனவாசமும் அஞ்ஞாதவாசமும் கற்பிக்கப்

பட்டதும் நின் மனத்திடைப் புதுமை நீங்கா தின்று முள்ள சம்பவங்களா மண்ணே. அப்பால் நிகழ்ந்தன வெல்லாம் நீயறியாமல் நிகழ்ந்தன சிலவும், நீயறிந்தும் நின்றை றடுக்கும் வலியின்றி நிகழ்ந்தன சிலவுமாக நிகழ்ந்தனவாதவின் உலகம் உன்மீது பழிசுமத்த மாட்டாது. நின் மைந்தனே காரண கர்த்தனை அவனுல் நற்குண பாத்திரங்களாகிய பாண்டவரடைந்த எல்லையில்லாக் கொடுந் துன்பங்களை நான் எடுத்துரைத்தல் ஆவசியகமன்று. அவற்றை நின்மனமே சிந்திக்கக் கடவது. கடந்துபோயின வெல்லாம் போக, புருஷோத் தமராகிய பாண்டவர்களது பாரி கற்பினுக் கருங்கலமாகிய திரெளபதிக்கு நின்மைந்தர் செய்த சகித்தற்கரிய, அந்தோ! நினைக்கினும் நெஞ்சம் வேகுமே! சொல்லினும் நாக்குத் தீயுமே! கொடிய புலைச் செயலை யும் சமாதானத்தின் பொருட்டாக என் உள்ளத்திற் கொள்ளா தொழிகின்றேன். அச்செயல் காரணமாக அற்றைநாட் பெரும்போர் முண்டு உலகம் பரிநாசப்பட்ட டொழிந்திடாமற் காத்தது தெய்வ சங்கற்பமே. அதுவுமன்றி, வீமார்ச்சனர் இருவருஞ் செய்த தவறத்தகாத கொடுஞ் சபதங்களையும் சமாதானத்தின் பொருட்டு முடியாது தடுக்கின்றேன்.

“இங்கு நான் செய்யும் வாக்குத்தத்தங்கள், பாண்டவர்பால் நீயும் நின் மைந்தருங் கூடிக் கவர்ந்து கொண்ட அரசுரிமையையும், அவர் செல்வங்களையும் மீளவும் அவர்க்குக் கொடுத்திடின்றிப் பயனிலவா மென்பதை நன்றாக நின்மனத்திடை யிருத்தக் கடவை. தவறலா காத சபதங்களையும் யான் தவறச் செய்வேணனக் கூறப் புகுந்தது, இருதிறத்தினரையுஞ் சந்திசெய்து உய்விக்கும் பொருட்டும், பாண்டவர்களுக்கு மாருக நீயும் நின் மைந்தருஞ் செய்த பொல்லாங்குகளை யெல்லாம் அவர் பொறுத்து மறந்து நும்முடன் பொருந்தி வாழும் பொருட்டுமேயாம். நின்றை செயற்பாலது யாதெனிற் கூறுவன்.

“நின் மெந்தர் செய்த ஆற்றுதற்களிய கொடுஞ் செயல்களும் துஷ்ட மந்திரிகள் சொற்கேட்டொழுகும் தீயகுண்முமே நீ நின் மனத்திடை முதற்கண் கொள்ளத் தக்கன. அவற்றை நோக்குவையேல் சமாதானோபாயம் பிரகாசமாம். நீயும் நின் கிளையும் கேஷமப்பட விரும்பு வையேல் பாண்டவர் தம் பொருத்தப்படி வனவாசமும் அஞ்ஞாதவாசமும் முடித்தமையால் இனித் தாம் பெறற் பாலதாகிய அரசுரிமையைப் பெறின், தமக்கு நின் மெந்தர் செய்த தீமைகளெல்லாம் பொறுத்திடுவோ மென்று பரம தயாள குணத்தோடு கூறுகின்ற இவ்வ மையம் போலும் அமையம், இனி உனக்கு வாய்ப்பரி தாகவின், இப்போதுதானே அவர் கூறுவதைக் கேட்டுச் சமாதானம் புகக்கடவை. இவ்வமையத்தை அலட்சியம் பண்ணிக் காலதாமதஞ் செய்வைபோல், தப்பாது நின் கிளையோடு வேரற்றெழிவுதற்கே துணிகின்றன யாவை. ஆதலின், பாண்டவரை இன்னும் நீ தூரத்தே நிறுத்தி வைப்பது விவேகமாகாது.

“தாழுரைத்த சூஞரைப்படியே பழி சா தி க்கத் துணியா தின்னமும் கருணையே மேற்கொண்டவராய் நிற்கும் பாண்டவரைச் சிநேகித்து, அவரோடுணங்குவதே நின் கடனும். அது செய்யத் தவறுவையேல் பச்சாத் தாபப்படுவதற்குப் பின்னர்க் காலம் வாய்த்திடமாட்டாது. பாண்டவர்பால் வஞ்சச் சூதினாற் கவர்ந்த அரசை அவர்க்கு நீ மீளவுங் கொடுத்திடுவையேல், அவர்க்கு நீயும் நின் மெந்தரும் செய்த பழிகளெல்லாம் கல்லிடைச் செய்தவைகளாகக் கொண்டு பொறுத்திடப்படு மென்பதையும், மேல்விளையத் தக்க பெருங் கேட்டினுக்கும் நிரயத் துங்பத்தினுக்கும் பிழைத்துய்வீ ரெண்பதையும் உறுதியுரையாக வலியுறுத்துகின்றேன். ஆதலால், நீவிர் இணங்கி வாழ்தற்கு இதுவே காலமாம். இது தப்பினால் இனி நல்லகாலம் வாய்த்திடாது. நான் சொன்ன இத்தாதையும் மேல்வரக்கடவதாகிய பெருநாசத்தையும், அபகீர்த்தியையும் சீர்தூக்கிச் சிந்தித்துக் காலந் தாழ்க்காது பாண்டவர் கேள்விக் குடன்படக்

கடவை. பாண்டவர் தூதை அங்கீகரியாது தள்ளுதற் காயினும், ஒரு கூற்றை அங்கீகாரம் பண்ணி ஒரு கூற்றை மறுத்தற்காயினும் நின்பால் நியாயமுளதாயிற் கூறுக” எனக் கூறித் தன் தூதை முடித்தான்.

அதுகேட்ட அச்சபை முழுதும், “இத்தாது தகும்! தகும்!” என்று ஏகோபித்துக் கூறிற்று. அங்கிருந்த முனிவர் குழாமும் மாதவன் தூது தகும் தகுமெனக் கூறியதோடமையாது, துரியோதனனையும் திருத்தாஷ் டிரனையும் நோக்கி, பாண்டவர் அனுப்பிய தூதைத் தள்ளிவிடாது அங்கீகரித்து அவ்வாறு செய்தலே தக்கதாமெனவு மிடித்துரைத்தனர்.

அதுகேட்ட திருத்தாஷ்டிரன், “கிருஷ்ணன் உரைப் படி செய்வேன்” எனக் கூறினான். உடனே துரியோதனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “நீ வெறுக்கினும் பொருட்படுத்துகின்றிலேன். இங்குள்ள அரசர் மயங்கி யாது நினைக்கினும் அஞ்சேன். அவர் நகைக்கினும் அஞ்சேன். என் வாயுரை பிழைத்ததென்றாலும் பழிக் கினும் அஞ்சேன். பாண்டவர் கதித்தெழுந்து போருக் கெதிர்ப்படினும் அஞ்சேன். ஆதலால், நீயிருக்கும் இச் சிறிய விடந்தானும் பாண்டவர்களுக்கு நான் கொடுப்ப தில்லை, இது சத்தியம்” என்றான்.

கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, “இது நினக்கும் நின் குலத்திற்கும் பேரழிவைத் தருவதோர் உரையாம். தந்தையினது விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கருதித் தன் இளைதாய் பெற்ற புத்திரரிருவருக்கும் இவ்வாழ்வும், இவ்வரசும் வழங்கிய நின்குலப் பெருந்தகை யொருவன் இச்சபையின் கண்ணே விளங்குகின்றனன்றே. அவன் செயற்கருஞ் செயலால் சந்திரவமிச மடைந்த கீர்த்தி இன்னுங் குன்றது நின்று விளங்குவதன்றே. அதனையாயினுஞ் சிந்திக்கக் கடவை. சந்திரவமிசத்துக்குரிய பெருங் கீர்த்தியைக் காக்கும்பொருட்டாயினும் பாண்டவர் உரிமையை மறுக்காது கொடுக்கக் கடவை” என்றான்.

துரியோதனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “பாண்டவர் வீரத்தாற் சிறந்தவரென்பது உலகப்பிரசித்தி. அங்ஙன்

மாகவும் வீரத்தால் இவ்வரசைக் கொள்ளாது இரந்து நாடுபெற விரும்புவ தென்னை? இப்பூமியானது வீரரான வர்க்குரிய தொன்றன்றே. அங்ஙனமாகவும் உரிமை வேண்டுவ தென்னை?" என்றான். அவ்வரை செவிப் படுதலும் கிருஷ்ணன் நகைத்தெழுந்து, "நீ போருக்கே துணிந்தலையாயின் குருகேஷுத்திரத்திலே போர் செய் தற்குக் கைகொடுக்கக் கடவை" என்று அங்குள்ள தூணிடை அறைந்தான்.

அறைந்தவுடனே துரியோதனன் சினந்தெழுந்து, "இழிகுலத்தவராகிய இடையரோடு கூடி ஆனிரை மேய்த்துத் திரியும் நீ உன் பிறப்பியல்பு பற்றியே குலங்களுள்ளே சிறந்த சந்திர குலத்தில் உதித்த என்னை நோக்கிக் கைதருகவென்று கேட்டனை. அது சாலவு மழகியது! எனது போராண்மையும், வாய்மையும் அறி யாய் போலும்! யானிகள் போருக்கழைக்குமிடத்துச் சிங்கேறு அஞ்சியொடுங்கி விடு மெனக் கருதினை போலும்! நன்று, நன்று நின் நியாயம்" என்றான். அறிவொழுக்கமில்லாத துரியோதனன் கோபத்தைப் பொருப்படுத்தாது குணக்கடலாகிய கிருஷ்ணன், அச் சபையினின்று நீங்கி விதுரன் மனையை யடைந்தான். அப்பொழுது, கோபப் பெருமுச்சென்னும் பெரு நெருப் பினால் கரிந்த முகத்தினையடைய துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி, "நீ எனது தந்தையோடு பிறந்து எனக்குச் சிற்றப்பனுகியும் என் சோற்றையே இன்றுமுண்ணுகின் றனையாயினும், என் பகைவர்க்குத்துணையை கிருஷ்ண னுக்கு உன் மனையில் விருந்திட்டது யாது கருதி? பொருள் அதிகமாக யார் கொடுப்பரோ, அவர்பாற்றிரும் புதல் வேசியர்க் கியல்பன்றே, வேசிபுத்திரனுகிய வனக்கும் அவ்வாறு திரும்புதல் இயல்பேயாம்" என்றான்.

50. விதுரன் வில்லாழத்தல்

அவ்வரை விதுரன் செவித்துவாரங்களுக்கு உருகிக் கொதித்த செம்பு நீராக, அவன் எழுந்து துரியோதனை நோக்கி, "துரியோதனை, கேள். என்னை வசை பேசிய வனது நாவையுஞ் சிரசையுங் கொய்து யான்

கோபந் தணித்தற்கு என் கரத்திலே கூரிய வாட்படையொன்றுள்ளது. ஆயினும், சந்திர குலத்திற் பிறந்தா ஞானங்கு தன் மைந்தனுயிரைக் கவர்ந்தா என்ன வலகம் பழிக்குமென்றஞ்சி அது செய்யாது விடுகிறேன். அறமு மாண்மையும் சிறந்த பாண்டவர்களுக்கும் அவர்தாதாக வந்த கிருஷ்ணனுக்கும் துணையாயினேனென்ன நீ கூறியது எனக்கு வசையாகுமென யான் அஞ்சகின்றி வேண். நான் அவர்க்குத் துணையாயினேனென்ன நீ கூறினமையால் அவ்வரை பொய்யாவண்ணம் இவ்வில்லை இச்சபையிலே தானே முரிக்கின்றேன்” எனக்கூறித் தன் நிகரற்ற வில்லை முரித்தெறிந்துவிட்டு அங்கு நின்றும் அகன்றுன்.

அதுகண்டார் ஏங்கினர். அங்கிருந்த வேந்தரெல் ஸரம் வாயிற் கைவைத்தனர். ‘வில்லுக்கு அர்ச்சனன் எனப் பெயர்ப்படைத்த அர்ச்சனன் வில்லெடுக்க வரும் போது இனி அவனுக்கு எதிர்நிற்கத் தக்க வில்லி யார்?’ என்றிரங்கினர். அதுகேட்ட கர்ணன், ‘‘விஜயனைப் போரில் வெல்லுதற்கு யான் தமியனே நிற்பேனைகவும், அவனை வெல்லுதற்கு இனி யாருளரென் றிரங்குவதென்னை?’’ என்ன, வீஷ்மர், “உனது வில்லாண் மையை, விராடனது நிரை கவர்ந்தபோது கண்டா மன்றே!” என்றார். அவ்வளவில் இராஜசபையினின்றும் யாவரும் விடைகொண்டகன்றனர்.

முன்னே விதுரன் மாளிகையை நோக்கி நடந்த கிருஷ்ணன், அங்கே சேர்தலும் விதுரனை நோக்கி, “நீ வில்லை முரித்தது யரதுகருதியோ?” என்ன, விதுரன் கண்ணபிரானை நோக்கி, “ஓரு வேந்தன் வரற்பால தீமைகளை நோக்காதவனுயும், தன் மந்திரிகளுரையைக் கொள்ளாதவனுயும், தனது நாவினைக் காவாதவனுயு மூனைஸ் அவனுக்காகப் போரிற் சென்று சாவார் பழுதுடையோ ரென்றுலகங் கூறுகின்றதன்றே.

“செல்வம்வந் துற்றகாலைத் தெய்வமுஞ் சிறதுபேனுர் சொல்வன் வறிந்துசொல்லார் கற்றமுந் துணையுநோக்கார் வெல்வதே நினைவதல்லால் வெம்பகை வலிதென்றென்றார் வல்வினை வினைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்”

“துரியோதனன் தனது மாளிகையின் கண்ணே நீ யெழுந்தருளுதற்குத் தான் செய்த புண்ணியமே புண்ணியமெனக் கருதாமலும், நீ கூறிய நன்மதிகளைக் கேட்டு அவ்வாறு தன் கிளைரோடொத்து வாழவுங் கருதாமலுங் கூறிய புன்சொல் எனக் கிசையாமல் என் வில்லை முரித்தேன்” என்றான். அவ்வசனங்களைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் மகிழ்ச்சியோடு விதுரன் முகத்தை நோக்கி, “துரியோதனன் கூறிய புன்சொற்களைப் பொறுத்தருளக் கடவை” என்று கூறி அவனையு முடன்கொண்டு சென்று குந்திதேவி யிருக்கு மந்தப் புரத்தை யடைந்தான்.

குந்தி கிருஷ்ணன் வரவை யுணர்ந்து, அவனைத் தன் மைந்தரைக் கண்டாள்போல் மகிழ்ந்து தழுவி, “என்பால் நீ வந்தது யாதுகுறித்து? ” என்று வினவி னாள். கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, “துரியோதனன் நின் மைந்தர்க்கு நாடு கொடுப்பதில்லையென்றும், போர் செய்வதே தன் துணிவென்றுங் கூறிவிட்டான். இனிப் பல சொல்லி யாவதென்னை? நாளைப் போரிலே திர்ப்பதே கடன்” என்றான். அதுகேட்ட குந்தி, போரிலே வெல்பவர் யாரோ? தோற்பவர் யாரோ? யாது விளையுமோ வென்றேங்கி மனந் தளர்ந்தமுதாள். கிருஷ்ணன் அவளைத் தேற்றி, “நான் சொல்வதைக் கேட்டொழுகுவை யேல் நின் மைந்தரே வெல்லுவார்” என்றான். அவள் அஃது யாதென்ன, அவன், “நீ கன்னிகையாயிருக்கை யில் ஒரு முனிவர் சொன்ன மந்திர மொன்றுற் சூரியனை நினைக்க, அவன் வெளிப்பட்டருளி உனக்கொரு புத்திரனை அருளிப் போக அப்புத்திரனை வடுவென்றஞ்சிப் பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விட்டதறிவை யன்றே. அப்புத்திரன்றுன் கர்ணன். அவன் உன்னைத் தாயென் றும், பாண்டவரைத் தம்பியரென்றும் உணரான். அதனை அவனுக்குணர்த்தி அவனைப் பாண்டவரோடு கூடி அரசாள வருகவென்று கேட்பாயாக, அதற்கவன் மறுப்பானுகில், அர்ச்சனன் காண்டவதகனஞ் செய்த ஞான்று தப்பிப்போன சர்ப்பத்தைக் கர்ணன் பாண

மாக வைத்து வளர்க்கின்றன; அச்சர்ப்பக்கணையை அர்ச்சனன்மீது ஒரு முறையன்றி மறுமுறை தொடுக்கா வண்ணம் ஒரு வரம் தருகவென்று அவன்பால் வேண்டக் கடவை' என்றன.

அதுகேட்ட குந்தி துணுக்குற்று “ஐயா கிருஷ்ண, கர்ணன் என் புத்திரனென்பது அந்நாளிலே தெரிவித் தாயாயின் அவனைத் துரியோதனங்கேடு சேரவொட்டேன். போர் முண்ட பின்னர் இப்போது அவ்வண்மையை யெனக்குரைத்தாய்! ஐயா, என்ன த்தை நினைந்து என்ன செய்தாய்! சர்ப்பக்கணையை விலக்கு வேணுயின் கர்ணன் இறந்து படுவான். விலக்கேநையின் அர்ச்சனன் இறந்து படுவான். அந்தோ! இப்பெருங் கொடுமைக்கென் செய்வேன்! யான் பெண் பிறந்து பெற்ற புண்ணியம் நன்று நன்று!” எனக் கூறி இரங்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து புலம்பினால். அவள் வீழ்ந்து புலம்பியமுதலைக் கண்டு சகிக்கலாற்றுத் கண்ணன் அவளை நோக்கி, “ஓருயிரும் ஜந்து சரீரமும் போன்று விளங்குபவராகிய பாண்டவர் ஒருவரிறப்பின் மற்றநால்வரு மடி வர். ஆதலின் ஜவரிறப்பது நன்றே, ஒருவனுகிய கர்ணன் இறப்பது நன்றே?” என்றன. அவ்வரை கேட்ட குந்தி, மனத்தளர்ச்சி நீங்கி, நீ சொன்னவாறு செய்வே னென்ன, கண்ணன் விதுரன் மனையை யடைந்தான்.

அங்கே துரியோதனனும், தம்பியரும், கர்ணனும், சகுனியும் நள்ளிரவிலே தமியராய் இருந்து கிருஷ்ணனது தூதைச் சிந்தித்து, இனி நாம் செயற்பாலது யாதெனச் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். அப்போது துரியோதனன் சகுனி முதலியோரை நோக்கி, “பாண்டவர்களுக்கு எவ்வகையாலும் துணையும் வலியும் பற்றுக்கோடுமா யிருப்பவன் கிருஷ்ணனதவின் அவனைப் பிடி த்துச் சிறையிலிட்டுவிடின், பாண்டவர்களுக்கு நாம் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை’’ என்றன. அதுகேட்ட துச்சாதனன், அவனை நோக்கி, “கிருஷ்ணனைச் சிறையிலிடுவதற்குப் பெருஞ்சேனை சேர்க்க வெண்ணுவது மதியீனம். நானே

சென்று இவ்விருவில் விதுரன் மனைக்கு நெருப்பிட்டு விதுரனையும் கிருஷ்ணனையும் ஒருசேர்க் கொன்று வருவேன், விடை தருக” என்றார். அது கர்னன் செவிப்பட அவன் துரியோதனை நோக்கி, “இதற்கு நெருப்புத்தேடி அலைய வேண்டுமோ? யான் நாளை யுதயத்திற் சரமொன்று தொடுத்துக் கிருஷ்ணனைக் கொன்று மீளுவேன் எழுந்திடுக” என்றார். விகர்னன் துரியோதனை நோக்கி, “பொறுத்தற்காரிய கொடும்பழி செய்த பகைவர்தாம் வரினும் அவரை உண்மை வீரராணவர்கள் தமது பதியிலே கொல்ல மனம் பொருந்தார்கள். அது ஆண்மையு மன்று. அதுவுமன்றி,

“முத்தவ ரிலையோர்வேத முனிவர் பிளியின்மிக்கோர் தேந்திர மொழியோர்மாதர் தூதரென்றிவரைக் கொல்லிற் பார்த்திவர் தமக்குவேறு பாவமற்றிதலி வில்லை பூத்தெரி தொடையாய்பின்னு நரகினும் புகுவரென்றார்.”

இங்குனங்கூறியவிகர்னனைத் துரியோதனன் நோக்கி, “இலையோர்க்கு மந்திரசபையிலே கருமயில் லை, நீ புறத்தே செல்லக் கடவை” என்றார். அப்பாற் சகுனி துரியோதனை நோக்கி, “தூதரைக் கொல்லுவது வழக்கன்று. ஆதலால், ஒரு நிலவரை செய்து அவ்வரையிலே அரக்கரையும் மல்லர்களையும் மிருத்தி அவ்வரையின்மேல் ஓராசனம் நவரத்தின மயமாக வியற்றி நாளைப் பகலிலே கிருஷ்னனை யழைத்து, அவ்வாசனத் திருத்தி வீழ்த்தி, அவ்வரக்கர் மல்லர்கள் கைக்ககப்படுத்தி, விலங்கிட்டுச்சிறையில் வைப்பதே தூதருக்குரிய தண்டனையாகும்” என்றார். இச்சூழ்சியுரை துரியோதனன் செவிக்குத் தேன்மாரிபோலாக, அவன் பேரானந்த முற்று, இவ்வுபாயமே தக்கதா மென்றார். அவ்வாறே மிக்க ஆழமுள்ள பெருங்குழி பறித்து அதின்மேல் ஒரு மண்டபமும் அம்மண்டப நடுவே ஒரு திவ்வியாசனமும் அமைத்து, அக்குழியினுள்ளே ஆயுதபாணிகளாகிய வீரர் மல்லராயிரவரை வைத்து ஆசனத்துப் பொறிப் பலகைக் கயிற்றையும் அவ்வீரர் கையிற் கொடுத்தான். அடுத்தநாள் சூரியோதயத்திலே, துரியோதனன் கிருஷ்ண

ணை அழைத்து வருக வருக வென்று அவன்பாற் சில தூதரரயேவினான். முன் ன ரோ இச்சூழ்சியெல்லாம் சாத்தியகியாலுணர்ந்திருந்த கிருஷ்ணன்பால் துரியோ தனன் தூதர் சென்று அவனை வணங்கி, “யாதவ தீபமே, உன்னை அரசன் எழுந்தருளக என்றான்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

51. கிருஷ்ணபகவான் மீட்சி

கிருஷ்ணன் உடனே தனது பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டுப் போய் அரசன் சபையை யடைந்தான். அரசன் அவன் வரவையுணர்ந்து பொய்யுபசாரம் பல புரிந்து இவ்வாசனத் தெழுந்தருளக வென்று அப் பொறியாசனத்தைக் காட்டினான். கிருஷ்ணன் புன்ன கையோடு அவ்வாசனத்தேறி அதனைப் பாதலம்புக மிதித்துத் தானும் ஆகாய முகடளவும் வளர்ந்து திசையெங்குந் தானேயாகப் பருத்துத் தன் விசுவரூபத்தைக் காட்டினான். அந்நிலவறையிற் பதிவிருந்த வீரரெல்லோரும் காலாலரைபட்டுயிர் துறந்தனர். அச்சபையிலிருந்தோர் யாவரும் சிரமிசைக் கூப்பிய கையோடு சித்திரப் பாவையாயினர். வீஷ்ம துரோணர்கள் கிருஷ்ணனது மெய்வடிவம் இதுவேயாமெனத் துதித்தனர். துரியோ தனன் மாத்திரம் அசையாது பிரமித்திருந்தான். தேவர் கள் மலர்மாரி தூவி வாழ்த்தினார்கள். அதுகண்ட கிருஷ்ணன் தனது விசுவ ரூபத்தை யொடுக்கி மீளவும் தன் வடிவங் கொண்டு எதிரேயிருந்த துரியோ தன னை நோக்கி, “நீ சிலதினங்களுக்கு முன்னே என்பால் வந்து வரங்கிடந்தபோது, உனக்கு மாரூகக் கையிற் படையெடேனெனச் சொன்ன வாக்குறுதியினாலும், பாண்டவர் தனித்தனிச் செய்த சூரியரை பொய்யாவன் னம் அவரால் நீயு நின்குலமும் பரிநாசப்பட வேண்டி யிருத்தலாலும் உன்னை இப்போது கொல்லாதொழிகின் ரேன்” எனக்கூறி, அங்குநின்று மீண்டான். அப் போது துரியோதன ஞைழிந்த ஏனைய அரசரும், வீஷ்ம துரோணர் முதலிய பெரியோரும் சிரமேற் கூப்பிய கை

யராய்க் கிருஷ்ணன்து இரதத்தின் பின்னே சிறிது தூரஞ்சென்று அவனை நோக்கி,

“கண்ண பொறுத்தருள் வென்னெனயருந்திப் கள்வபொறுத் தருள்கார்
வண்ண பொறுத்தருள் வாமபொறுத்தருள்
வரதபொறுத் தருளீ
திண்ணமளத்துணர் வொன்றும் ஸதவர்
செய்தபெரும் பிழையென்
றண்ணல் மலர்க்கழல் சென்னியில் வைத்தெதி
ரன்று துதித்தளரோ”

இங்ஙனந் துதித்தவர்களையெல்லாம் கண்ணபிரான் நிறுத்திவிட்டு, அவருள்ளே கர்ணனை அழைத்துத் தனது இரதத்தி லேற்றிக்கொண்டு சிறிது தூரஞ்சென்ற பின் அவனை நோக்கி: “இதுகாறும் நீயறியாத ஒரு மறைப் பெருளை யுனக்குணர்த்தப் போகின்றேன், கேட்பாயாக. பாண்டவர் உனக்குத் தம்பியர். குந்தி கன்னிகையாயிருந்த காலத்திலே தான் ஒரிருஷியாற் பெற்ற மந்திரத்தைப் பரீட்சிக்குமாறு அதனைச் செயித் தாள். சூரியன் பிரசன்னமாகி, அவள் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளென்று பன்முறை வேண்டவும் அவன் பொறுது விதிவலியால் ஒரு புத்திரனை அனுக்கிருக்கிறதுச் சென்றுன். பெற்ற புத்திரனைக் குந்தி வடுவுக்கஞ்சிப் பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விடுத்தாள். நீயே அப்புத்திரன். அதன்பின்னரே குந்தி பாண்டவர்களையீங்றுள். பாண்டவருள் நீயே முத்தோனுதலின் இந்நில முழுதுமுனக்கே யுரியதாம். நீ உன் தம்பியரோடு சேர்ந்து அரசு கைக்கொண்டு ஆளக்கடவை” என்றுன்.

அதுகேட்ட கர்ணன் கிருஷ்ணனை வணங்கி, “உயர் வொப்பில்லாத பெரியோனே! நீயறியாத தரும மும், உபாயமு மூலகில் வேறு முளவோ! இன்று உன் னல் என் பிறப்புணர்ந்தேன். இனி யான் பாண்டவரைத் தம்பியரென்று அன்புகொண்டு அவரோடு சேர்ந்து கொள்ளுமிடத்து உலகம் என்னைச் சிரியாதோ?

என்னை இன்னையென் றறியாமல் எனக்கு முடிகுட்டி, அரசும் சிரும் திருவும் தந்து என்னை உயர்பதத்தில் வைத்த துரியோதனன் நன்றியைமறந்து, பாண்டவர்க்கும், நூற்றுவர்க்கும் போர்வந் தடுத்ததென்பது கண்டும் பாண்டவர்பாற் செல்வேனையின் என்னிலும் நன்றியில்லாத தீயவன் ஒருவன் உலகிலுள்ளாவனே! உலகம் என்சொல்லி நடக்கயாது?" என்றான். கிருஷ்ணன் அவ்வளவில் அவனைப் போகவென்று விடையீந்தருள, கரணன் கிருஷ்ணை மார்புறத்தமுவி, யாம் இருபேரும் இனிச் சந்திப்பது எங்கேயாமென்று வினவ, அவன், "தர்மசீலனே, இனி நாம் சந்திப்பது மோட்சத்திலேயாம்" என்ன கர்ணனுக்கு ஒருதோற்றம் வெளிப்பட்டது.

அத்தோற்றத்திலே மேல்வரும் போரில் துரியோதனன் பக்கத்தில் அசுவத்தாமாவும், கிருதவர்மாவும், கிருபனுமே உயிர் பிழைக்க, மற்றையோர் யாவரும் மாண்டொழியக் கண்டான். இதனையும் அவன் கண்ணனுக் கெடுத்துக் கூறி, தனது பிறப்பைப் பாண்டவர்களுக்குணர்த்தின், அவர் தன்னேடு போருக் கெதிர்ப்படாராதலால் அதனை வெளியிடா திருப்பையாகவென்று அவன்பால் வேண்டி, அத் தேரி னி ன் று மிறங்கித் தன் தேர்மிசைக் கொண்டு மீண்டான். அவன் மீண்ட பின்னர் கிருஷ்ணன் அசுவத்தாமாவை யழைத்து, நீயோ பாண்டவர்மீது அன்பும் அருளுமுடையை. அதுவுமன்றி நடுநிலையு முடையை யன்றே. ஆண்மைக்கும் பேரறிவுக்கும் முதல்வனும் நீயேயன்றே. ஆதலால், துரியோதனன் உன்னைச் சேஞ்சுதியாக வென்று பணிந்து கேட்பினும் அதற்குடன்படா திருக்கக்கடவையென்று கூறித் தன் விரன் மோதிரத்தை நழுவவிட்டான். அதனை அசுவத்தாமன் எடுத்துக் கொடுக்கக் கிருஷ்ணன் வாங்காது, சூரியனை ஓர் கோள்கூழ்ந்தது பாரென்ன, அவனும் அம்மோதிரத்தோடே சூரியனை நோக்கினான். அது நோக்கினாரெல்லாம், "கிருஷ்ணன் அசுவத்தாமாவையும் மயக்கிவிட்டான். அசுவத்தாமா

கிருஷ்ணனது உபாயத்தை யறியாது சத்தியஞ் செய்தா னயினான்” என்றார்கள். அஃதுணர்ந்த துரியோதனன் அசுவத்தாமாவையும் கிருஷ்ணன் பிரித்துவிட்டாலு வென்றேங்கினான்.

அவ்வளவில் அசுவத்தாமாவை விடுத்தகன்று கிருஷ்ணன் விதுரன் மாளிகையை யடைந்தான். அதன் பின்னர் அசுவத்தாமா துரியோதனன் சபையை அடை தலும், துரியோதனனும் அவன் சபையிலிருந்த அரசரும் அவனை நோக்கி, “சேநூதிபதியாகாதிரு வென்று உண் னைச் சத்தியத்தாற் கிருஷ்ணன் மயக்கினனே” என்ன, அவன் அப்பொழுதுதான் அதனை யுணர்ந்து, “யாது செய்வேன்! என்னைக் கிருஷ்ணன் மயக்கினான்” என்றான்.

அதுநிற்க. கிருஷ்ணன் விதுரன் மனையை யடைந்து தனியிடத்திருந்து இந்திரனை மனத்திடை எண்ணினான். அந்தக்கணமே இந்திரனும் அங்கெழுந்தருளக் கண்ணன் அவனை உபசரித்து ஆசனத்திருத்தி, “ஐய, கேள். பாண்டவர்களுக்கும், துரியோதனதையர்க்கும் போர்வந்தடுத் தமை யறிவையன்றோ. அப்போரில் விழுயனைக் கர்ணன் கொல்வானுயின் மற்றைய பாண்டவர் தப்பா துயிர்துறப் பர். அரசும் துரியோதனனுக்காம். அப்போது தரும மெவ்வாறு நடைபெறு மென்பதை நீ யோசிக்கக்கடவை.

“ஆ த விற் கர்ணனுடைய கவசகுண்டலங்களைக் கவர்ந்து தருதல் வேண்டும். அது செய்யாயாயின் கற்பாந்தம் வரையும் கர்ணனேடு போர் செய்யினும் அவனை வெல்வதறிதாம். பாண்டவரும் தம் சூளை மூடிப்பதுமில்லை. கர்ணனே கலைவல்லோர்க்கும் மறையில் வல்ல வேதியர்க்கும், இல்லாதவர்க்கும், இரந் தோர்க்கும், துறந்தோர்க்கும், மற்றெல்லோர்க்கும் கேட்டதை மருது கொடுக்கும் பேரீகையாளனென்பது மறிவையன்றோ. ஆ த வின் நீ இப்பொழுதுதானே முனிவர் வடிவங்கொண்டு அவன்பாற் சென்று, கவச குண்டலங்களைத் தானஞ்சு செய்க வென்று இரப்பையேல் அவன் மருது கொடுப்பான்” என்றான்.

இந்திரன் அதற்கிசைந்து கிழ வேதிய வடிவந் தாங்கிக் காரணன்பாற் சென்றுன். நரை திரை மூப்பு மூன்று மேர்ருருக் கொண்டதாமெனச் சென்ற மறைய வன் முகத்திலும், திருமேனியிலும் விளங்கிய தவப் பொலிவைக் காரணன் கண்டு, விரைந்தெழுந்தோடி அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழுதான். மறையவன் அவனை வாழ்த்த, அவன் எழுந்து அவனை ஆசனத் திருத்திப் பாதங்களை அர்ச்சித்து, “அடிகள் தமியேன் பால் எழுந்தருளுதற்கு எளியேன் செய்த மாதவமே மாதவமாம். தேவரீருக்கு வேண்டுவது யாது?” என்றுன். வேதியன், “எனக்கு வேண்டுவ தெல்லாங் கொடுத்தல் கற்பகதருவிற்கு மரிதாம். நீ கொடுத்திட வல்லையோ? ” என்ன, கர்ணன், “நீ விரும்பியதைக் கொடேனுயின், போர்முனையில் முதுகிட்டோடும் வேந்தர் போய்ச் சேரும்பதம் பெறுவேனுக” என்றுன். மறைய வன் மகிழ்ந்து, “மனக்கோட்டஞ் சிறிதுமின்றிக் கொடுக்குங் கொடையாளனே! கேள். நான் நின்பா லிரக்க வந்த பொருள் நின் கவச குண்டலங்களாம்” என்ன, கர்ணன், “என்பாலுள்ள பொருளையே யிரந்தீர், அஃதென் தவப்பயனேயாம்” என மகிழ்ந்து தன் சர்வரத்தினின்றும் அவற்றை வாங்கி இரு கையாலும் வழங்கினான். வழங்குதலும் ஓரசர்வி, “இரப்பவன் இந்திரன். அவன் கிருஷ்ணன் ஏவலால் வந்தான். கவச குண்டலங்களை வழங்காதொழிக” என்றது. கர்ணன் அவ்வரை கேட்டும் சிந்தையிற் சிறிதும் கோட்டமுற்று எல்லன். அதுகண்ட இந்திரன் அவ்வடிவத்தை நீக்கித் தன் மெய்வடிவைக் காட்டி, அவனுக்கு ஒரு திவ்வியாஸ் திரம் வழங்கி, அவனை வாழ்த்தி, அவன் கொடையைப் பாராட்டி மீண்டு சென்று கிருஷ்ணனை யடைந்தான். கண்ணன் கர்ணன்பால் நிகழ்ந்தன வெல்லாம் இந்திரன் வாய்க் கேட்டு மகிழ்கூர்ந்து காரணனது வண்மையை யெடுத்துரைத்து வியந்து இந்திரனுக்கு விடை கொடுத்தான்.

அதன் பின்னர்க் கிருஷ்ணன் குந்தியைக் கிட்டி, “நீ கர்ணன்பால் விரைந்து செல்க” என்றேவினான். அவரும் தன் மைந்தர் மேலுள்ள பாச மிகுதியினாலே தன் பாதங்கள் நோவநடந்து கர்ணன் வாயிலை யடைந்தாள். அவள் வரவுணர்ந்த கர்ணன், அவனை யெதிர்கொண்டு அழைத்துப்போய் ஆசனத்திருத்தி உபசரித்து வணங்கி, ‘‘நீர் என்பால் வந்தது யாது குறித்து” என்று வினவினான். குந்தி அவனை நோக்கி, ‘‘என் கண்மணியே, கேள். யானே உன்னைப் பெற்ற தாய். சூரியனே உன் தந்தை. யான் கன்னிகையா யிருந்த போது எனக்கொரு முனிவர் சொன்ன மந்திரத்தைப் பர்க்ஷார்த்தமாகச் செபித்தேன். அதனால் சூரியன் பிரசன்னமாகி உன்னை அநுக்கிரகித்துச் சென்றான். நான் வசைக்கஞ்சிப் பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விட்டுச் சென்றேன்” என்றான்.

“நீர்தாம் என்னைப் பெற்ற தாயெனக் கூறியதை நான் நம்பமாட்டேன். இங்ஙனம் கூறி என்பால் வந்தேர் எண்ணிலர். அவருள்ளும் என்பாலுள்ள ஒரு வஸ்திரத்தைத் தரித்து ஏற்புடம்பு கொண்டாரும் பலர். அவ்வென்புகளிங்கே இவ்வறையிற் கிடத்தலுங் கான்க” என்று அவ்வறையையும், அவ்வற்புத வஸ்திரத்தையும் காட்டி, “இவ்வஸ்திரத்தைத் தரிப்பவள் என்னைப் பெற்ற தாயாயின் உயிர் துறவாள். அல்லனேல் உயிர் துறப்பாள். ஆதலால், இங்கேயிறந்து எலும்புருவாகிய மாதர்களைப்போல நீருமாகாது உமக்கு வேண்டுவதைப் பெற்றுக்கொண்டு மீஞ்கு” என்று தூண்டினான். அது கேட்ட குந்தி,

“பெற்றவுடம் பன்றுகி லென்றுடலைத் தின்றுக்கவன் யற்ற படாத்துக் குறவுரைத்து—மற்றதனைச் சென்றெடுத்துப் போர்த்திருந்தா டேர்வேந்தன் முன்னே நன்றெடுத்த சொல்ல ணயந்து”

அவ்வஸ்திரத்தால் அவள் அழகு மிக்குற்றிருப்பது கண்டு கர்ணன், ‘‘இவரே என்னை ஈன்றருளிய மாதா’’

என்றுள்ள முருகி, ஆனந்தக்டகண்ணீர் பொழிந்து, அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழுதான். அவனும் அன்பே யுருவாகி ஆனந்த மயமாகி அவனை இரு கை யாலும் தழுவித் தன் மடிமேல் வைத்து உச்சிமோந்து, “அன்று நான் உன்னை ஈன்றெடுக்கப் பாக்கியம் பெற் றேனே யன்றி, வளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய் திலேன். ஆயினும், இன்றுன் திருமேனியை என் மடிமீ திருத்தித் திருமுடி மோந்திடப் பெற்றேன். இப்பேறு போல் இன்னுமொரு பேற்றினை விரும்பி வந்தேன். என் அருமருந்தன்ன மைந்தனே கேட்பாயாக; உன் தம்பிமார் ஐவரோடு முறவாடி ஒன்றுபட்டு, அவர் அன் போடு உன்பணி கேட்ப நீ முடி சூடி, அரசர்களைல்லாம் உன் கோபுர வாயிலினின்று வணங்க, வலிமையும் செல்வமும் விளங்கச் செங்கோலோச்சக் கண்டு என் கண் குளிருமாறு என்னே டெழுந்தருளும் பேற்றினை எனக் களிப்பாயாக” என்றார்.

காரணன் அவனை நோக்கி, “நீர் என்னை ஈன்ற போது அன்பில்லாமையினாலோ அன்றி வடு வந்த தென்று நாணியோ விடுத்தகண்றீர். அற்றைநாட் டொடங்கி இன்றளவும் என்னைத் தனது உயிர்த்துனை யெனக் கருதி எனக்கு நாடு நகரந் தந்து முடி சூட்டியது மன்றி, என்னை இழிகுலத்தா னெனவுலகம் பழிக்கவும் அப்பழிக்கஞ்சாது, என் நட்பையே பொருட்படுத்திக் கூடவன்டு, தனது தம்பியருஞ் சுற்றமும் என்னடி வணங்க வெனக்கு ஏற்றமுஞ் சிறப்புந் தந்த துரியோ தனைன் நான் மறந்தால் எனக்கு உய்வுண்டாமோ,

எந்நன்றி கொன்றுர்க்கு முயவுண்டா முயவில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

என்பது அறநாலுரையன்றே. ஒருநாள் துரியோதனைது தேவியும் யானுந் தனித்திருந்து விளையாடிக் கொண்டிருக் கையில் அவள் தன் நாயகன் வரவுணர்ந்து எழுந்தோட, அவன் வரவை யுனராத யான் அவனை வஸ்திரம்பற்றி யிழுக்க மேகலாபரண மறுந்து மணிகள் சிந்தின. பெரும் பிழை செய்தேனென வெண்ணி அம்மணிகளை யான்

பொறுக்கிக் கோக்கப் புகுந்தேன். என் பின்புறமாக வந்த துரியோதனன் என்முன்னே வந்து,

பன்மணிகள் சிந்திப் பரந்து கிடந்ததுகள்
இன்மணிக் கென்புகுந்த தென்றுமல்—நன்மணியைக்
கோக்கோ பொறுக்குகோ வென்றுதுக் கென்றுயிரைப்
போக்கா தொழிலேலே புக்கு.

“இன்னும் யான் துரியோதனன் செய்த பேருப காரத்தை மறக்கப் புகின் இலக்குமிதேவி என்னைத் தீண்டுவாளோ” என்று கூறினான்.

அதுகேட்ட குந்தி. அவனை ஈன்று கங்கையில் விடும்போது பட்ட பதைப்பினும் பன்மடங்கு நெஞ் சழிந்து கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகச் சொரிய அலறி வாய்குளாறி நொந்தமுதாள். அப்பொழுது கர்ண னும் தன் கண்களில் நீர் ததும்ப அவனைத் தேற்றி “ஊழ்வழி நடப்பது நடந்தே தீருமாதலின் ஊழைத் தவிர்ப்பது யார்க்கு மாகாது. இனி என்பால் உமக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கேளும்; வேண்டுவன வெல்லாந் தருவேன்” என்றான். குந்தியும் அவ்வளவில் மனந்தேறி அவனை நோக்கி, “போரிலே அர் ச் சு ன் உன்னை எதிர்ப்பனேல் அவன்மீது சர்ப்பக் கலையை ஒருகாலன்றி இருகால் ஏவாதெர்மிதலும், மற்றைய பாண்ட வர்களைக் கொல்லா தொழிதலுமாகிய இருவரம் தருக” என்றான். கர்ணன், “யான் ஒருகாற் ரெடுத்த கலையை மறுகாற் ரெடுப்பதில்லை. அஃதாண்மையும் அறமுமன் றும் எனக்கூறி, நீர்கேட்ட இருவரமும் தந்தேன். நீரும் எனக்குத் தருதற்கிரு வரமுள். அவற்றுள், யான் அர் ச் சுனாலை இறக்குமிடத்து அரசரெல்லாம் அறியும்படி என்னை மடிமீது வைத்து முலைப்பாலூட்டி என்னை உமது புத்திரனென்பது உலகுக் கறிவித்தல் ஒன்று. மற்றது போச் முடியுங்காறும் என்னை உமது மைந்தனென்று ஐவருமறியாவண்ணங் காத்தருளுதலாம். இவையிரண் டுமே நீர் எனக்குத் தரற்பால வரங்களாம்” என்றான்.

இவற்றைக் காணன் கேட்குந்தோறுங் குந்திதேவி சிந்தை நெந்துருகி, அழுதமுது, “நீ விரும்பியவாறே செய்வேன்” எனக்கூறி, கண்ணீரால் அவனைத் தழுவி நீராடிப் புறம்பெயர மனம் வராது பிரிந்து போய்க் கிருஷ்ணனிருக்கு மிடத்தை யடைந்து, தான் போன தும், வரம் பெற்றதும் சொன்னான். அது கேட்டுக் கிருஷ்ணன் என் எண்ணம் பலித்ததென்று அகமிக மகிழ்ந்து விதுரன்பாலும், குந்திபாலும் விடைபெற்று, தேர்மிசைக் கொண்டு பாண்டவர் இருக்கும் உபயிலா விய நகரஞ் சென்றுன்.

கிருஷ்ணன் மீண்டு வருகிறு னென்பது கேட்டுப் பாண்டவர்கள் எதிர்கொண்டுபசரித்தார்கள். கிருஷ்ணன் தான் சென்றதும், தானுரைத்ததும், அங்கு நிகழ்ந்ததும், துரியோதனன் சொன்னதும் ஆதியோடந் தங்கூறித் தமக்குத் துணையாயுள்ள அரசரும் குருகோஷ்த் திரத்திற்குப் போர்க்கோலங் கொண்டு புறப்பட்டன ரென்பதும், அடுத்துவரும் அமாவாசியையில் யுத்தந் தொடங்குதல் வேண்டு மென்பதும் சொன்னான். அது கேட்ட உதிஷ்டிரன், “எமது சேனைகளைல்லாம் ஒரு கூறு துருபதனையும், ஒருகூறு விராடனையும், ஒருகூறு திருஷ்டத்தூய்மனையும், ஒருகூறு சிகண்டியையும், ஒரு கூறு சாத்தியகியையும், ஒருகூறு சேகிதானவனையும், ஒருகூறு வீமனையும் தலைமையாகக் கொண்டு பலதிறப் பட்ட அட்சௌக்கினிகளாகிக் கிடத்தலின் அவற்றை யெல்லாம் நடாத்துதற்கு ஒரு சேஞ்சுதிபதி வேண்டு மன்றே. அதற்கு யார் உரியர்” என்றான். கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “பலபட யோசித்தாற் பய னென்னை? துரோணனைக் கொல்லுதற்கென்று பிறந் திருப்பவனுகிய திருஷ்டத்தூய்மனே சேஞ்சுதிபதியாதற் குரியான்” என்ன, யாவரும் “அவனே தக்கான்” என்றார்கள். அவ்வாறே பாண்டவர்கள் சேனையெல்லாம் இரண்பேரி முழங்கி, விஜய சங்கமுதி, அணி யணியாகக் கடல் கரை கடந்தெழுந்து போந்தாற் போலச் சென்று குருகோஷ்த்திரத்தை யடைந்தன.

துரியோதனன் அதனை யுணர்ந்து தன் படைகளுக் கெல்லாம் வீஷ்மரைச் சேனதிபதியாக்கினான். அது கர்ணன் மனத்துக்கு வேம்பாக, தான் வீஷ்மர் இறந்த பின்னரன்றி, வில்லுக் கையிலெடுப்பதில்லை யென்று சத்தியஞ்சு செய்தான். விதுரனும் தான் கையில் வில் வெடுப்பதில்லை யென்று முன்னரே செய்த குளூரையை நிலையிட்டான். இவ்வாறே துரியோதனன் பக்கத்திலே சிலரொழிய மற்றைய வேந்தரெல்லாம் அவனுக்காக உயிர்விட முற்பட்டுச் சேனைகளை நடத்திக் கொண்டு தாழும் குருகேஷத்திரத்தை யடைந்து எதிருங்கிறார்கள்.

இப்படி யிருதிறச் சேனைகளும் இருகடல் வந்தெததி ருன்றி நிற்றல்போலிருப்பது கண்டு இருதிறத் தலைவர் மனத்தும் ஓர் ஆசங்கை உதிப்பதாயிற்று. துரியோதனன் வீஷ்மரையும், துரோணரையும் நோக்கி, “இப்பாண்டவர் சேனையை எத்தனை நாளில் வெல்லுவீர்” என்றார்கள். அவர்கள், “தாம் தனித்தனி முப்பது நாளிற் பாண்டவர் சேனையைத் தொலைத்தல் கூடும்” என்றனர். அதுகேட்ட கர்ணன், “நான் இப்பெருஞ்சேனு சமுத் திரத்தை ஐந்து தினத்திலே வற்றுவிப்பேன்” என்றார்கள். இவ்வுரைகளை ஒற்றராலுணர்ந்த உதிஷ்டிரனும் அர்ச்சனை நோக்கித் துரியோதனனது பதினேரக்கு ரோணி சேனைகளையும் எத்தனை நாளிலே வெல்லா னென்று வினவ, அவன் புன்முறுவல் செய்து, “எதிரே யுள்ள சேனையினது பெருக்கத்தைக் கண்டு மயங்கா தொழிக, இச்சேனைகள் நான் பெற்றிருக்கும் பாசுப தாஸ்திரத்துக்கு ஓரிமைப்பொழுதிற்குத் தானும் போதா வன்றே. அந்த அஸ்திரத்தை யான் கையிலெடுப்பது மற்றெல்லாவகையாலுங்கூடாதெனக் கானும் பக்குவத் தன்றி மற்றன்று. அதனைப் பிரயோகியாமலே கிருஷ்ணன் எமக்குத் துணையும் தெரமுந் தெய்வமுராயிருத் தலின் வெற்றிமாலை நாமே சூடுவோ மென்பதற்கு ஜயம் சிறிதுமில்லை” என்றார்.

அவ்வசனம் உதிஷ்டிரன் மனத்தை ஊக்க, அவன் அங்கு வந்திருக்கும் துணையரசர்களையும் மற்றைய வீரர்

களையும் நோக்கி, “எனக்குறுதிச் சுற்றமும் துணையுமா யுள்ளீர் கேண்மின்; யான் துரியோதனன்பால், எம் துரிமை முழுவதும் தாராதொழியினும் ஐந்தாராயினும் தருகவென்று தூ துபோக்கி யிரந்தேன்; அவன் ஈயிருக்கு மிடந்தானுந் தருவதில்லை யென்று மறுத்தது நீங்களைல்லீருமறிவீர்கள். ஆதலின், போருக் குடன் பட்டேன். அப்போலே, எனது வாள்வலிமையினு வன்று, எனது வில்வலிமையினுவன்று, எனது மேன் மையினுவன்று, உங்கள் துணைவலிமையினுலே யான் வெற்றிமாலை குடுவதுண்மை. இனி அஞ்சேன்’ என்றுன். சந்திரனைச் சூழ்ந்த தாரகாகணம்போல் அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற வேந்தரெல்லாம் அவ்வுரை கேட்ட மாத் திரத்தே, “வேந்தர் வேந்தே, நமது அரியவுயிரும் நமது சேனையும், இன்னும் நமக்குள்ள வெப்பொருளும் உமக்கே யுரியனவாம்” என்று ஆர்ப்பெடுத்துரைத் தார்கள்.

யுத்தம்

இப்படியிருக்கையில் வேதவியாசர் திருதராஷ்டிரனையடைந்து அவனுக்குப் போர்க்களத்தில் நிகழ்வதெல்லாங் காணுமாறு பார்வையைக் கொடுத்தருள, அவன் குரூ தர்சனத்தைக் காண்பதிலும் குருடனையிருப்பதே தனக்கு விருப்பமென்று அதனை வேண்டாமென மறுத் தான். அதுகண்டு வேதவியாசர் திருதராஷ்டிரன் புரோகிதனுகிய சஞ்சயனுக்குப் போர்க்களத்தில் நடப் பனவற்றையும் அங்குள்ளார் மனத்திடை நினைப்பன வற்றையும் தூரத்தேயிருந்தபடி யிருந்துணர்ந்து திருத் ராஷ்டிரனுக் குணர்த்துமாறு திவ்விய திருஷ்டியை அனுக்கிரகித்தனர். அப்போது திருதராஷ்டிரன் ஜெயம் யாருக்காமென்று வினவ, வியாசர், “தருமமெங்குள் எது ஆங்குள்ளது ஜெயம்” என்று கூறி மீண்டனர்.

அப்பால் அர்ச்சனன், கிருஷ்ணனது ஏவ்வால் துர்க்கையை வழிபட்டு வரம் வேண்ட, சர்வ வல்லமை

யுடைய அத்தேவி வெளிப்பட்டு வாழ்த்தி, வெற்றி யுனக்கேயுரியதென் றனுக்கிரகிக்க, அவன் இனி நமக்கு அச்சமில்லை யென்று தேறிப் போருக்காயத்தனுகித் தன் தேர்மிசைக் கொண்டான். கிருஷ்ணனும் சாரதி யரகி அத்தேர்மேற் கொண்டான். கொள்ளுதலும் அநுமக்கொடி, ஜெய! ஜெய! வென்று கூறி யழைப் பதுபோல அத்தேர் முகட்டிடை விளங்குவதாயிற்று. அத்தேரிற் பூட்டிய வெண்ணிறக் குதிரைகள் எட்டும் கிருஷ்ணன் கையிலிருக்கும் கலினக்குறிப்பின் மேற் கருத்துடையனவாய்க் கால்களை நிலத்திடை வைத்தும் வையாதனவாய்ப் பரபரப்புடன் நின்றன. கிருஷ்ணன் கடிவாளத்தைத் தூக்க இரதம் இருதிறச் சேனைக்கு மிடையே புகுந்தது.

புகுதலும், பகைவர் சேனைக்கிடையே விளங்கு கின்ற பெரியோரையும் உறவினரையும் அர்ச்சனன் கண்ணரைக் கண்டான். அவனை யறி யாதே அவன் கையிலிருந்து வில்லு நழுவியது. அவனுந் தன்வசமின்றித் தேரஜையிற் சாய்ந்தான். மனவலியும் வீரமும் அவனை விட்டகண்றன. அவன் அஞ்சி வீழ்ந்தது எதற்கு? சேனையின் பெருக்கத்தைக் கண்டன்று! அச்சேனைக் கஞ்சியன்று! சர்வுக்கஞ்சியன்று! பகைவர் ஆண்மைக்கஞ்சி யன்று! தனது சுற்றமாயுள்ளாரையும், குரவராயுள்ளாரையும், நட்பினராயுள்ளாரையும் கொன்றேழிக்கவா இச்சரீர மெடுத்தேன்? என நெஞ்சழிந்து கழிபேரிரக்கத்தினால் வீழ்ந்தான். வீஷ்மனே தந்தையினு மதிகனுயினான். துரோணனே குருவாயினான். இப்படியே யார் முகத்தைப் பார்க்கினும் அவரெல்லாம் சுற்றமும் குருவும் நட்புமாக, அவரைக் கொன்றேழிப்பது எப்படி யென்னும் என்னமே அவனை அவலப்படுத்துவதாயிற்று. அவன் முகத்திலே விளங்கிய காந்தியெல்லாம் குடிபோயது. நாவுந் தடுமாறியது. இவ்வாறு அர்ச்சனன் சிறிது நேரமிருந்து பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து கிருஷ்ணனை நோக்கி, “என் எதிரே போருக்குவந்து நிற்பவர் எனது பிதா

மகனூர். அவர் பின்னே நிற்பவர் எனது குரு. அப்பால் நிற்பவர் எனது கிளைஞர். அப்பால் நிற்பவர் துணைவர். இப்படியா யுள்ளாரை நான் கொல்லமாட்டேன்.”

“அவர்க்கு மாருக வில்லுங் கையிலெடேன். அற நான்முறை வழுவி எமக்குரிய பூமியைக் கொடாது சகித் தற்கரிய கொடும் பழிகளையெல்லாம் புரிந்த தீயவரைத் தண்டித்தற்குப் போர்க்கோலங் கொண்டேனே யன்றி மற்றன்று. அது செய்தல் எனக்குரிய கடன். அது கஷ்டத்திரிய தருமமுமாம். அத்தீயவரை நாடித் தண்டிக் கப் புகுமிடத்து அப்பழிக் குடன்படாப் பெரியோரும் அவருடன் முற்பட்டனர். அத்தீயவரை யொறுக்கு மிடத்து அவருடன் அப்பெரியோரையு மொறுக்க வேண்டியவனுகின்றேன். பிழை செய்தாரை ஒறுத் தற்கு என் மனம் விரைகின்றதாயினும், அவருடன் கூடிய பெரியோரை நினைக்கவோ என்னெஞ்சம் ஈடழி கின்றது. எம்முன்னே வந்து தம்முயிரை விடுதற்கு அணிவகுத்து நிற்கும் ஆன்மகோடிகளை நோக்குமிடத்து என்னெஞ்சம் துணுக்குற்று நடுநடுங்குகின்றது. என் செய்யப் புகுந்தேன் என்று என்மனம் நிலைகுலைகின் றது; இது செய்யப் புகுந்தது அற்பமாகிய வலக வின்பத்தை அவாவும் அவாவினாலன்றே. இப்போர் முடிவிலே தம்மினத்தை யிழந்து துயர் கூரும் எனது கிளைஞர் கண்களிக்கவன்றே நான் அரசுக்கு ஆசை யுற்றேனுயினேன். ஒரு பிடி கிரையும், அரைநாழி தண்ணீரும் இவ்வடிலை வளர்க்கப் போதுமாகவும் இந் நிலையில்லாத வடம்புக்காகவா இத்தனைகோடி உயிர்களை யும் வதைக்கும் கருமத்தை மேற்கொண்டேன்? ஆதலால், இப்போருக்கு நான் உடன்படேன். கேசவா, வருக யாம்மீஞ்வோம்” என்றான்.

இவ்வரையாற் கிருஷ்ணன் மனஞ் சிறிது மசைந்த தில்லை. அர்ச்சனங்கேடு பன்னெடுங்காலம் பயின்ற கிருஷ்ணன் அவன் மனச்சார்பும் இயல்புமறியாதவ னல்லன். அர்ச்சனனுக்குத் தத்துவோபதேசம் செய் தற்குப் பக்குவகாலம் எப்போது வாய்க்கு மெனக்

கிருஷ்ணன் நெடுங் காலம் நோக்கியிருந்தான். தன் கிளைஞரையும், துணைவரையும், குரவரையும் தான் கொல்ல நேர்ப்பட்டதே என்று சிந்தித்தபெரமுது பிரபஞ்ச மயக்கமானது அர்ச்சனை அடியோடு விழுங் குவதாயிற்று. அவன் அம்மயக்கத்தில் வீழ்ந்து கரை தெரியாது தவிக்கு மல்வமையமே கிருஷ்ணன் தான் கருதியதைச் சாதித்தற்கு ஏற்ற முகூர்த்தமாமெனக் கொண்டு அவனை நோக்கி, “ஓ! அர்ச்சனு! உனது அறிவும், ஆண்மையும் நன்றாயிருக்கின்றன. ஒருவருக்கு வஸ்திரம் எப்படியோ, அப்படியே ஆன்மாவுக்கும் இத்தேகமோ நிலையற்றது. பிறந்தவன்றே யழியினு மழியும். பிறந்து சிலகாலமிருந் தழியினு மழியும். ஆதவின், இச்சாரீரம் நிலையினையடைய தன்று. இச்சாரீரத்தை நாமெடுத்தது முன்னர் நாம் செய்த கண்மப் பயனுக்கேயாம். இச்சாரீரம் நீங்கினால் மற்றொரு சாரீரத்தை எடுப்போம்.

“இம்மையிலே நற்கருமங்களைச் செய்தால் அதன் பயனாக இதனினும் சிறந்த சாரீரமும் போக்கியமும் பெறு வோம். எவன் எவ்வருணம் எவ்வாச்சிரமத்துக்குரிய சாரீரத்தை யெடுக்கின்றானே, அவ்வருணம் அவ்வாச்சிரமத்துக்குரிய கருமங்களைத் தப்பாது செய்தற்குரியனு கின்றான். அது செய்யானுயின் அந்நிலையினின்றும் கீழே செல்லுதற்குரிய னகின்றான். அது செய்வானுயின் மேலே செல்லுதற்குரிய னகின்றான். நீயோ கூத்திரியன், கூத்திரியனுக்குரிய தருமம் யாது? உலகங் காத்தலன்றே. அதனைக் காத்தலாவது மறங்கடிந்து அறநிலை நிறுத்தலன்றே. மறங்கடியு மிடத்து இவர் நமர் பிறர் என்னும் நேரக்கங் கூடாதன்றே. எதிருஞ்சி யிருக்குஞ் சேனையிலுள்ளாரை இவர் நமர் இவர் பிறரென்னும் நோக்கம் கூத்திரியனுகிய வுனக்குக் கூடாதன்றே. உலகத்தைக் காக்க வெடுத்த விச்சாரீரத்தை அது செய்யாது அவத்திற் செலுத்தத் துணிதல் அஞ்ஞானமா மன்றே.

“கருமஞ் செய்வோர் பலாபேகைஷயின்றிச் செய்தல் வேண்டும். தாஞ் செய்யுங் கருமத்தைத் தாஞ் செய்வ தாகக் கொள்ளாது தமக்குரிய தருமமாகக் கொண்டு செய்தல் வேண்டும். பகைவரைப் பகைவரென்றும், உறவினரை உறவினரென்றுங் கருதாது ஜீவர்கள் தோறும் இருந்து அவர்களை ஆட்டுவா நெருவனுதலின் அவர் நம்மின் வேறல்லரெனக் கருதுதலே மெய்யறி வாம். தாய் தந்தை மனைமக்கள் என்னும் பற்றும், நமர் பிறரென்னும் வேற்றுமையும் அஞ்ஞானத்தான் வந் தனவாம். அவ்வஞ்ஞானம் நீங்குமிடத்து இச்சராசர மெல்லாம் பிரமமாய் விளங்கும். ஆதலின் மெய்யறி வுதித்தற்குத் தாம் தாம் செயற்பால கருமங்களைப் பலாபேகைஷயின்றி யாவரும் செய்தல் வேண்டும். அதனாற் சித்த சுத்தியும், அதனால் மெய்யறிவும் உதயமாகும். இன்னும் தீயவரைத் தண்டிக்கு முரையாற் றண்டிக்கு மிடத்து அவரும் அத்தீய கருமத்தைச் செய்தற்குக் கருவியாயிருந்த சர்ரத்தை விடுத்து அப்பாபப் பயனையனுபவித்து மேற்கதியை யடைகின்றாதலின் அதுவும் புண்ணியமோம்” என்றின்னேரன்ன பொருளையடைய தில்விய நூலாகிய பகவத்கிதையை உபதேசித்தான். அப்பகவத்கிதை ஜியர்யிரம் வகுஷும் சென்றும் மங்காது இன்றும் புதுமையும் மெருமையும் இனிமையும் உறுதி யும் பயப்பதாய் உலகத்தெத்திசையிலும் சோதிமயமாய் நின்று விளங்குதல், தான் நித்தியனுகிய ஞானமுர்த்தி யினது தில்விய வாயினின்றும் போந்தமையினால்கிறே.

இத்தில்விய ஞானேபதேசத்தால் அர்ச்சனனது இருதய கமலம் வாட்டம் நீங்கி மலர்ந்து, தெளிந்து கிளர்வற்றது. அவன் உடனே கிருஷ்ணனை வணங்கி, “என் அறியாமையைப் பொறுத்தருஞ்க” வெனக் கூறித் தன் கையிற் காண்மைவத்தை யெடுத்தான்.

இது நிகழ்ந்த பின்னர், உதிஷ்டிரனும், சில கடன் களைச் செய்யாது போர் தொடங்கினேன் எனச் சிந்தித் துத் தன் கரத்திருந்த ஆயுதங்களைப் புறத்தே வீசி

விட்டுத் தொழுத கையோடும் விரைந்து பகைவர் அணிநோக்கி நடந்தான். அதுகண்டு அர்ச்சனன் இஃதென்ன விபாதமெனப் பிரமித்து, அவன் பிண்ணர் ஒடுதற்குத் தேரினின்றும் பாய்ந்தான். அதுகண்டு மற் றைய பாண்டவரும் கிருஷ்ணனும் விரைந்து தொடர்ந்தனர். யாவரும் “தர்மசேனே! எங்குச் செல்கின்றனே?” என்று கூவினர். சிறிது தூரம் தொடர்ந்து நடந்த பிண்ணர்க் கிருஷ்ணன், அர்ச்சனன் முதலியோரைத் தடுத்து, “உதிஷ்டிரன் கருத்துணர்ந்தேன் நில்லும் நில்லும்” என்று புன்முறுவலோடு முரைத்தான். அப் பொழுது, பகைவர் சேனையிலுள்ளார், “உதிஷ்டிரன் அஞ்சி விட்டான். பயந்து சரண்டைய வருகின்றான்” “இதுவா பரண்டவர் வீரம்?” என்றார்க்க வுரைத்து நகையாடினார்கள்.

அவ்வுரைகளும் நகைத்துக்கைகொட்டலும் ஒருபால் நிகழ உதிஷ்டிரன் சேனைக்கிடையே புகுந்து வீஷ்மரையடைந்து அவர் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, “ஓப் பற்ற வீரமும், பெருமையும், முதுமையும் உடையீர்! உம்மோடு யாம் போர் செய்தற்கு அனுமதி தருதல் வேண்டும். அது மாத்திரமன்று, ஆசியும் தருதல் வேண்டும்” என்றான். வீஷ்மர் மகிழ்ந்து, “உனக்கு வெற்றி உண்டாகக் கடவது, யானே கௌரவரது செல்வத்தை அனுபவித்தலின் அவர்க்கு இச்சரீர முரியதாயிற்று. ஆதலின் போர்க்கருமந் தவிர மற்றெது வேண்டினும் ஈகுவேன்” என்றார். உதிஷ்டிரன் அவரை நோக்கி, “உம்மை வெல்பவர் யார்?” என்றான். வீஷ்மர், “யான் போர் செய்யுங்காறும் என்னை வெல்வார் யாருமில்லை. எனக்கு மரணகாலமும் சமீபித்திலது, இன்னுமொருதரம் என்பால் வந்து கேட்பாயாக” என்றார்.

உதிஷ்டிரன் அதுகேட்டு மீண்டு, துரோண்பாற சென்று அவரை வணங்கி, அவர்பாலும் அனுமதியும் ஆசியுங் கொண்டான். துரோணன் அவனை நோக்கி,

“சகித்தற்கரிய துக்கவரைகளைக் கேட்டு வில்லை எப்போது வீசுவேணே அப்போதுதான் எனக்கு மரண மென்பதறிக்” என்றான். அப்பால் உதிஷ்டிரன் கிருபன் முதலியோரிடத்துச் சென்று அவர்பாலும் வாழ்த்தும் விடையும் பெற்றுத் தன் சேனையை நோக்கி நடந்தான். முன்னே நகைத்தோரெல்லாம் உதிஷ்டிரனது பெருந்தகைமையினையும் களங்கமில்லா வொழுக்கத் தையுங் கண்டு புகழ்ந்து மெச்சினர். அப்போது, இத்துணைச் சிறந்த பெருந் தகைமையினையுடைய உதிஷ்டிரனுக்கு மாருகப் போருக்கெழுந்த கொடுங்கோ வேந்திய துரியோதனன் பக்கத்திலிருந்து பொருதற்கு மனந்துணியேன் எனக் கூறி, அவன் பக்கத்தை விடுத்து யுயுற்சன் என்பவன் தன் சேனையோடு உதிஷ்டிரனை யடைந்தான். யுயுற்சன் திருத்ராஷ்டிரனுக்கு வைசியப் பெண்ணினிடத்தே பிறந்த புத்திரன்.

உதிஷ்டிரன் மீண்டு தன் சேனையை யடைதலும் போர்ப்பறையுஞ் சங்ககளும் முழங்கின. அம் முழுக்கங் கேட்டுப் பகைவர் சேனையும் பறையுஞ் சங்ககளும் மாறு முழுக்கின. அம் முழுக்கத்தால் இருதிறச் சேனையும் ஆர்த்துக் குதித்தெழுந்தன. தேர்களோடு தேர்களும், யானைகளோடு யானைகளும், குதிரைகளோடு குதிரைகளும், வீரரேராடு வீரருமாக இரத கஜ துரக பதாதிக ளாகிய சதுரங்க சேனைகளும் சென்று சேர்ந்தன. வாளாயுதம் பிடித்தோர், வாளாயுதம் பிடித்தவரோடும், வேல் தரித்தோர் வேல் தரித்தவரோடும், வில்லாளிகள் வில்லாளிகளோடும், கதாயுதபாணிகள் கதாயுதபாணிகளோடும், முடிமன்னவரோடு முடிமன்னவரும், பட்டவர்த்தனரோடு பட்டவர்த்தனரும், மந்திரிகளுக்கு மாருக மந்திரிகளும், மண்டலீகருக்கு மாருக மண்டலீகருமாக முறையும் தகுதியும் நோக்கிப் போர் கலந்தனர். பெருங் கொடிய யுத்த முண்டு இருதிறச் சேனையும் வீர சூரத்து வத்தோடும் பொருதினவாயினும், வீஷ்மரே பாண்டவர் சேனையைத் துடைப்பாராயினர். அப்போரிலே விராடன் மகன் உத்தரன் உயிர் துறக்க, அவன் தமையன்

சுவேதன் ஆற்றருஞ் சீற்றமுடையவனுய்ச் சிறிதுநேரம் மிக்க ஆண்மையோடும் பொருதான். அவனும் மாண்டான். அவ்வளவில் முதனுட் போர் முடிய வீஷ்மரே வெற்றிமாலை சூடினர்.

வீஷ்மர் வெற்றிமாலை சூடினர் என்பதும் தம்பக்கத் தில் அநேக வீரரும் இரத கஜ துரகங்களும் மடிந்ததும் கேட்ட உதிஷ்டிரன் மனந்தளர்ந்து அர்ச்சனையை கிருஷ்ணயை நோக்கி, “இதற்கன்றே போர் வேண்டாவென யான் முன்னர்ப் பன்னுட் பின்னிட்டேன்” என்ன, இருவரும் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “முதனுட் போரின் காரியத்தைக் கொண்டு இனிவரும் போரின் காரியத்தை நிச்சயித்தலாகாது. எங்களுக்கு விஜயம் இனிமேற்றான் கிடைக்கும்” என்று அவனைத் தேற்றினர்.

அப்பா விரண்டாநாட்போர் தொடங்கியது. இரு திறச் சேனையும் களங் கொண்டன. பாண்டவ சேனை தான் முதனுளிற் புறங்கண்டதை நினைந்து இன்று துரியோதனன் சேனையைப் புறங்காண்து மீள்வதில்லை யென்னும் பிரதிக்கிளையோடு மூனைந்து நின்று போர் செய்தது. அப் போது, அர்ச்சனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “வீஷ்மாசாரியர் முன்னே தேரைச் செலுத்துக்” என்னக் கிருஷ்ணன் செலுத்தி அவர் முன்னே நிறுத்தினான். வீஷ்மர்க்கும், அர்ச்சனனுக்கும் கொடிய யுத்தம் மூண்டது. இருவர் தொடுத்த பாணங்களாலும் ஆகாயம் எள்ளிடவிடமின்றித் தூர் ந் து சூரியனும் மறைந்து இருஞும் மேற்பட்டது. இப்படி இருவரும் சரமாரி பொழிந்தும் ஒருவரை யொருவர் வெல்வதின்றி நெடுநேரம் பேரராடினர். இதுநிகழ், அவ்விரு சேனைக் கும் அப்பால் சூழ்ந்துள்ள வீரரும் தத்தம் படைகளோடு பகைவர் படைகளைத் தரக்கிக் கொடும்போர் புரிந்தனர்.

வீமனும் ஒருபால் நின்று கலிங்கதேசத் தரசனைக் கொன்று, அப்பால் வீஷ்மர் சேனையைத் தாக்கிப் புறங் கொடுத் தோடச் செய்தான். அதுகண்டு வீஷ்மர் அச்

சேனையை மீட்டுவருமாறு திரும்பினர். திரும்பும்போது சாரதி தலையிழந் துயிர்துறக்கக் குதிரைகள் தேவை யிழுத்துக் கொண்டு களத்தை விட்டுப் புறங்கொடுத் தோடின. வீஷ்மர் களத்தை விட்டகலுதலும் அர்ச்சனன் தனதிரத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போய் அபிமன்னியு போர் செய்யுமிடத்தை யடைந்தான். அங்கே சத்துரு சேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து நின்று சரமாரி வருவித்தலைப் பொருட்டுத்தாது, மிக்க ஆண்மையோடும், கெரடிய சிற்றத்தோடும் ஆணிளஞ் சிங்கம்போல நடுவே நின்று நாற்பரலும் பொழிகின்ற சரமாரியைத் தன் ஒரு கையாலே தொடுக்கின்ற பாணங்களால் தொலைத்துத் தொலைத்துப் போர் செய்தலைக் கண்டு அர்ச்சனன் அப்பகை வர் மீது தானும் சரங்களைத் தொடுத்தான். அவன் சரங்களால் பகைவர் வலிகுன்றித் தொகை மெலிந்து புறங்கொடுத் தனர். அவ்வளவில் சூரியனும் அஸ்தகிரியை யடைந்தான். போர்க்களமும் இரத்தக் கடலாகிப் பெருக்கெடுத்துக் கரைகடந் தெழுந்தது. பாண்டவர்களும் வெற்றிமாலை புனைந்து விஜய சங்க முழுக்கி மீண்டனர்.

முன்றுநரள் யுத்தந் தொடங்கிற்று. வீஷ்மர் காருட யூகம் வகுத்து மிக்க வீரமும் ஆண்மையுங் கூறி நின்றனர். பாண்டவரும் தமது சேனையைக் கொண்டு அர்த்தசந்திர வியூகம் வகுத்து முழங்கி நின்றனர். போர்ப்பறை முழுக்கங் கேட்டதும் இருதிறச் சேனையும் யுகாந்தமழைபோலப் பாணப் பிரயோகங்கு செய்தன. அச்சரங்களால் ஆகாய மண்டலம் மறைந்தது. அச்சரத்தாலுதிர்ந்த சிரங்களால் நிலமுழுதும் மறைந்தன. அச்சரங்கள் கான்ற உதிரச் சேற்றினாலே நாற்றிசையுமருமாறின. வீஷ்மர் சேனை பாண்டவர் சேனைக்கு முன்னே நின்று நிர்வகிக்கவாற்றுது முறிந்து முதுகிட்டது. அப்பொழுது வீஷ்மர் மிக்க கோபமும், வீராவேசமு முடையராய்த் தமது வீரரை மடக்கித் தேற்றிக் கொண்டு, தமது தேரைத் துண்டிப் பாண்டவர் சேனைக்கு முற்பட்டுப் பாணமழைபொழிய, பாண்டவர்

சேனை நிலைக்குலைந்து வலிகெட்டுப் புறகிட்டது. அர்ச்சுணன் அதுகண்டும் ஊக்கமின்றி யிருத்தலை நோக்கிக் கிருஷ்ணன் சரேவெனத் தேரினின்றும் கீழே பாய்ந்து தனது சக்கரத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டு வீஷ்மரையும், அவர் சேனைகளையும், மற்றைய வீரரையுந் தொலைத்து மீஞ்வேனென விரைந்தோடினார்.

அப்பொழுது அர்ச்சுணன் மின்னெனப் பாய்ந் தோடித் தொடர்ந்து கிருஷ்ணனைப் பற்றிக் கொண்டு, “யாது செய்யப் புகுந்தனை! நீ கூறிய சத்தியத்தை மறந் தனை போலும், கையிற் படையெடுப்பதில்லை யென்று நீ துரியோதனனுக்குச் சொன்ன வாய்மையை மறந் தனையோ! இதுவும் இராஜ தருமமாமோ? இச்சேனை யைத் தொலைக்க நீ கையிற் படையெடுக்க வேண்டுமோ! யானே ஒரு கணத்தில் இப்பெருஞ் சேனையைத் தொலைப்பன். வருக” என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டுமோய்த் தேர்மிசைக் கொண்டான். கிருஷ்ணன் தானும் தேரேறிக் குதிரைகளைத் தூண்டி னன். வீமனும் மிக்க வீரமும் மானமு முடையனும் ஒருபாற் புகுந்து போர் தொடுத்தான். அவன் மகன் கடோற்கசனும் ஒருபாற் புகுந்து பகைவர் சேனையிற் புகுந்தான். அர்ச்சுணன் கரவேகத்தோடு சரந்தொடுக் கத் தலைப்பட்டான். வருகின்ற பாணங்களை யெல்லா முடனுக்குடனே தொலைத்து அவைகளைத் தொடுத்த வீரர் தலையிலும், தோளிலும், மார்பிலும் பாணங்கள் சென்று செருகச் சரமாரி பொழிந்தான். பகைவர் ஒருசரம் ஆய்ந்தெடுத்துத் தொடுக்கமுன்னே பத்துச் சரந் தொடுத்தான். இப்படி விட்ட பாணங்களை நிருவ கிங்கலாற்றுது துரியோதனன் சேனை நாற்றிசையிலும் முறிந்தோடின. வீர ரெல்லாம் சென்றெளித்தனர். அர்ச்சுணன் கரவேகம் இத்துணைச் சிறந்ததா வென்று அதிசயித்தனர். கடோற்கசனால் முனைகெட்டோடினோர் அவன் வில்லாண்மையைப் பாராட்டினர். துரியோதன னும், அவன் தம்பிமாரும் தப்பியோடினர். அவ்வளவில் சூரியனும் அப்போர்க்களத்திலே அற்றைப் பிற்பகற்

போரிலே பட்ட வீரர் சரீரத்தினின்றும் கான்று தெறித்த உதிரம் தண்மேலும் வீழப் பெற்று அக்கறையினைப் போக்குதற்கு நீராடப் புகுந்தான் போன்று மேல்கடற் புகுந்தான். வீஷ்மரும் தன் சேனையோடு பரசறை சேர்ந்தனர். பாண்டவர் விஜயபேரி முழக்கித் தம் பாசறைக்கு மீண்டனர்.

வீஷ்மர் தம்முன்னே கிருஷ்ணன் சக்கரதாரியாய்ப் பாய்ந்தோடி வந்ததும், அது கண்டு அர்ச்சனைன் அவனைத் தொடர்ந்து அழைத்து மீண்டதும், கிருஷ்ணன் அது செய்தது அர்ச்சனைனைத் தூண்டும் பொருட் டென்பதும் எடுத்துத் தமது பக்கத்து மன்னார்க்கு விளக்கினார்.

நான்காம்நாட் சூரியோதயத்திலே இருதிறச் சேனைகளும் போர்ப்பறை முழக்கி ஆர்ப்பரித்தெழுந்து களம் புகுந்தன. அற்றைநாட் போர்க்கு யானைப் படையே கெளரவரால் விடப்பட்டது. கருங்கடல் போல வந்த யானைப் படையை வீமன் எதிர்த்துத் தன் கதாயுதத் தாலும், பாணங்களாலும் தொலைத்து, தொலையாதென்கிய யானைப்படைகளை வீழ்ந்த யானைகளை ஆயுதமாகத் தூக்கி மேர்திச் சிலவற்றையும், கையாற்பற்றி நிலத் திடையறைந்து சிலவற்றையும், அந்தரத் தெறிந்து சிலவற்றையும், காலாலுடைத்துச் சிலவற்றையும், துதிக் கையிற் பற்றிச் சுழற்றிச் சுழற்றிவிர வீரர்சேனையுட் புகுந்து அவ்விசையினாலும் தாக்கினாலும் பல்லாயிரம் வீரரிறப்பச் சிலவற்றையுமாக அவ்வியானைப்படை முழுதையுங் கொன்று தொலைத்தான். அவன் மகன் கடோற்கசனும் மாயத்தால் யானைப்படையொன்று செய்து, ஒரு பால் நின்று, அற்புத சாமர்த்தியத்தோடும், ஆண்மையோடும் இவன் வீமனிலும் சிறந்த வீரனென்று எதிர்த்த பகதத்தனும், கெளரவ சேநைதியாகிய வீஷ்மரும் மற்றைய வீரருங்கொண்டாடிப் புகழுமாறு போர்புரிந்து கெளரவ சேனையை மெலிந்து புறங்கொடுக்கச் செய் தான். அர்ச்சனன் வீஷ்மரை எதிர்த்து அவர் சேனையை மெலிவித்தான். இப்படி நிற்கையில் சூரியன்

வருணதிசை சேர்ந்தான். பாண்டவ வீரரும் ஜெயபோரி முழக்கித் தம்பாசறை புகுந்தனர். இந்நான்குநாட்போரிலும் இருதிறச் சேனையிலும் மாண்டோர் பல்லாயிரவராயினும் துரியோதனன் சேனையில் மடிந்தோர் தொகை பாண்டவர் சேனையிலிறந்தோர் தொகையில் இரட்டினுமதிகமாம்.

இவ்வாறே உதிஷ்டிரன் சேனை நாள்தோறும் போரிலே வெற்றி பெற்று வரும்போது எட்டாநாட்போரிலே அர்ச்சனனுக்கு நாக கன்னிகை வயிற்றிற பிறந்த புத்திரன் இறந்தான். அதனால் வீமன் மனமும் மற்றைய பாண்டவர் மனமுஞ் சிறிது சலித்தனவாயினும் வீமன் முன்னையிலும் பன்மடங்கு வீராவேசமும் கோபாக்கிணியு மூளப் பொருது அற்றைநாளும் அடுத்த நாளும் கொடும்போர் செய்து பகைவர் சேனையை மெலிவித்தலு மன்றித் துரியோதனன் மனவினையும் தளர்வித்து அவரை யெல்லாம் புறங்கொடுத் தோடச் செய்தான்.

இங்ஙனம் பாண்டவர்களுக்கு நாள்தோறும் அனுகூலமே பலிப்பதாயினும் வீஷ்மரை வெல்வதும் தமது எண்ணம் முடிப்பதும் கூடாத கருமமென்பது உதிஷ்டிரன் மனத்திடை உதிப்பதாயிற்று. ஒன்பதாநாளிரவுகிருஷ்ணனையும் மற்றைய துணையரசரையு மழைத்து அவரோடு கலந்து தன் மனக்கிடக்கையையும் பகைவரது நிலையையு மெடுத்துரைத்தான். அப்போது கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “வீஷ்மரை வில்லாண்மையினின் றும் நீக்கித் தவத்தினை மேற்கொள்ளுமாறு செய்யி னன்றி நம்மெண்ண முடிப்பது அரிதனுமரிதாம். வீஷ்மரை அது செய்யுமாறு தூண்டுதற்கு யாது செய்யத் தக்கதென்றால்; அவர் உண்ணை இன்னுமொருகால் தம பால் வருமாறு சொற்றனர்களே. அவ்வாறே அவர் பாற சென்று நாம் வெற்றி பெறுதற்கு உபாயங் கூறுதல் வேண்டு மென்று அவரை வேண்டுவையாயின் அது பலிக்கும்” என்றான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் அவர்

பாற் சென்று வணங்கி, “வெல்லுவதற்கு உபாயம் கற் பித்தருளுக” என்றான். அதுகேட்ட வீஷ்மர், உதிஷ் டிரஸின நோக்கி, “மைந்தா, கேள். என்னைக் கொல்லும் பெருட்டு சிகண்டி யென்பவன் அவதரித்திருக்கின்றான். அவன் என்னை எதிர்ப்பானுகில் அவனுக்கு நான் அஞ்சுவதன்றி மற்று யார்தாம்வரினும் என்னை வெல்லார். அவன் பெண் வடிவடைய நூதலின் அவனை யான் எதிர்த்துப் போர் புரிதற்குக் கையில் வில்லெடேன், இதுவே அவன் என்னை வெல்லு முபாயம்” என்றார்.

இது நிகழ்ந்த பின்னர் ஓர் அசாரிய யெழுந்து, “கங்கை மெந்தனே, தீயவர் பொருட்டு நீ யுத்தன் செய்வது தருமமன்று. இதுகாறும் நீ பெற்ற நன்றியின் பொருட்டுத் துரியோதனனுக்காகப் பொருத்து தகும். இனி நல்லறமே மேற்படுதல் வேண்டும். ஆதலின் இந் நிலையற்ற காயத்தைக் கலைத்துவிட்டுச் சுவர்க்க இன் பத்தை அனுபவிக்க வருதி” என் ரெவித்தது. அது கேட்டு வீஷ்மரும் வீடுபேற்றின்மேல் மனம் வைப்பாராயினர்.

அப்பொழுது பத்தாநாள் உதயஞ் செய்தது. இரண்பேரி முழக்கமும் சங்கநாதமும் இருதிறச் சேனையினின்று மெழுந்து அண்டகடாகங்களைக் குலுக்கின. படைகள் விரைந் தெழுந்து களம் புகுந்த விசையினு வெழுந்த பூதாளி விண்ணை மூடி, உதித்த சூரியனையும் மீளவும் மறைத்தது. வீஷ்மர் அன்று மிக்க அலங்காரமாய் ஆடையாபரணங்களை யனிந்து கொண்டு வெளிப் பட்டுச் சூரியனை வணங்கித் தேர்மிசைக் கொண்டனர். தம்மைச் சூழ்ந்து துரியோதனன் முதலிய மன்னர்கள் தாழும் ஆயுதபாணிகளாய்ப் புறப்பட வீஷ்மர் யுத்த களத்தை அடைந்தனர்.

பரண்டவர் சேனையும் களம் புகுந்து விஜய சங்கநாதஞ் செய்தது. அர்ச்சனனும், கிருஷ்ணனும் தேரேறிப் போய், வீஷ்மருடைய இரதத்திற்கு முன்னே எதிருள்ளினர். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் அர்ச்சனை நோக்கி, “இன்று நீ வீஷ்மருக்கு விண்ணுலகஞ் செல்லு

தற்கு விமானங் கொடுத்தல் வேண்டும்” என்றார்ட். அர்ச்சனன் தன் எதிரே நிற்கின்ற முதாதையாகிய வீஷ்மரை நோக்கினான். வீஷ்மரும் தமது அங்கு மயமாகிய பார்வையை அவன்மீது செலுத்தினார். அது நோக்கி, அர்ச்சனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “கேசவா! என்னைத் தூக்கித் தம் மடிமீதிருத்தி உச்சிமோந்து தம் மேனியை யான் என் அழுக்குப் படிந்த கரங்களாலும் கால்களாலும் அசுத்தப்படுத்தவும் அதனை அசுசியெனக் கொள்ளாது பெரும் போகமாகக் கொண்டு என்னை அங்கும் இனிமையுங் குழைத்த சொற்களால் ஆதரித்து அணைத்து வளர்த்த இப்பெரியோனை, இம்மாந்தர் பெருந்தகையை, இக்குணக்குன்றை, இம்முதாதையை எப்படிக் கொல்வேன். அவர் திருமேனியில் எப்படிச் சரந் தொடுப்பேன்! என்னிலுங் கொடியன் வன்கண்ணன் ஈரமிலாத்தியன் உலகில் ஒருவனுள்ளே? தன்னை வளர்த்த முதாதையைக் கொண்டிருள்ளனும் பழிமொழி உலகுள்ளாவும் நீங்காதன்றே. ஆதவின், இவரைக் கொல்லப்புகுவதினும் யானும் என் சேனையும் அவரால் அழிவது நன்று’’ என்று தன் காண்மலவத்தைக் கீழே நழுவ விட்டான்.

அதுகேட்ட கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, “உலகத்தை மறங்களைந்து காத்தல் கூத்திரியர் கடன்னிறே. அதனைச் செய்யும்போது, இவர் நமர் இவர் பிறரெனக் கொண்டு நடுநிலை பிழையர்து யாவரையும் ஓப்பநோக்கி மறங்கடிந் துலகங் காப்பவனே கூத்திரியனுகான். அந்நடுநிலை பிழைப்பவன் கூத்திரியனுகான். அவன் பிறப் பினாற் கூத்திரியனும் அவன் கூத்திரியருட் பதரென்றே தள்ளப்படுவான். ஆதவின் மறங்கடிந் துலகங்காத்தலை மேற்கொண்ட கூத்திரியனுகிய நீநடுநிலை திறம்பலாகாது. இவர் நமர், இவர் பிறர் என்னும் பேதம் பாராட்டலாகாது. உன் வில்லைக் கையிலெடுத்து நீ முடிக்கத்தொடுத்த கருமத்தை முடிக்கக் கடவை’’ என்றார்ட்.

அர்ச்சனன், “கேசவர், மயக்கந் தீர் ந் தேன். வேத முடிவரகிய பரம்பொருளினது தத்துவத்தை நான் உணர்த்துய்யுமாறு ஞானக் கண்ணைத் தந்தருளிய ஞான குருவே! இனி என தருமைத் தந்தையேயாயினுமாகுக, எனது தந்தைக்குத் தந்தையே யாயினுமாகுக, என் அருந்தவப் புதல்வரே யாயினுமாகுக, நீ சொல்லுவாயாயின் யாரையுங் கொல்லுவேன், இனி அஞ்சேன்” என்றான். அவ்வளவில் கிருஷ்ணன் தேரைத் தூண்ட அர்ச்சனனும் கரண்மைவத்தை யெடுத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்து மழைபோலப் பொழிந்தான். அப்பாணங்களை யெல்லாங் கண்டு வீஷ்மரும் உருத்தெழுந்து தமது வில்லை வளைத்துச் சரமாரி பொழிந்தார். அர்ச்சனன் சினந்து ஒரு தொடையிலே ஆயிரம் ஆயிரம் பாணங்களை அண்டங்களை யெல்லாம் அதிர்விக்கும் வலியுடையன வாக்க் கரவேகத்தோடு பிரயோகித்தான். வீஷ்மர் சரீரத்திலே எள்ளிட விடமின்றி சரங்கள் பாய்ந்து கோத்தன. அதுகண்டு கிருப துரோணர்களும், அசுவத் தாமனும், சயத்திரதனும், பகதத்தனும், சகுனியும், துரியோதனன் தம்பியருஞ் சென்று வீஷ்மரோடு கூடிப் பாணங்களைத் தொடுத்து யுகாந்தகாலத் தெழுந்த மேகவருஷும் போலப் பாண்டவர் சேனைமேற் பொழிந்தார்கள். அதனால் முடி துறந்தவரும், அடிதுணிந்த வரும், வில்லற்றவரும், தேரற்றவரும், யானையற்றவரும், தலையற்றவரும், கரமற்றவருமாய்ப் பாண்டவசேனை கலங்குவதாயிற்று.

அப்போது வீமன் தனது கத்தாயுதத்தோடு பாய்ந்து பகைவர் சேனையிலுள்ளே நுழைந்து முடிகள் சிதறவும், கைகள் சிதறவும், மார்பு சிதறவும், பற்கள் உதிரவும் கதையினால் மோதி மோதி அச்சேனை சமுத்திரத்தைச் சில கணப்பொழுதிற் கலக்கினான். இங்ஙனங் கலக்கியும் கலங்காது வீஷ்மரது சோராத கரவேகத்தினுலெழும் சரமாரியாற் பாண்டவ சேனையில்,

“எத்தனை முடித்தலைகளெத்தனை புயக்கிரிக
 எலத்தனை கரக்கமலம்வே
 நெத்தனை யுடற்சமைகளெத்தனை யுறுப்பினின
 மெத்தனை கொடிக்குடர்களு
 மெந்தனை நினத்தடிக் எளத்தனைநரம்புவகை
 யெத்தனை யெழும்புநிரையே
 யெத்தனை மணித்தொடைக் எளத்தனையலர்க்கழல்க
 விற்றன களத்திலிடப்பே.”

இவ்வாரூபப் பாண்டவர்சேனை மாய்வதைக் கண்ட
 கிருஷ்ணன் தனது சங்கை யெடுத்து வீரநாதன் செய்ய
 அர்ச்சனன் இதுவே வீஷ்மரை வீழ்த்துதற்கு ஏற்ற
 சமயமெனக் கருதிச் சிகண்டியை முன்னணியில் விடுத்
 துத் தன் காண்டவத்தை யெடுத்து அண்டங் குலுங்கி
 அதிரும் வண்ணம் கொடியபாணங்களைத் தொடுத்தான்.
 அப்பாணங்களைத் தடுத்துப் போர்புரிதற்கு வீஷ்மரும்
 தமது தூணியிற் கையிட்டு அம்பினை யெடுக்குமளவில்
 சிகண்டி எதிர்ப்பட்டு சரமாரி பொழிந்தான். அவ்வள
 வில் வீஷ்மர் பேடியோடு யுத்தஞ் செய்வதில்லை யென்ற
 விரதம் மனத்திடைத் தலைப்படக் கைசோர்ந்து வாளா
 விருந்தனர். அர்ச்சனன் விடுத்த பாணங்கள் வீஷ்மர்
 உடலிற் கோத்து உரோமங்கள் போல் நிமிர்ந்து நின்
 றன. அவர் அப்பாணங்களால் வலிதளர்ந்து சூரியாஸ்த
 மயன்காலத்தில் இதுவே நாம் போர் தணிதற்குரிய
 காலமாமெனக் சிந்தித்துத் தேரினின்றும் வீழ்ந்தனர்.

உடம்பெங்கும் உரோமம் போலக் கோத்துக் கிடந்த
 அம்புகள் அவரை நிலத்திற் படிய விடாது வருத்தியும்
 அவ்வருத்தத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு போர்வீரன்
 வீழ்ந்தால் அவனுக்குப் பாயல் அம்புகளேயாமாதலின்
 அதுவே தமக்கு ஏற்ற பாயலாக வென்று அந்நிலையிற்
 றரையிற் தலைகீழே தொங்கக் கிடந்தார். அப்போது
 தகழினையன காலமாதலின் அக்காலத்தில் தாம் உயிர்
 விடுதல் தகாதெனக் கருதி உத்தராயணம் வருங்காறும்
 உயிர் விடுவதில்லையென மனத்திடைத் துணிந்தனர்.

யோகசாதனையில் மிகவும் வல்லுநராதலாலே தம துயிரை விடாது நிறுத்திக்கொண்டு கிடக்கும் வீஷ்ம ரைத் தரிசிக்குமாறு தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து கொண்டு அங்கே சென்றனர். வீஷ்மர் வீழ்ந்தார் என்ற வளவில் இருதிற வேந்தரும் போரை விடுத்துத் தத்தம் தேரினின்று மிறங்கி வீஷ்மரை யடைந்தனர். அது கண்டு சூரியனும் வாட்டமுற்றுன் போன்று முகம் இருண்டான். பூமியும் துயர் கூர்ந்து புலம்புவதாயிற்று. அப்போது சூரியோதனன் முதலிய அரசர்கள் சூழ்ந்து நின்று அஞ்சலி செய்தார்கள். அவர் அவர்களை யெல்லாம் அருளோடு நோக்கி ஆசீர்வதித்து, “எனக்கு ஒரு தலையணை தருமின்” என்றார். மிருதுவாகிய அம்ச தூளிகையாற் செய்யப்பட்ட தலையணைகளைக் கொண்டு போய்த் தூரியோதனன் கொடுக்க அவர் அவைகளை வாங்கி வீசிவிட்டு, இதுவா போர்க்களத்தில் வீழ்ந்த வீரர்க்குரிய தலையணை யென்று நகைத்துப் பக்கத்தே நின்ற அர்ச்சனையை நோக்கி, “நீ யொரு தலையணை தருவாயாக” என்றனர். அவன் அதுகேட்டுக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் காலக் கசிந்தமுது மூன்று அஸ் திரங்களை யெடுத்து மந்திரித்து அணையாக நிறுத்தினான். அதுகண்டு அவர் அவனை மெச்சி வாழ்த்தினார். அவருடைய சரீரத்திற் கோத்த அஸ்திரங்களை வாங்கி இரணங்களை ஆற்றுமாறு வந்த ஆயுள் வேதியரை அது செய்யா வகை தடுத்துப் புரண்டு யோக நித்திரை செய்தனர். அடுத்த நாளுதயத்திலே அவ்விரணங்களால் எரியும் சுரமும் அதிகரிக்க அவற்றூற் றணித்தற்காரிய தாகமு மீதாரப் பெற்றனர்.

அப்போது அவர் அங்குநின்ற மன்னவரை நோக்கி, “தண்ணீர் தருக” என்ன, அவர் தங்கப் பாத்திரங்களில் கொணர்ந்த தண்ணீரை மறுத்து மீட்டும் அர்ச்சனையை நோக்கி, “அர்ச்சனு! உன் பாணங்களால் என் சரீரம் துளைப்பட்டுப் புண்ணுகி எரிகின்றது. என் நாவும் வரள்கின்றது. உன் அம்பால் வந்த இவ்வருத் தத்தை நீயே தணித்தற்குத் தக்கான்” என்னவும்,

அர்ச்சனன் தன் காண்மைவத்தை வளைத்து ஒரு பாணத் தைத் தொடுத்துப் பூமியைப் பிளந்து அவ்வாயினின்றும் பொங்கி யெழுந்த நன்னீரை அள்ளிக் கொடுத்து அவர் தாகத்தைத் தணித்தான். அவர் சோகந் தவிர்ந்து மீண்டும் யோகநித்திரை செய்வாராயினர். அவ்வளவில் எல்லோரும் அங்கு நின்று மகலக் கார்ணன் அழுத கண் ஞேடும், சிரசின்மேற் குவித்த கரங்களோடும் சென்று வீஷ்மர் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழுது, “குருகுலாதிப, உன் கண்ணேதிர்ப்பட்டபோதெல்லாம் நின்னால் உவர்க் கப்பட்ட ராதாபுத்திரங்கிய கர்ணன் வந்திருக்கின் மேன்” என்றான். வீஷ்மர் அச்சொற் கேட்டலும் அவனைத் தமது கையாற் பற்றித் தழுவி, “நின்னையொப்பார் உலகிலிலை. நீயோ பெருந்தகை. துரியோதனன் செய்த வஞ்சனைகளுக்கெல்லாம் நீயும் அநுகூலியா யிருந்தமையால் உன் னை வன்சொற்களால் கடிந்து வந்தேனேயன்றி மற்றன்று. அவன் சோற்றையும் உண்பவனுகிய நீ அவன் கருத்தின்வழி யொழுகுதல் நின் கடன்றே. அது நின் குற்றமன்று. நீ சுத்த வீரன், நின்னிலும் சிறந்த வள்ளிலிலை. நின்னிலும் சிறந்த நன்றியுள்ளானிலிலை. அன்னாகியவன்னை நான் உவர்த்தல் எப்படி” என்று புகழ்ந்தனர். கர்ணன், நான் என் அறியாமை காரணமாக உன்னை யிகழ்ந்து தகாத வன்சொற்கள் கூறியுள்ளேன். அவற்றைப் பொறுத்தருளுதல் வேண்டுமென்றிரந்து, “போர் செய் தற்கும் அனுமதி தருக” என்றான்.

வீஷ்மர் மகிழ்ந்து அவனை நோக்கி, “சுவர்க்கத்தை அடைய வேண்டுமென்னும் அவாவோடுமே நீ போர் புரியக்கடவை. கோபத்தோடும் மார்ச்சரியத்தோடும் போர் செய்யாது தருமத்தையே கைக்கொண்டவனுய் உனது அரசனுக்குத் துணைசெய்யக் கடவை” என்றார். அவ்வளவிற் கர்ணன் நீங்கித் துரியோதனையடைந்தான். வீஷ்மரும் யோகத்தைச் சாதிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

வீஷ்மர் வீழ்ந்து கிடக்கும் செய்தியைத் துரியோ தனன் சஞ்சயன் மூலமாகத் திருதராஷ்டிரனுக்கு அறி

வித்தான். அவன் காதில் அச்செய்தி வீழ்தலும், “அந்தோ! இனி என் மைந்தர்க்கு உறுதியாவார் யாரு மில்லையே” என்றலறி நிலத்திடை வீழ்ந்து கண்ணீர் வெள்ளமாய்ச் சொரிய, ‘கண்ணில்லாத வெனக்குக் கண்போலிருந்த வீஷ்மன் வீழ்ந்தமையால் இன்றுதான் கண்ணிழந்தேன்’ என்றான். “மானமும் போனது” என்றான். துரியோதனனும் சிந்தைகலங்கி, “இனிச் சேஞ்சிபதியர்தற்குரியார் யார்” என்றான். கர்ணன், ‘யானே சேஞ்சிபதியாகிப் போரினை வென்று தரு வேன்’ என, துரியோதனன் கர்ணனை நோக்கி, ‘நீ சேஞ்சிபதியானால் அரசாய் நிற்பவர் யாவர்’ என்றான். அதுகேட்டுக் கர்ணன், “நமது வில்லா சிரியராகிய துரோணரே சேனைத் தலைவராக” என்ன, அரசரெல்லாம், “தகும்! தகும்!” என்று ஆர்ப்பரித்தனர். அது கேட்டுத் துரோணரும் உடன்பட அதற்குரிய சடங்கெல்லாஞ் செய்து சேஞ்சிபதியாக்கப்பட்டார். துரோணர் துரியோதனனை நோக்கி, “வேந்தர் வேந்த, நீ என்பால் விரும்பும் வரமுள்ளேற் கேட்க” என்றார். துரியோதனன் அவரை நோக்கி, “வேதக் கொடியுடையீர், யான் உம் மிடத்து வேண்டுவது ஒன்றுள்ளது. உதிஷ்டிரனைக் கொல்லாமற் சிறைசெய்து கொண்டு வந்து என் கையில் கொடுத்தல் வேண்டும். அது செய்வீராயின் அவனைச் சூதாட்டுக் குடன்படுத்தி மீண்டும் வனம் புகுவிப்பேன். போரிலே அர்ச்சனனை வெல்வதோ அரிது. ஒருகால் வென்றுலும், கிருஷ்ணன் உபாயங்களைக் கடத்தலரிது. ஆதலின், போரில்லாமலே பாண்டவரை இவ்வுபாயத் தால் வெல்வது எளிதாம். உதிஷ்டிரனைச் சிறை செய்யும்போது சிறிதும் ஊறு செய்யாது சிறை செய்தல் வேண்டும். ஊறுசெய்யின் தம்பியர் நால்வருங் கொடுஞ் சிற்றங் கொண்டு இவ்வுலகை அழித்து விடுவார்கள். தங்கள் உயிரெத் துரும்பாகவும் எண்ணார்கள். ஆதலால் உதிஷ்டிரன் சரீரத்தில் அற்பமேனும் ஊறு செய்யாது சிறைசெய்து வருதல் வேண்டும்” என்றான்.

துரோணர் துரியோதனனைத் தடுத்து, “யுத்தஞ் செய்ய வல்ல ஒருவனைத் தருவையேல் உதிஷ்டிரனைச்

சிறைசெய்து தருவது சத்தியம்” என்றார். இதனை யுணர்ந்த பாண்டவர்கள், தாழும் அச்சுழிச்சியைத் தடுப்பதற்கு மறுகுழிச்சி செய்தார்கள். தன் ஆசிரியனைக் கொல்வது கூடாதாயினும் தான் உயிரோடிருக்குங் காறும் உதிஷ்டிரனை அகப்படுத்த விடுவதில்லை யென்று அர்ச்சனனும் குறைரத்தான். அச்சத்தியத்தோடும் பதினேராம் போருக்கு முகூர்த்தம் வந்தடுத்தது.

கிருஷ்ணன் பாண்டவரை நோக்கி, “நாம் வெல்லு தற்குப் பெருந்தடையாயிருந்த வீஷ்மரும் போயினர். கர்ணனே இனிப் போர்வீரருக வருவான். துரோணன் மகனே முழுமனதோடும் போர் செய்யான். ஆதலால், நமக்கு இனி வெற்றிமாலை நிச்சயம்” என்றான். அவ்வரை கேட்ட பாண்டவ சேனை பூரித்த புஜமும் முகமு முடையராய்க் களித்து ஆர்ப்பரித்தெழுந்து களம் புகுந் தது. துரோணரும் தமது நால்வகைச் சேனையோடுங் களத்திற் புகுந்து சகடழுகம் வகுத்து நின்றனர். பாண்டவ சேஞ்சிபதியாகிய திருஷ்டத்துயுமனனும் தனது சதுரங்க சேனையைக் கொண்டு கிரவஞ்ச விழுகம் வகுத்துச் சங்கத்தொனி செய்தான். இருதிறச் சேனை யும் தமது வலியும் ஆண்மையும் உபாயமுங் காட்டிச் சரமாரி பொழிந்தனர்.

சகாதேவனைச் சகுனி யெதிர்த்து மடக்கிப் பாணங்களை அவன் தலைக்கு நேரே விடுத்தான். சகாதேவன் சில பாணங்களால் அவன் தேர்க் குதிரைகளையும், பாகனையும் அவன் கையிலிருந்த வில்லையுஞ் சேதித் தான். சகுனி வேறு வழியின்றித் தண்டாயுத மொன்று கையிற் ரூங்கிக் கீழே குதித்துச் சகாதேவனைச் சாட அவனும் தண்டமொன்றேந்திச் சிங்கம்போற் பாய்ந்து தாக்கி முதுகிட்டோடச் செய்து மீண்டான். அர்ச்சனன் அருமைப் புதல்வனுகிய அபிமன்னியு வென்னுஞ் சிறுவனும் வீமன் புத்திரனுகிய கடோற்கசனும் தனித் தனி ஜயத்திரதன் சல்லியன் முதலியோருடன் செய்த போராண்மை துரியோதனன் சேனையிலுள்ள வீரரை யெல்லாம் என்னுந்தோறும் நெஞ்சந் துணுக்குற்று

நடுநடுங்க வைத்த தென்றுல் எடுத்துரைக்கவும் வேண் டுமோ! கர்ணனும் விராடனும் மலையோடு மலை முட்டினுற் போல வெதிர்த்துப் பூமியுங் கம்பிக்கும்படி செய்த போரிலே இருவரும் விடுத்த சரமாரியால் ஆக்காயமும் இடையின்றித் தூர்ந்ததே யன்றி ஒருவரையொருவர் வென்றனரல்லர்.

அப்பொழுது துரியோதனன் மைந்தனுகிய இலக்கணகுமாரன் தேர்ப்படையும், குதிரைப் படையும், யானைத் திரஞ்சும், இராஜகுமாரரது திரஞ்சும் தற்குழுத் தும்பைமாலைகுடி நிற்கக் கண்ட அர்ச்சனன் மகனுகிய அபிமன்னியு அவனை யெதிர்த்து யுகாந்த காலத்து மேகம்போற் சரவருஷன்க் கெய்து அவன் படைகளை யெல்லா மழித்தும் முதுகிட்டோடச் செய்தும் அவன் கையிலிருந்த வில்லையறுத்தும் அவனைத் தமியனுக்கிச் சிறைசெய்து தனது தேரிலிட்டு விஜயசங்க முதிக் கொண்டு நடந்தான். அதுகண்டு துரியோதனன் சேனை கலங்கித் திகைக்கச் சிந்து தேசாதிபதி வீராவேசத் தோடு தனது தேரை விரைந்து செலுத்திக் கொண்டு போய் அபிமன்னியுவை மடக்கி யுத்தஞ்ச செய்தான். அவனும் அவனைச் சூழ்ந்து வரும் சேனையும் அபிமன்னியு வுக்குச் சிங்கத்தைப் பிணிக்கவிட்ட சிலம்பி வலை போலாக அவன் அவனைச் சில பாணங்களாற் சில கண்ப பொழுதில் வலியிழந்து முதுகிட்டோடச் செய்தனன். அதுகண்டு கர்ணன் முதலிய வீரரெல்லாம் திரண்டு இஃதென்ன விபரீதமென் றதிசயித்து ஒருவனுகிய அபிமன்னியுவை வளைத்துப் பாணங்களை நாற்பாலும் பிரயோகித்து மடக்க அவன் அவர்க்கெல்லாம் ஓவ் வொரு பாணங்களை விடுத்து ஓவ்வொருவர் நெற்றியிலும் சிந்தூரப் பொட்டிட்டாற் போல வுதிரங்களின்தத் துளையிட்டான். அதனால் அவ்வீரரெல்லாம் மதிமயங்கிப் பின்னிட்டோடக் கண்ட சல்லியன் தன் படையோடு அபிமன்னியுவை மடக்கி வளைத்தான். அவனையும் எட்டுப் பாணங்களால் தோலையும் துளைத்துத் தேர்ப் பாகளையும் தொலைவித்துக் குதிரைகளையும் சிதைத்

தான். அதுகண்டு சல்லியன் ஒரு கதாயுதத்தை யெடுத் துக் கொண்டு தேரினின்றுஞ் சிங்கேறுபோலப் பாய்ந்து நிலத்திடை வந்து சிறுவனை யெதிர்த்தான். அதுகண்டு கடோற்கசனேடிச் சல்லியன்மீது பாய்ந்து கதையினால் அவன் புயமும் முடியும் பொடிபட மோதினான்.

அவ்வளவில் அபிமன்னியுவும் களைத்து மேற்றனிப் போர் புரிய வியலாது சோர்வுற்றுத் தனது தந்தையை அழைக்குமாறு சங்கை யெடுத் தூதினான். அர்ச்சனன் தூரத்தே நின்று துரியோதனன் சேனையை யெதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தானுக்களின் அவ்வுதவிக்குறியாகிய சங்கநாதம் அவன் காதில் வீழ்ந்திலது. கடோற்கச னும் தன்னை யெதிர்த்த சேனையோடு ஒருபானின்று போர் புரியப் போயினான். இப்படியிருக்கையில் மேல்வந்த கிருதவர்மாவை அபிமன்னியு தனித்து நின்று வெல்ல வியலாது நிற்ப, அவன் வீழ்ந்து கிடந்த சல்லியனையும் இலக்கண குமாரனையுஞ் சிறை மீட்டுத் தேரிலிட்டுக் கொண்டு மீண்டான். இதற்கிடையில் துரோனர் தமது தேரைச் செலுத்தி எதிர்த்த அணி களை யெல்லாம் ஊடறுத்துக் கொண்டு போய் உதிஷ்டிரனைச் சமீபித்தலும், “உதிஷ்டிரன் அகப்பட்டான் அகப்பட்டான்” என்று துரியோதனன் சேனை ஆர்ப்பரித்து, ஜெயம், ஜெயம் என் றண்டங்கிழிய முழங்கிற்று. அது கேட்ட லும் அர்ச்சனன் தேரானது வெள்ளியமான குதிரைகளோடும் மின்னெனக் குறுக்கிடத் துரோனரும் அவர் சேஞ்வீரரும் போனவிடந்தெரியாது முறிந்தேரடினர். அவ்வளவில் சூரியனும் இருட்படாம் போர்த்தொளித்தானுகப் பதினேரங்கள் நாட்போரும் முடிந்தது.

அன்றிரவு திரிகார்த்த தேசாதிபதியாகிய சுசர்மனும், அவன் சகோதரரும் தாம் அடுத்தநாட்ட போரிலே அர்ச்சனனைக் கொல்வதாகவும் தவறினால் உயிர் துறப்பதாகவும் விரதம் பூண்டு சத்தியமுஞ் செய்தார்கள்.

சூரியன் உதயமாகப் பண்ணிரண்டா நாளும் வந்து புகுந்தது. இருதிறச் சேனைகளும் தும்பைமாலை சூடி

இடிமுழக்கமெனப் போர்ப்பேரி முழக்கிக் களம் புகுந் தன. பாண்டவர் சேனையைக் கிருஷ்ணன் மண்டல வியூகமாகச் செய்து வீமனைப் பின்னே நிறுத்திப் பேரணியிலே துணையரசர்களை நிறுத்தி இருபக்கத்தி லும் நகுல சகா தேவர்களை நிறுத்தி அர்ச்சனையும், அபிமன்னியுவையும் முன்னே நிறுத்தி உதிஷ்டிரனை நடுவே நிறுத்தினான். துரோணர் தமது சேனையை மகர வியூகமாக வகுத்துத் திரிகர்த்த தேசாதிபதியும் சம்சத்த கரு முன்னே நிற்பத் தாழும் வீரம் பகாந்து நின்றார். அப்பொழுது சுசர்மனும் சம்சத்தகரும் அர்ச்சனைப் போருக்கறை கூவினார்கள். அதுகண்டு அர்ச்சனன், உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “அனுமதி தருக” என்று விடை பெற்றுக் கொண்டு, சாத்தியகியை அழைத்துக் காவல் வைத்துவிட்டு, அறை கூவினார். பக்கஞ் சென்று அவர் விடுத்த பாண மழையைத் தனது பாணங்களாற் கண்டித் துத் தானும் பாணங்களை அண்டம் விண்டதிருமாறு தொடுத்து அவரோடு கொடிய யுத்தஞ் செய்தான். துரோணரும் தமதுதுணைவரோடும் வீரரோடும் முனைந்து, எதிர்த்து வந்த படைகளை யெல்லாம் தமது யானை ஒன்று அரைத்தும், வாரிக் களத்திடை அறைந்தும் கொன்று கொன்று செல்லப் போய் உதிஷ்டிரனை யெதிர்த்தார். உதிஷ்டிரன் வில்லாண்மைக்குத் துரோணரும் மற்றை வீரரும் நிருவகிக்க வியலாது சிறிதுநேரம் போர்செய்து முறிந்தோடுமளவில், துரோணர் மானம் போயிற்றே யென்று கூறி மிக்க கோபமுடையராய்க் கொடிய பாணங்களை யெடுத்து விடுத்தார். உதிஷ்டிரன் படையும் துணையரசரும் முதுகிட்டனர். உதிஷ்டிரனும் ஓடத் தலைப்பட்டான். சம்சத்தகரோடு கொடிய யுத்தஞ் செய்து கொண்டு நின்ற அர்ச்சனன் உதிஷ்டிரனுடைய நிலையை யுனர்ந்து, அவனை மீட்டற்கு ஓடுதற்கும் சம்சத்தகர் தொடுத்த போரை விடுத்தற்குந் துணையாது சிறிதுநேரஞ் சிந்தை கலங்கி நின்று தெளிந்து, கோபத் தோடு காண்மைவத்திற் சில பாணங்களைத் தொடுத்துச் சம்சத்தகர்மீது விடுக்க, அவரெல்லாரும் அடியோடு மாண்டனர். அவரைச் சூழ்ந்து சென்ற படைகளும்

அழிந்தன. அதன் பின்னர்க் கிருஷ்ணன் குதிரை களைத் தூண்டித் தேரை உதிஷ்டிரன் பக்கம் விடுத் தான். தேர் பகதத்தன் ஏறியிருக்கும் யானைக்குப் பின்புறங்க சென்றது. அர்ச்சனன் அந்த யானையே முன்னர்ப் பாண்டவ சேனையைச் சிதைத்து மெலிவித்த தென் வுணர்ந்து, பின்னே நின்று கொல்வது தரும மண்றெனக் கருதித் தேரை அதன் முன்னே விடுக வென்ன, கிருஷ்ணன் அவ்வாறு செய்தான். அர்ச்சனைக் காண்டலும் பகதத்தன் ஒரு திவ்வியாஸ் திரத்தை அர்ச்சனன் மேல் விடுத்தான்.

அவ்வஸ்திரத்தைக் கிருஷ்ணன் தனது மார்பிலேற் றன். அது அர்ச்சனனுக்குப் பெருங் கோபத்தை மூட்டக் கிருஷ்ணன், “இவ்வஸ்திரம் விஷ்ணுவா ஸருளப் பட்டது. அதனை மற்றொருவர் தடுத்தலு மேற்றலுங் கூடாதாதவின் யானேற்றேன்” என்றவன் கோபத்தைத் தணிக்க, அவன் ஓரால் திரத்தால் பகதத்தனையும் யானையையும் விண்ணுலகஞ் சேர்த்தான். அப்பால் துரோணர் மேற் செல்ல, அவரும் தமது சேனையோடு கருடனைக் கண்டசர்ப்பம்போல முதுகிட்டு முந்துவார்க்கு முந்தியோடி, உதிஷ்டிரனைச் சிறை செய்வேணனக் கூறிய சத்தியமும் பொய்த்துத் தலையிறங்கித் துரியோ தனன் பக்கஞ் சேர்ந்து பாசறை புகுந்தனர். அற்றைப் போராண்மைக்குப் பாண்டவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து முறுவல் பூத்த தேவர்களது பல்வரிசைபோல நகஷத் திரங்களும் ஆகாயத்திற் பிரகாசிக்க, அற்றைநாடப் பேரரும் முடிந்தது. துரியோதனஞ்சியரும் தம் படையில் பகதத்தன் முதலிய எண்ணிறந்த வீரரும் இரதகஜ துரக பதாதிகளும் மாண்டமையால் தம் முகமுழுது மிருண்ட இருட்படலத்தால் குரியனை அஸ்தமயன மடைவித்துப் பாசறை புகுந்தார்கள்.

பதின்மூன்றுநாள் வைகறையில், இருதிறச் சேனை களையும் எழுமின் எழுமின்! என்று துயிலுணர்த்துவது போன்று கோழி கூவிற்று. குரியனும் இத்தினம்

அபிமன்னியு தினமாதவின் அதனை நாம் சிறப்பித்தல் வேண்டுமெனக் கருதித் தனது கிரணக் கற்றைகளால் விண்ணுலகையும், மண்ணுலகையும் பரந்து கிடந்த இருட் குப்பைகளைத் துடைத்து விளக்கி அலங்கரித்து விரைந்தெழுந்தான். அதுகண்டு இருதிறச் சேனைகளும் களம் புகுந்தன. பாண்டவர் சேனை மிக்க வீரகுரத்தோ டார்ப்பரித்து மகரவியூகம் வகுத்து, இன்று பகைவர் சேஞ்சமுத்திரத்தை முற்றவும் பருகுவோமென நின்றது. துரோணர் சேனையும் வீரவுரை கூறி விண்ணுலகம் நடுங்க அட்டகாசஞ் செய்து, சக்ரவியூகம் வகுத்து நின்று அர்ச்சனை அறைகூவிச் சரமாரி பொழிய, அர்ச்சனன் தனது சேஞ்சமுகத்தோடு சென்று கொடிய யுத்தஞ் செய்யப் புகுந்தான். துரோணர் தாழுமோரணிகலத்தோடு சக்ரவியூகம் வகுத்து உதிஷ்டிரனை நாடிச் சென்றனர்.

அதுகண்ட உதிஷ்டிரன், அபிமன்னியுவை நோக்கி, “துரோணரது சக்ரவியூகத்தை நீயும் நின்தந்தை அர்ச்சனனும், கேசவனும், பிரத்தியுமனனுமே உடைத்து அழிக்கும் ஆற்றலுடையீ ராதவின், நீயே அவ்வியூகத்தை எதிர்க்க” என்றார். அபிமன்னியு பதினாறு வயசடைய சிறுவனுயினும், அதற்கஞ்சாது மிக்க களிப்போடு, “அச்சக்ரவியூகத்தை நான் பிளந்து சிதைத்து வென்று வருவேன், விடை தருக” என்றார். உதிஷ்டிரன், “நீ முன்னர் சென்று அவ்வியூகத்தைச் சிதைப்பாயாக; உன் பின்னே மற்றைய மூவரும் வருவார்கள்” என்று கூறி விடையீந்தான். அவ்வராறே அவ்விளங்கிக்கம் பகைவராகிய யானைக் கூட்டத்தினுள்ளே புகுமாறு தன் சாரதியை ஏவ, அவன் சிறிதும் மனத் துணிவில்லாதவனுய்த் தேரைத் தூண்டினான். தேர் புகுந்த அளவில் அபிமன்னியு கொடிய யுத்தஞ் செய்து அவ்வியூகத்தைப் பிளந்து சிதைத்தான். உள்ளே தமியனுகப் புகுந்தான். துரோணரை எதிர் துப் பொருது நிலை கலக்கினான். அசுவத்தாமாவைத் தடுமாற

வைத்தான். கிருபணையும், கர்ணனையும் மற்றைய வீரரையும் வலியழித்துத் தலை குனிவித்தான். துரியோதனனை முதுகிடச் செய்தான்.

துரோணருடைய சக்ரவியூகம் காற்றின் முற்பட்ட பூளையாயிற்று. வீரம் பகர்ந்த துச்சாதனன் சிறிது நேரம் எதிர்த்து மூர்க்கையூற்றுன். கர்ணன் தம்பி உயிர்துறந்தான். அதுகண்டு எதிர்த்த கர்ணனையும் முதுகிட்டோடச் செய்தான். துரியோதனன் மீண்டும் போர் தொடுத்தான். அவனையும் சிறி து போதில் முதுகிடச் செய்தான். ஐயத்திரதனும் முதுகிட்டோடிய சேனையைத் திருப்பிக் கொண்டு போய்ப் போர் தொடுத் தான். அவனையும் அபிமன்னியு முனைமுரிந்தோடச் செய்தான். இலக்கணகுமாரனும் கொடிய போர் தொடுத் து அபிமன்னியுவை வாட்டினான். அஃது அபிமன்னியுவினது ஆண்மையை இருமடங்காகத் தூண்ட, அவன் மிக்க மூர்க்கத்தோடு பொருது இலக்கணகுமாரனுயிரைக் குடித்தான். இலக்கணகுமாரனிறந்தா என்பது மின்னெனத் துரியோதனன் சேனையெங்கனும் பரந்தது. துரோண, கிருப, அசவத் தாம, கர்ண, கிருதவர்ம, பிருகத் பாலர்கள் செவிகளுக்கு அச்செய்தி உருக்கிய லோக நீராக, அத்தேர்வீரர் அறுவரும் திரண்டு விரைந்து தமியனும் நின்று அற்புத சாமர்த்தியத்தோடும், சூரத்துவத்தோடும் போர் புரியும் சிறுவன்மீது தமது பாணங்களைத் தூண்டினார்கள்.

அப்பொழுது சிறுவனுக்குப் படைத்துனை அனுப்பாவகை ஐயத்திரதன் உதிஷ்டிரனைத் தடுத்து மடக்கிப் போர் செய்தான். துணையில்லாதிருந்தும் அபிமன்னியு சிறிதும் தளர்ந்தானல்லன். அவன் தமியனுக் கீழ்நின்று இவ்வீரரெல்லாம் நெஞ்சங் கலங்கி நடுங்கிப் பின்வரங்கு மாறு செய்த கொடிய போரைக் கண்டு தேவர்களும் அந்தரத்தில் நின்று புகழ்ந்து மலர்மாரி தூவினார்கள். இப்பொழுது இனி யுத்தமுறை நோக்கலாகாது என்று ஈரமிலா மனத்தினராகிய துரோணர் ஏவலால் கர்ணன் அபிமன்னியுவுக்குப் பின்னே மறைந்து நின்று அவன்

வில்லை அறுத்துப் பொடியாக்கினான். கிருதவர்மா அவன் தேர்க்குதிரைகளைக் கொண்டிருஞ். கிருபன் அவன் சார தியை அழித்தான்.

அபிமன்னியு தோற்று வில்லற்றுத் தனித்து நின்ற வழியும், அஞ்சா ஆண்மையும், எஞ்சா வீரமு முடைய ணைய ஒரு கையிலே கேடையமும், ஒரு கையிலே வாளுந் தாங்கிப் பகைவர் கூட்டத்துட் புகுந்து சிரங்கள் வீழ்ந்து மலைபோற் குவியவும் உடல்கள் வீழ்ந்து தறித்து வீழ்ந்த மரக்காடுபோற் கிடக்கவும் வீசி வீசிப் பகைவர் சேனை யைச் சிதைத்தான். அதுகண்ட துரோணர், அவ்வாளை யும் அறமுறை திறம்பிப் பாணங்களாற் பொடியாக்கு வித்தார். அவ்வழியுங் கலங்காத ஆண்சிங்கமாகிய அபிமன்னியு ஒரு தேர்ச் சக்கரத்தை ஆயுதமாகத் தாங்கிக் கொண்டு துரோணரைக் கொல்லுமாறு அவர்மேற் பாய்ந்தான். அதனையும் பகைவீரர்கள் முறைகேடாகத் துகளாக்கினர். அப்பொழுது தன் நிலையைத் தந்தைக் கறிவிக்குமாறு சங்கை யெடுத்து ஊதினான். அவ்வொலி அர்ச்சனன் காதில் வீழ்ந்திலது. அதன் பின்னர் அபிமன்னியு தந்தை வருங்காறும் போர் புரிவே னெனத் துணிந்து ஒரு கதாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு அகவத்தாமாவைத் தாக்க, அவன் முதுகிட்டான். அப்பரல் துச்சாதனன் மகன் எதிர்ப்பட அவன் தேரையுங் குதிரையையு மழித்தான். இருவரும் கதை கொண்டு பொருதபோது துச்சாதனன் மகன் நிலத்தில் வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவனை விடுத்து அபிமன்னியு அப்பால் செல்ல, அவன் எழுந்தோடிப் பின்னே சென்று கதை யால் அபிமன்னியுவை மோதிக் கொண்டிருஞ்.

அபிமன்னியு வீழ்ந்தவளவில் குரியனும் மேற்றிசையில் வீழ்ந்தான். போரும் ஒழிந்தது. அபிமன்னியு வீழ்ந்தா னென்னுஞ் சொல்லும் உதிஷ்டிரன் காதிற் பட்டது. அவனும் உயிர்பட்டான் போல் நிலையற்று வீழ்ந்து மூர்ச்சையற்றான். சிறிது நேரத்தில் உயிர்ப்பு வர எழுந்து, நாவும் கண்ணும் நீரற்று வரளப் புலம்பி னான். யாது செய்தேன் என்றேங்கினான். “போகவென்

றேவி விடுத்துப் பின்னர்த் துணையனுப்பாது விட்ட மகாபாவி நானேயன்றோ. அருமை மெந்தனை நானே கொன்றே யையேன். அந்தோ! இப்பழிக்குப் பரி காரந்தான் யாதோ! அர்ச்சனன் முகத்தை எப்படி நோக்குவேன்! அவன் வருங் காலமாயிற்றே! வந்த வுடன் வற்சாவென் றழைக்கப் போகின்றனே!” என்று மிக விரங்கித் துயரக்கடலி னீராடினான். அப்பொழுது பகவான் வேதவியாசர் அங்கெழுந்தருளி, உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “நீயும் அறிவிலாரைப் போல விரங்குகின்ற ணையோ? இறந்தவர் பொருட்டிரங்காது, இறந்தவர் பெருமையையும், அவர்க்குளதாகும் ஆனந்தத்தையும் சிந்திப்பதே உயிர்வாழ்வான் கடனும்.”

“வந்துமிற வாதமளை யில்லை மாறித
தந்துபரி யாமலொழி தாயர்களு மில்லை
புந்தியுனர் வற்றவர் புலம்புறுவ தல்லா
விந்தவுலகத் தறிஞர் யாதினு யயங்கார்”

என்று பலவாறு கூறித் தேற்ற, உதிஷ்டிரனும் ஒருவாறு தெளிந்தான். அவ்வளவில் பகவான் வேத வியாசரும் அங்கு நின்று நீங்கி மறைந்தனர்.

அப்பொழுது அர்ச்சனனும் போர்க்களத்தினின் ரும் மீள்வானுயினான். அவன் இடக்கண்ணும் தோனும் மார்பும் துடிக்க, அதிசயித்துக் கிருஷ்ணனை நோக்கி னான். முக்காலமு மூவுலகு முணர்ந்த கிருஷ்ணன் கண்ணிலும் நீர் துளித்து வீழ்தலைக் கண்டான். பயங்கரமானது மனத்தில் மீற, அவன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “இத்தீக்குறிகளின் கருத்தென்னை?” என்றான். அதற் கிடையில் இரதமும் உதிஷ்டிரனிருக்கும் பாசறையை யடைந்தது. அங்கே தமையனும், தம்பிமாரும் இருக்கின்ற நிலையைக் கண்டான். மெந்தனில்லாமையையுங்குறிக் கொண்டான். இறந்தது மெந்தன்று னென்பதும் அயிர்த் துணர்ந்தான். கிருஷ்ணனை நோக்கி, “திருவுளமறியாத தொன்றுண்டோ? நடந்ததைக் கூறுக” என்ன, “என் மருமகன்றுனிறந்தான்” என்று

கூறி, அவன் செய்த ஆண்மையையும் முடிந்த வழி யையு முடனெடுத் துரைத்தான். அவ்வரை அர்ச்சனன் செவிக்குத் தீக்கோல் போன் றிருபுறத்தையுந் தகித் துள்ளஞ் சென்று சுட்டது.

கடுதலும் அர்ச்சனன் புத்திரசோகத்தால் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தான். கிருஷ்ணன் அவனை எடுத்து மார்போடனைத்து வாசநீர் தெளித்து மூர்ச்சை தீர்த்தான். அதனால் அவன் தெளிந்து அங்கிருந்தவர்களை நோக்கிச் சீறி, “நீங்கள் வாள் பிடித்ததும், கதை தரித்ததும், வில்லெடுத்ததும் ஆண்மைக்கோ! அழகுக்குத்தானே! ஏன் இவ்வாயுதங்களை யெல்லாம் தரித்தீர்கள்! வியூகத்தைப் பிளந்து சென்ற மகனைத் தனிக்க விடுத்து யாது செய்தீர்! அவனுக்கு வியூகத்தைப் பிளக்க மாத்திரம் கற்பித்தேனே யன்றி மீண்டு வெளிப்படக் கற் பித்தே னில்லை. அவன் துரோண, கிருப, கர்ணர்களால் சூழப்பட்டபோது தனித்துப் போர் புரிந்து சோர்ந்தும் என் தந்தை வந்தென்னைக் காத்திடுவா என்னும் நம்பிக்கை யோடுமே பின்னரும் நெடுநேரம் போர் செய்து இறந் தானுதல் வேண்டும். அந்தோ! நான் உண்ணைத் தனி விடுத்துப் பலிகொடுத்தேனே” என்று பலவாறு கூறி யிரங்கிப் புலம்பினான். உதிஷ்டிரன் முதலியோரும் புலம்பி யழுதார்கள்.

அதன் பின்னர் யாவரும் ஒருவாறு தேற, உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனனை நேராக்கி, “அபிமன்னியவைச் சக்ரவியூகத்தை யடைக்குமாறு ஏவி அவன் புகுந்த பின்னர் அவனுக்குத் துணைசெய்யுமாறு நாமெல்லாம் முயன்றபோது, ஐயத்திரதன் அபிமன்னியவை வியூகத் தால் மடுத்து எம்மையும் மேற்செல்லாவகை தடுத் துக் கொடும்போர் செய்தான். அவனே அபிமன்னியவை வஞ்சனையாற் கொல்வித்தான்” என்றான். அர்ச்சனன் சினங்கெரண்ட சிங்கேறு போல் ஆர்த் தெழுந்து,

“சிந்துபதி யாகிய ஜயத்திர தனைக்டே
ஞந்தமரி ஒளையுரு மேறேன வடற்று
வந்திபடு மவ்வளவி ஒவிகவ ரேனேல்
வெந்தழவின் விழ்வனிது வேதமொழி யென்றுள்.”

உதிஷ்டிரன் இதனைப் பகைவர்க் குணர்த்தாது செய்யலாகா தென் வெண்ணி, “துரியோதனனுக்குணர்த்தி வருக” என்று கடோற்கசனைத் தூதாக அனுப்பினான். கடோற்கசனும் பகைவர் பாசறையை யடைந்து துரியோதனனைக் கண்டு, “அர்ச்சனன் தன் மகன் அபிமன்னியுவைக் கொல்வித்த ஜயத்திரதனை நாளை யந்தி படுவதன் முன்னே கொன்றுயிர் வரங்கா தொழியின், அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்வது சத்தியம் என்று வஞ்சின முரைத்தான்” என்றான்.

தன் மைந்த னிறந்தா னென்று துக்க சாகரத்திற் கிடந்த துரியோதனன் அத்தூதுரையைக் கேட்ட மாத்திரத்தே சோகமெல்லாந் தீர்ந்து, “நாளை அந்திபடு முன்னே அர்ச்சனனைத் தீயிடைக் குதிப்பிப்பேன்; அவ்வளவிற் போரு மொழியும். என் அச்சமும் நீங்கி விடும்” என்றெழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினான். அவன் இம்மனோரதம் பண்ணி மகிழி, ஜயத்திரதன் அத்தூதுரையைக் கேட்ட மாத்திரத்தே உள்ளந் தளர்ந்து, உடலும் வியர் வியர்த்து நிலத்திடை வீழ்ந்தான். அவனைத் துரியோதனன் தேற்றத் தேறி, “நான் என் தேசஞ் செற்றைவேன், என்னை விடுகு” என்றெழுந்தான். அவனைத் துரோனைதியர் எத்தனையோ பலவுறுதி மொழி கூறித் தடுத்திருத்தினார்கள்.

அங்கே அர்ச்சனன் செய்த சபதத்தைக் கிருஷ்ண னுணர்ந்து, “அர்ச்சனை யாது செய்தனை? என்பால் ஆலோசியாது கடின சபத மொன்றைச் செய்து விட்டனையே! எப்படி முடிக்கப் போகின்றாய்” என்றான். அதுகேட்ட அர்ச்சனன், “நின்துணையுள தாங்காறும் கூறிய சபத முடியாது விடேன்” என்று கூறி நித்திரை போயினான். கிருஷ்ணன் அவன் சப-

தத்தை நிறைவேற்றுங் கடப்பாடுடையனுதவின் உடனே தானே புறப்பட்டு நித்திரை செய்கின்ற அர்ச்சனனை எழுப்பாமல் அவன் சார்த்தினின்றும் அவனைக் கவர்ந்து கொண்டு கைலாசகிரியை யடைந்தான். அங்கே கருணைதியாகிய கைலாசபதியை இருவரும் வணங்கி ஜயத்திரதனைக் கொல்லுதற்கேற்ற அஸ்திரமொன்று பெற்று மகிழ்கூர்ந்து மீண்டார்கள்.

குரியனும் உதயமானன். பதினான்காநாட் போருந் தொடங்கிற்று. அர்ச்சனன் உதிஷ்டிரனைச் சாத்தியகியினது காவலில் வைத்துவிட்டுத் தனது சத்துருவாகிய ஜயத்திரதனைத் தேடிச் சேனையுட் புகுந்தான். புகும் போது யானைப்படை வந்தெதிர்த்தது. அர்ச்சனன் அதனை நிலைகூலைத்து விட்டுத் துரோனர் முன்னே சென்றெதிருஞ்றி அவரை வணங்கித் துதித்தபின்னர்க் கரின்மைவத்திற் கணைகளைத் தொடுத்தான். சோனை மேகம் பொழிவது போல அவன் விடுத்த பாணவருஷங் களை யெல்லாம் துரோனர் கண்டித்து அர்ச்சனனையுஞ் சேரரவைத்தனர். அதுகண்டு அர்ச்சனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “உபாயம் யாது” என்றான். அதற்குக் கிருஷ்ணன், “துரோணரோடு நில்லாது வேறுவழி பார்த்து வியூகத்தைப் பிளக்கக் கடவை” என்றான்.

அவ்வாறே அர்ச்சனன் துரோனர் மீது ஒருகாற் பரணந்தெரடுப்பதும் தொடுத்துவிட்டு, அவ்வத்திசைகளிலு நின்று வியூகத்தைக் காப்பவராகிய சேனைத் தலைவர் மீதும் பாணந்தொடுப்பதுமாய்ச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்பேரது துரியோதனன் எதிர்த்தான். அவனேரு அர்ச்சனன் கொடிய யுத்தஞ் செய்யுங் காலத்திலே துரோனர் உதிஷ்டிரனை யெதிர்த்துப் போர் புரிந்து அவன் தேரையுஞ் சாரதியையு மழித்தனர். அப்போது சாத்தியகி தனது வில்லாண்மையைக் காட்டுமாறு உயிரைத் துரும்பாக மதித்துச் சமராடித் துரோணருடைய சாரதியைக் கொண்றான். சாரதி வீழ்தலும் குதிரைகள் திசைதெரியா தோடத் தலைப்பட்டன. அதுகண்டு வீமன் துரோணருடைய தேரைக் கதையாற் பொடி-

செய்தான். வீமன் கதை நிமிர்ந்து தேரின்மீது வீழு முன்னமே துரோண்ற அதினின்றுங் குதித்தேரடினர்.

அப்போது வீமனைக் கர்ணன் எதிர்த்து மற்போராடத் தலைப்பட்டான். அதில் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் வெல்ல வியலாது சிறிதுநேரம் மலையும் மலை யும் மலைந்தாற் போலப் போராடினர். அப்போரில் வீமன் கர்ணனுக்குத் தோற்றுனியனும் கர்ணன் குந்திக் களித்த சத்தியத்தை நினைந்து அவனைக் கொல்லாதொழிந்தான். இப்படி இருதிறச் சேணையும் அஸ்தமய னத்திற்கு ஒருநாழிகை யுண்டெனுமாவும் வெல்லலும் தோற்றலு மின்றிப் போர் செய்தன. அர்ச்சனன் தன் சபதம் நிறைவேறுமாறு யாதெனச் சிந்தித்தவ ஞைப் பாணங்களைத் தொடுத்து வந்தான். கிருஷ்ணன் அவன் நிலையைக் கண்டு தனது யோகசக்தியினாலே சூரியனைச் சிறிதுபோது மறையச் செய்தான். பாம்புக் கஞ்சிப் பள்ளத்திலே மறைந்திருந்த தேரைபோல வியூகத்திலே மறைந்து நின்ற ஜயத்திரதன் சூரியன் மறைந்தானென்ற ரெண்ணிக் களிபேருவகை பூத்துக் களித்து வெளிப்பட்டு அட்டகாசஞ் செய்தான்.

அவன் வெளிப்பட அர்ச்சனன் யானைக்குப் பதி விருந்த சிங்கம்போலப் பாய்ந்தெழுந்து ஒருக்கிர திவ்வி யால்திரத்தை அபிமந்திரித்து விடுத்து அவன் சிரசைக் கொய்து மற்றோரல்திரத்தால் அது நிலத்திடை வீழாமற் சென்று அவன் தந்தை மடிமீது விழுமாறு செய்தான். ஜயத்திரதன் தலையை நிலத்திடை வீழ்த்துபவன் யாவரே அவன் தலையுமடனே பிளந்தழிக வென்று அவன் தந்தையிட்ட சாபம் தன்பாற் பலியாமலே அர்ச்சனன் மறுகளையால் அவன் தலையைத் தந்தை மடியிற் சென்று வீழ்வித்தான். வீழ்தலும் தந்தை எழுந்து அத்தலையை நிலத்திடை வீழ்த்தித் தன் சாபத்திற்குத் தானே யிரையாயினான்.

ஜயத்திரதனும் அவன் தந்தையும் இறத்தலும் சூரியன் மீண்டும் வெளிப்பட்ட டந்திவாயை யடைந்தான்.

அர்ச்சனன் தன் சபத முடிந்ததென் றவ்வளவில் அமையாது கிருபனையும், அசவத்தாமாவையு மெதிர்த் துப் போராடி இருவரையும் முதுகு கண்டான். சூரியன் அஸ்தமயனமாயின பின்னரும் அன்று போரொழியாது நடப்பதாயிற்று. காரிருள் வந்து மூடிய பின்னரும் இருதிறச் சேனையும் சோர்வின்றிப் பொருதலின்மீது பேரவர் வடையனவாயின. கடோற்கசனுக்கும், கர்ணன் னுக்கும் மூண்ட வுக்கிர யுத்தத்திலே கடோற்கசனுண் மைக்கும், மாயங்களுக்கும் எதிர்நிற்க வியலாது, கர்ணன் இனிப் பிழைத்தற்கு வேறுவழியில்லையென் ரெண்ணி இந்திரன் கொடுத்த வச்சிராஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத் தான். அவ்வள்கிரத்தால் கடோற்கசன் மாண்டான். அதுகண்டு கர்ணன் உயிர் பிழைத்தேனன்று உவகை பூத்துக் களத்தை விட்டகண்றன.

பாண்டவர்கள் கடோற்கசன் மரண்டமை யனர்ந்து புலம்பியழத் தலைப்பட்டார்கள். கிருஷ்ணன் கடோற்கசனுண்மையையும், மாயாசாதுரியங்களையு மெடுத்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து அர்ச்சனனை மார்புறத் தமுவினான். “யாமெல்லாம் புலம்ப நீர் மாத்திரம் மகிழ்வ தென்னை?” என்று வினவ, கிருஷ்ணன், “கர்ணனுக்கிருந்த மகத் தாகிய பலம் ஒன்றே. அதுவும் இன்றே அழிந்தது. அவன் வச்சிரபாணத்தை உன்மேல் விடுவானையின் யாது செய்வதென் ரெண்ணி யேங்கியிருந்தேன். அஃது ஒருவளையே தப்பாமற் கொல்வதாதலின், அது முடிந்தமையால் இனி அதற்கு வழியில்லை. யானுமினி அஞ்சேன்” என்றான். அவ்வளவில் நள்ளிரவாகப் பதினான்காநாட் போரு மொழிந்தது.

வைகறையில் இருதிறத் தலைவரு மெழுந்து நித்திய கடன்களை முடித்து அர்க்கிய மேந்தச் சூரியனு மதனை யேற்குமாறு கீழ்த்திசையில் எழுந்தான். இருதிறச் சேனைகளும் ஆண்மை மிக்கனவாய்க் களம் புகுந்தன. அர்ச்சனனும், துரோணரும் எதிர்ப்பட்டாண்மை கூறிச் சிங்கமுஞ் சிங்கமு மெனப் பெரும்போர் செய்த னர். அப்போரிலே ஒருவரை யொருவர் மேற்கொள்ள

வியலாது சிறிது நேரத்தில் இருவரும் நீங்கித் தாம் மேற் கொள்ளத் தக்க சத்துருக்களை நாடிப் போயினர். வீமன் முதலிய மற்றைய வீரரும் தமக்கிணையான வீரரைத் தேடிக் கொடும்போர் புரிந்தனர். இருதிறச் சேனையிலும் பல்லாயிரம் வீரரும் யானைகளும் குதிரைகளும் அழிதலைக் கண்ட கிருஷ்ணன் அர்ச்சனைனே நோக்கி, “துரோணைசாரியரை வெல்ல விரும்பினால் அசுவத்தாமா இறந்தானென் அவர்க்குச் சொல்லுதல் வேண்டும்” என்றார். அர்ச்சனன், “அது செய்து அரசு கொள்வதிலும் அரசிழப்பது நன்று” என்றார். அதுகேட்ட வீமன், அசுவத்தாமா வென்னும் ஒரு யானையைக் கொண்டிருப்பது விட்டு, “அந்தோ அசுவத்தாமா வென்னும் மதயானையும் இறந்தது” என்று இருபொருட்பட முழக்கிக் கூறி இருஞ்சுன். அதனைக் கேட்ட துரோணர், நெஞ்சமிந் துடல் தளர்ந்து கையிற் பிடித்த வில்லை வீசிவிட்டுக் கல்லுருப்போன் றசைவற்று நின்றார். சிறிது நேரத்தில் துரோணர் ஒருவாறு தெளிந்து இவ்வுரை பொய்யென் ரெண்ணி ஒரு தூதனை யழைத்து, “முன்றுலகங்களையும் ஒருங்கே பெறினும் ஓரணுத்துளையும் பொய்யுரைக்கத் துணியா உயர்நெறி யுடையஞகீய உதிஷ்டிரன்பாற் சென்று இவ்வுண்மையை அறிந்து வருவாயாக” என்று விடுத்தார். இங்கே கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “அசுவத்தாமா இறந்தானென் ரெரு பொய்யுரைக்க” என்றார். உதிஷ்டிரன் அவ்வுரை கேட்டலும், “இது என் செவியில் வீழ்தலும் பாவமாம்” என்று தன்னிரு கரங்களாலுஞ் செவியைப் புதைத்துக் கொண்டு,

“அண்ணிய கிணையும் தில்லும்
அரும்பெரும் மகவும் அன்பும்
திண்ணிய சீரும் மிக்க
செல்வமும் திறலும்தேசும்
எண்ணிய பொருள்கள் யாவும்
இயற்றிய தவழும்ஏனைப்
புண்ணியம் அனைத்தும் சேரப்
பொய்மையாற் பொன்றுமன்றே,

ஆதலால் இப்பூமியை யான் பெறேனேயினும் பொய் யுரை வழங்கேன். பொய்யினால் இப்பூமியை ஆள்வது பேரிழிவாமன்றே” என்றான். இதற்கிடையில் இருஷி கள் சென்று துரோணரை நோக்கி, “இனியாயினும் இவ்வுலகத்தைத் துறந்துய்யக் கடவீர்” என்றார்கள்.

அதுநிற்க, கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “தரும நூல்களிலே கூறப்பட்டவறங்களெல்லாம் நின் னிடத்தே குடிகொண்டிருத்தலின் இவ்வற்ப பொய்யினால் நீ சிறியனுகமாட்டாய். பெருநெஞுப்புக் கீரமில்லையன்றே. இப்பொய்யினால் வரும் அற்ப பாபத்தை மற்றைய அறங்களெல்லாந் தகித்து விடும். அஞ்சாது கூறுக்” என்றான். இங்ஙனங் கூறிக் கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனுடைய சத்திய விரதத்தைப் பரீஷ்வித்த போது, அவன் நீதியும் சாந்தமும் பொறுமையும் அற்ப குற்றந்தானுமில்லாத வயர்ந்த வொழுக்கமும் பொருந்தி விளங்கியவனுகியும் தானாக வொன்றங்கட்ட உணியாமையும் தனக்கு அன்புடைய பெரியோர் கூறுவதெத்தனையும் நம்பியொழுகும் சபல புத்தியும் சுவாதினமின்மையுமாகிய ஒரு தூர்ப்பல மாத்திரம் அவனகத்தே யியல்பாகக் குடிகொண்டு கிடத்தலால் அவன் மனவுறுதி தளர்ந்து அப்பரீக்ஷைக்கு நிர்வகிக்க வியலாது வலிதளர்ந்தான். அப்பொழுது துரோணர் விடுத்த தூதன் வந்து வினவ, உதிஷ்டிரன் துரோணர் இருக்கும் திசையை நோக்கி, “அசுவத்தாமா இறந்தது மெய்யே, யானை” என்றான். அசுவத்தாமா இறந்தது மெய்யே என்பதை உரத்த குரலாலும், யானை யென்பதைத் தாழ்ந்த குரலாலும் கூறினான். உதிஷ்டிரன் கூறியது சொல்லளவில் உண்மையேயாயினும் பயனளவில் வெளிப்படத் துணிந் துரைக்கும் பொய்யினும் பெரிதும் கொடியதுமாயிற்று.

அதுகேட்டலும் துரோணர் உயிர் நீங்கிய வெற்றுடல் போல் அவசமாயினர். அதுகண்டு திருஷ்டத்துயுமனன் கையில் வாட்படை யொன்று தாங்கிப் புலியெனப் பாய்ந்து துரோணர் தேரிற்றுவினான். தாவுமுன் துரோ

ணர் தமது தலைகுனிந் துயிர்விடுத்துச் சோதிவடிவாய் விண்ணிடை யேறினர். தலைகுனிந்து தேரினின்றும் வீழ்கின்ற துரோணர் உடலைக் குடுமி பற்றிப் பிடித்த திருஷ்டத்துயுமனைன் அர்ச்சனன் நோக்கி, “நங்குரு மூர்த்தியைக் கொல்லாதொழிக! கொல்லாதொழிக! உயிரோடு சிறைசெய்து வருக!” என்று பலகாற்றுத் துக்குவவும் அவன் கேளர்னாகிச் சிரசைக் கொய்தான்.

துரோணர் இறத்தலும் கெளரவ பக்கத்துச் சேனை யெல்லாம் உடைந்து களம்விட்டோடின. அசுவத்தாமா தந்தை யிறந்தது கேட்டுச் சோகித்துக் காலாக்கினி ருத்திரனைப் போலச் சினந்து சிறியெழுந்து நாராயணைஸ் திரத்தை யெடுத்து வில்லிலே பூட்டிக் கொண்டு, என் தந்தையை மதிப்பின்றிக் கேசத்தைப் பற்றிச் சிரங் கொய்த கீழ்மகனைக் கொன்று பாண்டவ சேனையையும் தொலைப்பேனென்று புறப்பட்டான். ஓடுகின்ற கெளரவ சேனைகளை யெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு வருகின்ற அசுவத்தாமாவினது நிலையை அர்ச்சனன் கண்டும் அதனைச் சிந்தியாது குருவைக் கொடுங்கொலை புரி தற்குடன்பட்ட மகாபாவி யாயினேனே யென்று இரங்கி யிரங்கிக் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “பகவானே! மான மும் போய் நரகத்திற்கு மாளாயினேன்” என்றான். அதுகேட்ட வீமனும் திருஷ்டத்துயுமனனும், “ஓ! யாது கூறுகின்றனை” என்று அர்ச்சனைக் கோபித்தரார்கள். சாத்தியகி திருஷ்டத்துயுமனைன் நோக்கி, “மானங் கெடுத்துவிட்டு இன்னும் ஆண்மை பேசுகின்றனயா?” என்றான். அதுகேட்டு அவன் சாத்தியகியை வசை யுரைக்க இருவருக்கும் கோபம் பெரிதாகிக் கையிலாயுத மெடுத்தனர். இதற்கிடையில் அசுவத்தாமா தான் தொடுத்த நாராயணைஸ்திரத்தை விடுத்தான். அது பாண்டவர் சேனையை நிர்மூலம் பண்ணுமாறு அதியுக் கிரத்தோடு அக்கினியைக் கான்றுகொண்டு சென்றது.

அப்பொழுது சாத்தியகியும் திருஷ்டத்துயுமனனும் கோபந்தனைந்து பகைவர் சேனைமேற் றிரும்பினர். நாராயணைஸ்திரத்தைக் கிருஷ்ணன் கண்டு பாண்டவர் சேனையை நோக்கி, “ஆயுதங்களைக் கிழே வைத்துவிட்டு

நிராயுத பாணிகளாய் நில்லுமின் நில்லுமின்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். வீரரெல்லாம் அதுசெய்ய வீமன் மாத்திரம் அது செய்யாது போருக்காயத்தராய் நின் ரூன். அர்ச்சனனும், கிருஷ்ணனும் அவனை அதட்டி அவ்வக்கினியிலகப்படாதிமுத்துக் காத்தனர். நாராய ஞஸ்திரம் சத்துருக்களில்லாமையால் உக்கிரந் தணிந்து மறைந்து போயிற்று. துரியோதனன் அசுவத்தாமா வைக் கூவியழைத்து, “இன்னுமொருகால் அவ்வஸ்திரத் தைப் பிரயோகிப்பாயாக” என்றான். அசுவத்தாமா “அவ்வஸ்திரம் இனி வரத்தக்கதன்று. அஃதிருகால் விடத்தக்கது மன்றும்” என்றான்.

மீனவும் யுத்தந் தொடங்கியது. வீமன் இரதசாரதி கொல்லப்பட்டான். குதிரைகள் சாரதியின்மையால் களத்தை விட்டு வீமனித் தேரோடுங்கொண்டோட் டெடுத்தன. அதுகண்டு அர்ச்சனன் அசுவத்தாமாவை யும் அவன் பெருஞ் சேனையை மெதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தான். அர்ச்சனன் விடுத்த பாணவருஷங்களால் ஓரிருள் வந்துமூட ஓரகேஷனாக்கினிசேனை முழு தும் மதிந்தொழிந்தது. அதற்கு அசுவத்தாமா அரிதிற் பிழைத்து முதுகிட்டோடினான். ஒடும்போது அவன் வியாசரைக் கண்டு, “தனது பாணம் வலியிழந்த காரண மென்னை?” என்று வினாவினான். அவர், “நரநாராய ணர்களே கிருஷ்ணனும் அர்ச்சனனுமாதலின் அவரை வெல்வது யார்க்குமாரிது” என்றார். அவ்வளவில் போரு மொழிந்தது. போரொழிந்த பின்னர் அர்ச்சனன் வேதவியாசரைக் கண்டு, “இன்று யான் செய்த போரிலே ஒரு திவ்விய வடிவம் என் முன்னே தோன்றி நின்று என் பகைவரை யெல்லாம் யான் கொல்லுமுன் கொன்றெனக்கு வெற்றி தந்தது, அஃது யாது?” என்றான். வியாசர், “அது மகாதேவரது திவ்விய வடிவமாம்” என்று அம்முர்த்தியின் பெருமைகளையு மெடுத் துச் சொன்னார்.

பதினாறுநாள் வைகறைப்போதி லெழுந்து தங் கடன் முடித்த இருதிறச் சேனவீரரும் கைதொழுது

குரியனை உதிப்பித்தார்கள். துரியோதனன் துரோணர் இறந்தமைக்குப் பரிதபித்திரங்கி, “இனி என் சேனைக்கு அதிபதியாவார் யார்?” என்று தன் தலைவர்பால் வினவ, யாவரும், “கர்ணனே தக்கான்” என்றார்கள். அவ் வரை துரியோதனன் மனத்திலே சிறிது நேரம் சீர் தூக்கி ஆராயப்படுவதாயிற்று. முதலிலே பத்துநாட்ட போரும் வீஷ்மர் சேனைதிபதியாயிருந்து நடத்தப்பட்டது. அவர்க்குப் பின்னே துரோணர் சேனைதிபதியாயினர். அவர் அர்ச்சனன்மீது பேரன்புடையராதவின் தமது வில்லாண்மையை முழுதுங் காட்டாது பக்ஷபாதம் பண்ணி எனக்குத் துரோகஞ் செய்தார். இனிக் கர்ணனாலே முன்னரும் பலமுறைகளிலே தோற்றேடிய வன். ஆயினும், முற்கூறிய சேனைதிபதிக் கடங்கியிருந்து நடக்க வேண்டியவனுயினமையின் சுவாதீனமில்லாது செய்த போரில் அவன் ஆண்மையை நாம் நிதானித்தல் கூடாது. ஆண்மைதான் குறையினும் அவனிடத்துள்ள சர்ப்பக்கணையோ எவனையும் விஞ்சவொட்டா வலியுடையது. அதனாலாயினும் அவன் அர்ச்சனனைக் கொல்லாது விடான். அர்ச்சனன் அங்ஙனம் கொல்லப்படு மிடத்து நமக்கு வெற்றி நிச்சந்தேகமாம். அவனிறக்கில் ஏனைய பாண்டவர்களும் இறப்பர் என்றிவ்வாறு சிந்தித்துத் துத் துரியோதனன் தன் சேனைக்குக் கர்ணனையே அதிபதியாக்கினான்.

அவ்வாறே கௌரவசேனை முன்னர் எந்நாளிலுமில்லாத புத்தாண்மையும், பேரார்ப்பரிப்பும் மிக்க பேரி முழக்கமு முடையதாய்க் களம் புகுந்தது. கர்ணன் நகுலனை எதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ் செய்து அவன் சாரதியையும், அவன் தேரையும், அவன் குதிரைகளையும், ஈற்றில் அவன் ஆயுதங்களையும் அழித்து நிராயுத ஞக்கிக் குந்திக்குரைத்த வாக்கைக் காக்குமாறு அவனுயிரை வரங்காது வில்நானை அவன் கழுத்திற் சுற்றும் படியாகப் பாணத்தாலறுத்து நானித் தலைகுனிந்து முதுகிட்டோடச் செய்தான். கர்ணனிது செய்ய, உதிஷ்டிரன் துரியோதனனை மடக்கி வலியப் போர் செய்து

பாணங்களால் அவன் சார்த்தைத் துளைத்து அதனால் அவன் அறிவழிந்து, செயலிழந்து வீழச்செய்தும், அவனை வீமன் கொல்லச் சபதம் செய்தமையால் அது காக்குமாறு தான் கொல்லாது விடுத்து, புறங்கொடுத் தோடச் செய்தான். நகுலனைப் புறங்கண்ட கர்ணன் பெருமிதமுற்றவனுய் அர்ச்சனனைத் தேடிச் சென்றான். அர்ச்சனன் அவன் கருத்தை யுணர்ந்து எதிர்த்து அவன் சேனைகளையெல்லாம் சூரியாஸ்தமயனம் வரையும் தன் வில்லுக்கிரையாக்கி விஜயபேரி முழுக்கினான்.

சூரியன் தன் மைந்தன் சோர்ந்தானென் றவனுக் கிரங்கி அவனைப் போரொழிவிக்கக் கருதினான் போல் மேற்றிசைக்க கடவில் மூழ்கினான். அவ்வளவில் இருதிறச் சேனையும் போர்தணிந்து பாசறை புகுந்தன. துரியோ தனன் அன்றிரவு வீரரெல்லாரையு மழைத்து, “நாம் செய்கின்ற முயற்சிகளெல்லாம் பாண்டவர்களுக்கு அனு கூலமாகின்றதே யன்றி நமக்குச் சிறிதாயினும் பயன் படுவதாயில்லை. இன்று நடந்த போரிலும் விஜயம் விஜயஞுக்கேயாயிற்று. விஜயன் என்னும் பெயர் இழுக் குப்படாது போலும். பாண்டவர் சேனையால் நமது சேனை மெலிந்து விட்டது. உங்களை யெல்லாம் வீணே நம்பி இப்போரைத் தொடங்கி விட்டேன்” என்றான்.

அப்பொழுது கர்ணன் துரியோதனை நோக்கி, “நான் உயிரோடிருக்குங்காறும் பாண்டவரை வெல்ல வொட்டேன். அர்ச்சனனை வெல்லுவேன். வெல்லேனு யின் அவனால் உயிர் விடுவது சத்தியம். நீ எனக்குச் சல்லியனைச் சாரதியாகத் தருவையாயின் அர்ச்சனனை நாளைப்பொழுது போழன்னே வீழ்த்துவேன்” என்றான். அதுகேட்ட துரியோதனன் உள்ளந்தெறி, “அது செய் வேன்” எனக் கூறிச் சல்லியன்பாற் சென்றான். சல்லியன் அவனை நோக்கி, “நீ வந்த கருமம் யாது?” என்று வினவ, அவன் சல்லியனைத் தொழுது, “பகைவரைக் கருவறுத்துச் சேர்ந்தவர் பிழையெல்லாம் பொறுத்து உலக முழுதும் ஆளுகின்ற பெரியோனே! நின்பால் ஒரு வரம் பெறுமாறு வந்தடைந்தேன். அதனை மறுத்திடா

மல் நீ தருதல் வேண்டும். மறுத்திடின் எனவாழ்வு இன்றோட்டழியும்” என்றான். அதுகேட்ட மாத்திரத்தே தேசாதிபதியாகிய சல்லியன், “நீ கேட்பது யாது? நீயோ எமக்கெல்லாம் இராஜராஜனுய் விளங்குகின்றுய்; நீ என்பால் இரப்பது யாது? நீ ஏவுவது எதனையுஞ் செய்ய முரிமையுடையேனுகிய யான் உனக்குச் செய்யத் தக்க உதவி யாது” என்றான். துரியோதனன், “கிருஷ்ணனைப்போல் நீயும் எங்களைக் காத்திடுதல் வேண்டும்” என்றான். சல்லியன், ‘கிருஷ்ணனு நம்மாலும் உலகத் தாராலும் அளவிடப்படாத திவிவிய குணங்களும் பேராற்றலும் முடையோன். அவனைப்போல யான் காக் குமா ரெங்கனமாகும்’? என்றான்.

அதற்குத் துரியோதனன், “கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனுக்குத் தேர்ச்சாரதியாயிருந்து அவனைக் காப்பது போல நீயும் கர்ணனுக்குத் தேர்ச்சாரதியாகி என்னைக் காத்தருளவேண்டும்” என்றிரந்தான். அது சல்லியன் செவியிற் படுதலும் அவன் சினந்து கொடிய விடநாகம் போற் சீறியெழுந்து அவனை நோக்கி, “என்னை மதியா மல் இப்புன்சொல்லைக் கூறப் புகுந்தனை; தனித்தற் கரிய கொடும்பசிதரன் வந்து வாட்டுகினும் புலி புல்லுத் தின்னுதன்றே. புலி புல்லுண்ணுமாயின் சல்லியனும் கர்ணனுக்குத் தேர்ப்பாகனவான். துரியோதனன், இது நீ சொன்னமையாற் பொறுத்தேன். இன்னெரு வராயின் அவர் நாவை அக்கணத்திற்றுனே கொய்து அவருயிரையும் வாங்கி விடுவேன். நால்வகைத் தேர் வீரருக்குந் தேர் செலுத்துஞ் சாரதி மகனுகிய கர்ண னுக்கு என்போலும் கூத்திரியனே தேர் செலுத்து வது?” என்று அதிர்த்துரைத்தான்.

தன் கரும முடித்தற்கு யாரையும் வணங்கித் தாழு மியல்புடையனுகிய துரியோதனன் அவனை நோக்கி, “திரிபுரமெரிக்கப் புகுந்த விரிசடைக் கடவுட்குத் திசை முகக்கடவுள் இரதசாரதியாயினான். விஷ்ணுவினது அம்சமென்று யாவராலும் புகழப்படுகின்ற கேசவன்

அர்ச்சனனுக்குத் தேர்ப்பாகனானான். அர்ச்சனனும் விராடன் புத்திரனுக்குச் சூதனானான். இதனையறிந்திருந்தும் நீ வசையென்று கூறுவது எனக்குப் பேரதி சயத்தை விளைக்கின்றது. எக்கலையும் வல்ல வேந்தர்க்கண் றிப் போர்க்களத்திலே சாரத்தியங்கு செய்ய வராதன்றே. ஆதலால், நீயே சாரத்தியாயிருந்து எனக்கு வாகைக்கூட்ட வேண்டும்” என்று மேண்மேலும் இரப்பச் சல்லியனு முடன்பட்டான். அவன் உடன்படுதலும் துரியோதனான், “பாண்டவரை வென்று வாகை சூடினேன்” என்றாலும் பூரித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினான்.

இரவு நீங்கியது. பதினேழாநாட் போருக்கு ஆயத்தராய் இருதிறச் சேனைவீரருங் களங்கொண்டனர். சல்லியனும், கர்ணனும் தேர்மிசை வருகின்ற கம்பீரத்தைத் துரியோதனான் பார்த்துச் சேனைவீரரும் கண்டு, இன்று பாண்டவசேனைகள் அடியோடு படுதல் நிச்சயம் என்றானந்தக் கூத்தாடி ஆர்ப்பாரித்த வொலி விண்ணுலகை அதிர்வித்தது. தேவர்களும் அன்று நிகழும் போரைக் காண அந்தரத்திலூர்ந்தனர். கர்ணனும் சல்லியனைச் சாரத்தியாகப் பெற்றேனுக்கு இன்று அர்ச்சனனை வெல்வது எளிதாமென்று தோள்கள் பூரித்தான். சல்லியன் அர்ச்சனன் பெருமைகளை யெடுத்துப் பாராட்டிக் கர்ணன் பெருமித்ததை ஆழ்வித்தான்.

அப்பால் யுத்தாரம்பக் குறியாகச் சங்கங்களும், தாரைகளும், பேரிகைகளும் முழங்கி யார்த்தன. கர்ணன் உதிஷ்டிரனைத் தேடி எதிர்த்து உக்கிர யுத்தஞ்செய்தான். அப்போரிலே உதிஷ்டிரன் தேர்ச்சாரதி யையும் தேரையும் இழந்து முதுகிட்டோடினான். அது கண்டு வீமன் உருத்தெழுந்து இடிபோலார்த் தறை கூவிக் கர்ணனை யெதிர்த்து நிருவகித்தற்கரிய கொடிய யுத்தஞ்செய்து அவனை மூர்ச்சையற்று வீழ்வித்துச் சல்லியனையுந் தேரைக்கொண்டு களத்தை விட்டோடச் செய்தான். கர்ணன் சிறிது பொழுதில் மூர்ச்சை தெளிந்து, மீண்டு களம் புகுந்து, உதிஷ்டிரன் நகுலன் சகாதேவன் மூவருஞ் சென்றெதிர்க்க வெதிர்த்து ஒரு கணத்தில் அம்முவரையும் புறங்கொடுத் தோடச் செய்

ததுமன்றி, அப்பக்கத்து வீரர் அநேகரையும் விண்புகு வித்தான். அப்பொழுது வீமன் துரியோதனனை மடக்கி அவனை மூச்செடுக்க வொட்டாமற் றடுத்துக் கொடும் போர் செய்தான். அதுகண்டு கர்ணன் துரியோதன னுக்குத் துணைசெய்யுமாறு அவன் பக்கஞ் சென்றுன். அர்ச்சனனும் அசுவத்தாமாவை யெதிர்த்து அவனைப் புறங்கண்டு விட்டு உதிஷ்டிரன் நிலையை யுணருமாறு விரைந்து சென்றுன்.

விரைந்து வருகின்றன உதிஷ்டிரன் கண்டு வாழ்த்தி, “கர்ணன் இறந்தான் போலும்” என்றுன். அர்ச்சனன், “அவன் இன்னும் இறந்திலன்” என்ன, உதிஷ்டிரன் தான் கர்ணால் அடைந்த தோல்விக்கு மனங் கொதித்திருந்தமையால் நிறைதவறி அவனை நோக்கிச் சீறி, “உன் வில்லாண்மை நன்று நன்று! பேடி கை பிற காண்டவைம் யாது செய்யும்! அதனை வில்லாண்மை யில் வல்லானெருவன் கையிற் கொடுத்திடுவாயாக” என்றுன். அச்சௌல் அர்ச்சனன் செவிக்குத் தீக் கோல் போலாக அவன் சின்து தன்னையும் மறந்து கையிலே வாளை யுருவித் தமயனைக் கொல்ல வெழுந் தான். அதுகண்டு கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனை நோக்கி, “இஃதென்னை விபாதம், யாது செய்யத் துணிந்தனை” என்றுன். அர்ச்சனன், “என் காண்டவத்தைப் பிறர் கையிற் கொடுக்குமாறு சொல்பவனைக் கொல்வது என் விரதம்” என்றுன். கிருஷ்ணன், “அற்றுயின் உன் தமயனை அவமதித்துச் சில மொழி கூறியமைக. பெரி யோரை அவமதித்தால் அவரைக் கொலைசெய்தலோ டொக்குமாதலின் அதுசெய்து நின் விரதத்தை முடிப் பாயாக” என்றுன்.

அவ்வாறே அர்ச்சனன் உதிஷ்டிரனைப் பார்த்து சில கடுஞ்சொற் கூறி, ஆறி, “யான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருஞுக” என்றுள்ளங் கசிந்து மனம் பதைத்தழுது அவன் பரதங்களில் வீழ்ந்து கிடந்தான். உதிஷ்டிரனும், தான் கோபாவேசத்தால் ஆராயாது கூறிய கடுஞ் சொற்களுக்காகப் பரிதபித்து நிறைதவறிக்

கூறலாகாது கூறிய தனக்கு அரசந் தகாதெணக் கூறித் தன் கிடீத்தையும் வீசப் புகுந்தான். கிருஷ்ணன் அவனையும் சாந்தி செய்து அர்ச்சனையையும் தன் தமயனைக் கொல்ல வெடுத்த வாளால் கர்ணனைக் கொல்வேனன்று சூனரைக்குமாறு செய்தான். வீழ்ந்து கிடந்த தம்பியைத் தமயனும் தூக்கி மார்புறத் தழுவி உச்சிமோந்தான். அவ்வளவில் அப்பிரசண்ட மாருதம் நீங்க அர்ச்சனனும் கிருஷ்ணனும் மீண்டு போர்க்களம் புகுந்தார்கள்.

அதுகாறும் வீமனே கர்னன் சேனையை யெதிர்த் துக் கொடும்போர் செய்து நின்றான். அர்ச்சனன் வரவு கண்ட வீமன் தன் மெய்ச்சோர்வு நீங்கி இருமடங்கு தழைத்துக் கர்னனை அவனுக்காக்கித் துச்சாதனைத் தனக்காக்கினான். வீமனுக்குந் துச்சாதன னுக்கு மிடையே மூண்ட கொடிய யுத்தத்திலே துச்சாதனைக் கதையினாலே மோதிக் கொன்று திரெளபதியை அவன் மானபங்களு் செய்தபோது தான் செய்த வஞ்சின வுரைப்படி அவன் உரத்தை வராளாற் பிளந்து ஒரு துளி யிரத்தத்தை யெடுத்து நாநுனியில் வைத்து, “என் சபதமுடித்தேன்” என்று சிங்கநாதங்கு செய்தான். அவ்வொலி துரியோதனன் செவியிற் பட்டபோது அவனுயிர் அவனுடலை விட்டொருகணம் பிரிந்து மீண்டு வந்து குடி புகுந்தது. அதுகண்ட அவன் பக்கத்து வீரரும் உள்ளமு முடலு மொருங்கே நடுங்கி அவசமா யினர்.

அர்ச்சனன் கர்னனை எதிர்க்குமுன்னே நகுலன் எதிர்த்துக் கர்னனுக்கு இளைத்தோடினான். அப்போது, அர்ச்சனன் சென்று கர்னனை எதிர்த்தான். தேவர்கள் அந்தரத்திலே நின்று, “அர்ச்சனன் வெல்வான்” என்றார்கள். அசரார்களும் அந்தரத்திலிருந்து, “கர்னன் வெல்லுவான்” என்றார்கள். கர்னன் கண்ணெதிரில் அவன் மகனை அர்ச்சனன் ஒரு பாணத்தாற் கொன்றுன். அது கர்னன் கோபாக்கினிக்கு நறிய நெய்யே

யாக அவன் தனது வில்லிலே திவ்விய சரங்களைத் கோத்து அர்ச்சனாக்கூடு போர் தொடுத்தான். இரு வருஞ் செய்த ஒப்பில்லாத விற்போரிலே, ஒருவரை யொருவர் வெல்லச் சிறிதுநேரமுயன்றனர். அர்ச்சனன் கர்ணனை மேற்கொள்ள வியலாமையால் பிரமாஸ்திரத்தை விடுத்தான். அதனைக் கர்ணன் வலியில தாக்கி எதிர்க்கணை பல தொடுத்தான். அவற்றை யெல்லாம் அர்ச்சனன் கண்டித்து விடக் கர்ணன் கோபமிக்கவனுய் நாகாஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்தான். அஃது அர்ச்சனனைக் கொல்லுமாறு பன்னாக்கக் கர்ணன் கையிலிருந்து வளர்ந்த கொடிய நாகக்களையாதவின் தொடுக்கப்பட்ட மாத்திரத்தே அர்ச்சனன் சிரசையே குறித்து மின்னெனப் பாய்ந்தது. இவ்வியுததந் தொடங்கு முன்னரே குந்தியைக் கர்ணன்பாற்போக்கி, நாகாஸ்திரத்தை இருமுறை தொடாதொழிதல் வேண்டு மென்னும் வரம் பெற்றது அதற்குத் தப்புதல் கூடாதெனக் கருதியேயாம்.

அவ்வஸ்திரம் வில்லினின்றும் புறப்பட்ட வடனே, கிருஷ்ணன் இரத்தை ஒருமுழும் தாழும்படி அழுத்தி னன். அழுத்துதலும் இரதம் தாழ்ந்ததுமன்றிக் குதிரைகளும் பூமியிற் காலைப் பரப்பியப் படுத்தன. பாய்ந்த நாகாஸ்திரம் அர்ச்சனன் சிரசிலக்கியந் தப்பி, அவன் கீர்டத்தைத் தகர்த்து அந்தரஞ் சென்றது. இவ்வுபாயத் தால் அர்ச்சனனைக் கிருஷ்ணன் அவ்வாபத்தினின்றும் காத்தருளினான். குறிதப்பிய தென்று நாகாஸ்திரம் மீண்டுபோய்க் கர்ணன் அம்புக் கூட்டிற் புகுந்து, “இன்னு மொருதரம் என்னை ஏவுக்” என்றிரந்தது. அதற்குக் கர்ணன், “ஒருகாற் ரெடுத்த கணையை நான் மறுகாற் ரெடுப்பதில்லை” என்று கூறி மறுத்தான். அந்நாக மதுகேட்டுத் தானே அர்ச்சனனைக் கொல்வே னென்று கூறிப்பாய, அதனை அர்ச்சனன் இரு கூறு செய்து யம்புரம் போக்கினான்.

அப்பால் அர்ச்சனன் மிகச் சூரத்துவ முடைய ஞகிச் சரங்களைச் சோனு மேகம்போலப் பொழிந்

தான். கர்ணனும் அவ்வாறே குன்று ஆண்மையோடும் பொருது, பாண்டவர் சேனையில் எண்ணில் வீரரையும், யானை, தேர், குதிரை, பதாதிகளையும் கொன்று, பூமியை இரத்த சமுத்திரங் கொண்டு மூடிய தென்னும்படி செய் தான். அது செய்தானுயினும் அர்ச்சனன் கர்ணனைச் சிறிதுபோதாயினும் முச்செடுக்க விடாது கணைகளால் நெருக்கினான். அர்ச்சனன் செய்த சாகசத்தால் கர்ணன் மெய் சோர்ந்து தன் கையிலிருந்த ஆயுதங்களை யும் நழுவ விட்டான். அதுகண்ட அர்ச்சனன் நிராயுதன்மேற் பாணந் தொடுக்க வாகாதென் ரெண்ணித் தானும் பாணந் தொடாது சிறிது நேரமிருந்தான். கிருஷ்ணன் அர்ச்சனை நோக்கி, “சோராதே” என்றாக்க, கர்ணன் பேருக்கத்தோடெட்டுமுந்து சரே வெனப் பாணந் தொடுக்கத் தலைப்பட்டான். அப் பொழுது, ஓரசரீரி அந்தரத்திலே யெழுந்து, “கர்ணை, உன் இரதத்தைப் பூமி உட்கொள்ளுகின்றது” என் ரெயித்தது. முன்னெருநாள் கர்ணன் தன் தேர்க்காலின் கீழ் தற்செயலா யகங்பட்ட ஓராண்கன்றை அரைத்துச் சென்றபோது அக்கன்றுக் குரியவனுகிய அந்தணன் சினந்து, “உன் மரணகாலம் சமீபிக்கும் போது உன் தேர்க்காலைப் பூமி கவர்வதாக” என்று சபித்துச் சென்றான்.

அச்சாப்படி கர்ணன் தேர்க்காலொன்று பூமியிற் புதைந்து சிக்கியது. அதுநோக்கிக் கர்ணன் சற்றே சித்தந் திகைத்தும் ஆண்மை விடாது பாணங்களை ஆராய்ந்து தொடுத்தவில் சிறிதும் தளர்ந்தானில்லை. அப்பாணங்களை யெல்லாம் அவ்வக்கணத்திலே அர்ச்சனன் கண்டித்து அவன் மறுகளை ஆயுமுன் நூறு கணை தொடுத்து விடுத்தான். அப்போது அவன் அர்ச்சனை நோக்கி, “வில்லாண்மைக்கும், பெருந்தகை மைக்கும் உறைவிடமாயுள்ளவனே! புதைந் த இத் தேர்க்காலை யான் தூக்கிச் சமப்படுத்தி மீண்டு தேர் மிசைக் கொள்ளும் வரையும் பொறுத்திருக்க” என்று கூறிக் கீழே குதித்துத் தேர்க்காலைத் தூக்கினான்.

கிருஷ்ணன் கர்ணனை நோக்கி, “கர்னை! அர்ச்சனன் பெருந்தகைமையினை முடிவு நாளிலேயே கருதப் புகுந் தனைபோலும்! பாண்டவர்களுக்கு நஞ்சுட்டப் புகுந்த போதும், அரக்கு மாளிகைக்கு நெருப்பிட்டபோதும், திரெளபதியை மானபங்கள் செய்தபோதும், அர்ச்சனன் வில்லாண்மையையும், பெருந்தகைமையையும் நினைத்தாயில்லையே. அந்நாள் மறந்தனை போலும்! இப்போது நீ பாராட்டுகின்ற இத்தரும நெறியை அந்நாள் நினைத்தனையாயின் நின் பாராட்டு வீணாகாது. அது செய்யாது இப்போது நாவுரரச்செய்யும் நின் பாராட்டு வீணாவாட்டமாம்” என்றான்.

அதுகேட்டுக் கர்னன் மறுமாற்றமின்றிச் சக்கரத் தைப் புதைந்தபடியே விடுத்துப் பாணங்களைத் தெரிந் தெடுத்துப் பிரயோகித்தான். அப்பாணங்களால் அர்ச்சனன் கையும் மெய்யும் சோர்ந்து அவசமாயினான். அதனை வாய்ப்பாகக் கொண்டு கர்னன் தேரினின்றும் குதித்துத் தேர்ச்சில்லை யிமுத்து நிமிர்த்த முயன்றூன். அதற்கிடையில் அர்ச்சனன் தெளிந்து நிமிர்ந்து மிக்க கோபம் பொங்கப் பெற்றவனுய, ஒரு திவ்வியாஸ்தி ரத்தை யெடுத்து விடுத்து அவன் கொடியைச் சிதைத்து விட்டு, மற்றொரு கணையை வாங்கித் தருமதேவதையை வழிபட்டு, “இது பொய்யா தொழிக” என்று பிரயோகித்தான். அஃது உரத்தைப் பிளந்து செல்லக் கர்ன னுந் தேர்த்தளத்திடை வீழ்ந்தான். வீழ்ந்த பின்னரும் அவன் தேகத்திலே அம்பு தைத்த வாய்களினின்றும் இரத்தத்தாரரகள் சூரியன் மெய்யினின்றும் எழுகின்ற கிரணக் கற்றைகள் போற் காலவும், மாலைகளும், மகுடமும் உருக்குலைந் தொருபுறம் கிடப்பவும், அவன் கையோ விற்குனிப்பும் கணைகள் தொடுக்கும் கணக்கும் மறந்ததில்லை யென்றால் கர்னன் வீரத்திறத்தை யெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ!

இந்நிலையிற் கர்னன் கிடப்பச் சூரியனும் அஸ்த கிரியை யணுகினான். அப்போது, கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனைப் போரொழிக்கவேண்று தடுத்துத் தேரிலே

யிருத்தித் தானேர் அருந்தவ முனிவர்போல் வேடந் தாங்கிக் கர்ணனை யடைந்து, “தளர்ந்துவந்தடுப்பவர்க் கெல்லாம் பெருநிதி வழங்குகின்றுயெனக் கேட்டு நெடுந் தூரத்திருந்து நெடுநர்ளைக்கு முன்னே புறப்பட்டு நடந்து வந்து என் தவக் குறைவாற் போலும், இந்நிலைக் கண்ணே யுண்ணை யடைந்தே தன். என் வறுமை நோயைக் களைந்திடுவாயாக” என்றான். கர்ணன், “இந்நிலைக்கண்ணே உம்போற் பெரியோரைத் தர்சித்தற்கு யான் செய்த தவமே தவமாம்.”

“ஆஹியோநிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை
அகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன்
பாவியேன் வேண்டும் பொருளாலரநயக்கும்
பக்ஞுவந்தன்னில் வந்திலையால்
ஓவிலாதியான்செய் புண்ணிய மனைத்து
முதலினேன் கொள்கநீ யுனக்குப்
பூவில்வா மூயலுநிகிரி னென்றாற்
புண்ணியமிதனினும் பெரிதோ”

என்று கூறித் தன் மார்பிலே அம்பு தைத்த வாயினின்றும் காலுகின்ற செந்நீரோடு தன் புண்ணியத்தைக் கொடுக்க முனிவனும் வரங்கினான்.

வாங்கியபின் முனிவன் கர்ணனை நோக்கி, “உன் போலு மீகையாளனை நாமிவ்வுலகிற் கண்டிலம். உனக்கு வேண்டும் வரமுளதேற் கேட்குக” என்றான். கர்ணன் அவனை நோக்கி, “முனிசிரேஷ்டரே, எனக்கு இன்ன மும் பிறப்புளதாயின் ஏழேழு பிறப்பினும் இரப்பவர்க் கில்லையென் றுரையா மனமும் வண்மையும் தந்தருள வேண்டும்” என்றான். முனிவன் தீயிடைப்பட்ட வெண் ணைய்போலுருகிக் கசிந்து கண்ணீர் சொரிந்து அவனை மார்புறத் தழுவி, “வள்ளல்களுட் டலைவனே! எப்பிறப் பினும் ஈகையுஞ் செல்வமும் பொருந்தி விளங்கி முடிவில் முத்தியும் பெறுக” என்று வாழ்த்தித் தன் பழைய வடிவமும் காட்டிப் போயினான். அவ்வாதி மூர்த்தியின் வடிவத்தைக் கண்ணாற் பற்றிக் கொண்டு தன் தேகத்தை

விட்டுப் பிரிந்து கர்னன் உயிர் சோதிமயமா யெழுந்து சூரியனைக் கலந்தது. சூரியனும் இரத்தத்தால் நன்றாக வயிர் சென்று கலந்தமையாற் சிவந்தான்போற் சிவந்து மேல்கடல்வாய்ப் பட்டான். “கர்னன் உயிர் பிரிந்து சூரியனைக் கலந்தது” என்றோர் அசரீரி முழங்கிற்று. அவ்வரை குந்திதேவி செவியிற் படுதலும், அவள் நெந்துருகிப் பின்னே கூந்தல் மேகமும் முன்னே கண்ணீர் சோலை மேகமும் தேகத்தை மறைப்ப இருகையாலும் தலையின் பேலறைந்து சென்று போர்க்களத்திற் கிடக்கும் மகன்மேல் வீழ்ந்தமுதாள். “என் கண்மணியே! யான் கண்ணிமாடத்திருக்கு நாளில் சூரியனருளால் உன் ஜைப் பெற்றுக் குடிப்பழிக் கஞ்சிப் பேழையிலிட்டு இரக்கஞ் சிறிதுமில்லாதேன் கங்கையிலிட்டேன். பின் னர் நீ துரியோதனனுக்கு உயிர்த்துனைவனுண்மை கேட்டும் உன் வீரங் கேட்டும் என் தவப்பயன் பலித்ததென் ரெண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேன்.

“இப்போது இவ்வுலகாண்டது போதும், இனி விண்ணுலகம் ஆள்வேணன் ரெண்ணியோ உன் தம்பியரையும், துணைவரையும் பிரிந்து விண்ணேறினும் அந்தோ! அந்தோ!” என்று அவனைத் தன் மடிமீதும் கரங்களின் மீதும் தூக்கி வைத்து அழுது கண்ணீரால் மஞ்சனமாட்டினாள். அதுகண்ட வேந்ததெல்லாம் அதிசயித்து, “இதுகாறும் கர்னனை இன்னு என்ன றறியாது போனேமே” என்றார்கள். அப்பொழுது துரியோதனன் இடியேறுகேட்ட நாகம்போல் உள்ளங்குன்றி உடல் குன்றிக் கண்ணீர் தாரை தாரையாக முகத்தின்வழி யோடிக் காலை நனைப்ப வோடிக் கர்னன்மீது வீழ்ந்து,

“அணையார்தம் படைக்கடலி எருநிலைக்குக்
கரையேற லாங்கோவப்

புணையாயைத் திறங்களிலும் பகிராய

ஓற்றதோம் புகலத்தக்க

துணையாயைன் றயிர்க்குபிராந் தோழனுமாகிய

வுன்னைத் தோற்றேறுகில் .

அணையாரு மில்லாவர சேயாரைக்

கொண்டரசாள விருக்கின்றோனே”

என்று பல கூறி யாற்றிப் புலம்பினான்.

அப்பாற் பாண்டவர்களும் தம்மைப் பெற்ற தாய் சென்று கர்ணனை மடிமீது வைத்தமுகின்ற செயல்கண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி, “இதன் காரண மென்னை? ” என்று வினவ, அவனும் கர்ணன் வரலாறு ஆதியோடந்தஞ் சொன்னான். அதுகேட்ட பாண்டவர்கள், ஆற் ரூணைப் பேரிரக்கமுங் கோபமு முடையராய்க் குந்தியை நோக்கி, “நீர் எம்மையெல்லாம் ஈன்றது எம் தமைய ஞகிய கர்ணனைக் கொல்வதற்கே போலும்! இதுகாறும் இம்மந்திரத்தை யெமக்குரைத்தீரில்லை” என்று கடிந்து விட்டுக் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “நீயாயினும் எமக்கிது கூறினுயில்லை. பேய் தந்த முலைப்பாலை யுண்டு அவனுயிரையு முடனுண்ட பித்தனுதலின் எம்மைக்கொண் டெம் மண்ணனைக் கொல்வித்தாய். நன்று, நன்று உன் சூழ்ச்சி,” என்று கூறித் துயரக்கடலிற் படிந்து புலம்பி ஞார்கள். அப்பால் சகுனி முதலியோர் துரியோதனைக் கொண்டு தம்பாடி வீடு புகுந்தார்கள். பாண்டவர்களுஞ் சிந்தாகுலந் தெளிந்து மீண்டு தம் பாசறை சேர்ந்தார்கள்.

அன்றிரவெல்லாம் தூங்காது நெட்டுயிர்ப்போடிருந்த துரியோதனன், சகுனியோடு சூழ்ச்சி செய்து வைகறை யிற் சல்லியனை நோக்கி, “துணையிழந்தேன், சுற்ற மெல்லா மிழந்தேன், சேனையெல்லா மிழந்தேன், எஞ்சியுள்ளதுஞ் சிறிதே. ஆதலால்,

நீயே யெனக்குயிரு நீயேயெனக்குளா
நீயே யெனக்குநிதிய
நீயேதுணைப்புயமு நீயேவிழித்துணைய
நீயே யணைத்துநினைய
நீயே முளைச்செருவி நதிரதி
வர்கரற்றகோவு மதலுல்
நீயேழித்தியென தெண்ணத்தை யென்று
வகைநிகழா மகிழ்ந்து புழா.”

அவனைத் தனது சேனைக்கு நாயகமாக்கினான். அது கண்டு அவன் பக்கத்து வீரரும் அரசரும், “இன்று நம் பகை வெல்வோம்” என்றான்தக் கூத்தாடிப் புஜங்

களும் பூரித்துப் போர்க்கறை கூவி அவியுந் திபமோங்கி யெரிவது போலக் குதித்தனர்.

உறைந்தெழும் வாள்போல இருள் கழித்துச் சூரியனு முதயமாயினேன். பதினெட்டாநாட்போர் முரசும் சங்கும் தாரையும் விண்ணுலகங் குலுங்க ஒங்கியொலித் தது. பாண்டவரு மவ்வொலி கேட்டுத் தமதுயரமாறி வீரமேறி யெழுந்தனர். அப்பொழுது அசுவத்தாமாவும் கிருபனும் துரியோதனை நோக்கி, “நம்பக்கத்து வீரரெல்லாம் மாண்டொழிந்தனர். யானை தேர் குதிரை காலாட் சேனைகளும் அருகின. உன் தம்பியருஞ் சுருங் கினர். வீஷ்மர் பத்துநாட் கொடும்போர் புரிந்தும் பாண்டவரை வெல்ல வியலாது வீழ்ந்தனர். அப்பால் துரோனர் ஐந்துநாட் செய்த போரே நினைக்கினும் மனங் கலங்கத் தக்கது. அதிலும் பாண்டவரே வெல்வார்ராயினர். அதன்மேல் தனக்கொப்புயர்வில்லாத கர் ணன் இரண்டுநாட் செய்த போர் தேவர்க்கும் திகில் விளைக்கத்தக்கது. அதிலும் பாண்டவரே வெற்றிமாலை சூடினர். ஆதலால், அவரோடு போர் தொடுப்பதை நிறுத்திச் சமாதானம் புகுவதே தக்கதாம்” என்றனர்.

அவ்வரைகளைக் கேட்ட துரியோதனன் அவர்களை நோக்கி, “நீவீர் கூறியதெல்லா மொக்கும். ஆயினும், அவ்வுபாயம் யாருக்குச் சொல்லத்தக்கது. பூவுலகாள விரும்பியிருக்கும் மன்னவர்க்கே சொல்லத் தக்கது. யானே பூவுலகாண்டு துய்ப்பன துய்த்து மனம் வெறுத்து மேலுலகாள மனங் கொண்டேன். எனக்கிவ்வுரை சரலாது” என்று கூறி, ‘எழுந்திடும் போருக்கு’ என்றுன். மலை கலங்கினும் தன் மனநிலை கலங்காத ஆண் மையும், வன்மையுமுடையனகிய துரியோதனன், “நும் இரு வீரரோடும் சல்லியனும் கிருதவர்மாவு மிருக்கையில் யான் போருக்கஞ்சேன்! எழுந்திடும்” என்று அவரை யழைத்துக் கொண்டு போர்முகம் புகுந்தான். பாண்டவ சேனையும் வந்தெதிர்த்தது. அப்போது உதிஷ்டிரன் துரியோதனை யெதிர்த்துக் கொண்டு போராண்மையும், வில்லாண்மையுங் காட்டி உருத்திராங்காரத்தோடு போர்

செய்தான். துரியோதனன் சோர்வடைந்தமை கண்டு சல்லியன் அவனுக்குத் துணை செய்யப் புகுந்து கொடிய யுத்தந் தொடுத்தான்.

சிறிது போதில் உதிஷ்டிரன் அவன் வளிமையு மடக்கித் திவ்வியாஸ்திரம் ஒன்றைப் பிரயோகித்து அவன் சிரசையுங் கொய்து வீழ்த்தினான். சல்லியன் வீழ்தலும், சுகுனியும் சகாதேவன் கைக்கணைக்கிரையாகி மாண்டான். சேநேதிபதி வீழ்ந்தவளவில் ஓடத்தொடங்கிய சேனையைத் துரியோதனன் மடக்கித் திரட்டிப் புத்தாண்மை கொண்டு மீண்டான். அதுகண்டு வீமனும் அர்ச்சனனும், துரியோதனன் மேலும், சேனைமேலும் முறையே போர் தொடுத்தனர். சிறி து நேரத்தில் சேனையெல்லாம் மாண்டும் முதுகிட்டு மொழியத் துரியோதனன் நிராயுதனுகித் தனித்தான். கிருபனும், கிருத வன்மாவும், அசுவத்தாமாவும் முதுகிட்டனர். அவர்கள் உயிர் துறந்தனர் என்றெண்ணித் துரியோதனன் தானு முதுகிட்டோடி ஒரு தடாகத்தினுள்ளே புகுந்தொளித் தான். இரவும் வந்து அவன் கரவுக்குத் துணையாயிற்று. முதுகிட்ட கிருபாதியர் மூவரும் துரியோதனன் புகுந் திருக்கும் இடத்தை யடைந்து அவனுடன் ஆலோசித்தனர். அப்பொழுது, அவ்வழியே சென்ற வேடர் சிலர் அவர்கள் பேசுகின்ற இரகசியத்தை யுணர்ந்து போய்ப் பாண்டவர்களுக் குரைத் தனர். போர்க்களத்திலே தம்மை யெதிர்ப்பாரின்றிப் பாசறை நோக்கி மீண்ட பாண்டவர் அதுகேட்டலும் அக்காரிருளிற் சென்று தீவர்த்திகள் கொண்டு தேடுவித்தனர். அவன் வெளிப் படாதிருப்பது கண்டு உதிஷ்டிரன், “ஏ துரியோதனு! உன் வீரம் இதுவா? அரசராய்ப் பிறந்தோர் போர்க் கஞ்சி ஒளித்திடாரன்றே? இராஜகுலத்திற்கும், உண்ணை அருந்தவங் கிடந்தீன்ற மாதாவுக்கும் அழியா வசையை ஏன் உண்டாக்குகின்றாய்? நீ பேசின வீர மெல்லாம் எங்கே குடிபோயின? குலமன்னவர் போரி வூடல் விடுத்து விண்ணுலகவின்பத்தை யடையப் புகு வதன்றிக் குளத்திற் புகுந்தொளித் துயிர்வாழா ரன்றே!” என்றான்.

அவ்வரை கேட்டலும் துரியோதனன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, “என் துணைவரை யெல்லாம் இழந்தேனதலின் இனிக் காடு புகுந்து வாழ்வேன். நீ சென்று அரசாள்கா” என்றான். உதிஷ்டிரன் அவனை நோக்கி, “கோவிழந் திருக்குமுனது கையில் இராச்சியதானம் பெறுவதும் நீகொடுப்பதும் எவ்வாறும்” என்று பரிகசித்துரைக்கத் துரியோதனன், “அற்றுயின் போருக்கு வருக” என்று கூறி வெளிப்பட்டான். வெளிப்பட்ட துரியோதனன், “தமியனுய்த் துணையிலியாய்த் தோன்றிக் குதிரையின்றிக் கைக்கோராயுதமு மின்றி நிற்கும் யான், பெருஞ்சேனையோடு ஆயுதபாணிகளாய் நிற்கும் உம்மோடு செய்யத் தக்க போர்தாம் யாதாம்? ஆயினும் உம்மையெல்லாம் ஒரொருவராகப் பொருது உம்மாண்மையைப் போக்கு வேன்” என்றான். உதிஷ்டிரன் அதுகேட்டு, “நம்முன் ஒருவரையாவது நீ கொல்லுவையேல் அரசு நின்ன தேயாம்” என்றான். அது செவிப்படுதலுந் துரியோதனன் நன்றெனக்கூறி, “நும்முன் யாவராயினும் வருக” வென்ன வீமனே எதிர்த்தான். துரியோதனனுக்கு மொரு கதாயுதம் உதிஷ்டிரனாற் கொடுக்கப்பட்டது. இருவரும் கதாயுதந் தரித்தவராய்ச் சிங்கமுன் சிங்கமு மாமெனக் கறுவிச் சினந்து பெரும்போர் புரிந்தனர்.

அவ்வமயத்தில், கிருஷ்ணன் தமையனுகிய பலரா மனும் தீர்த்தயாத்திரை செய்து மீள்வான் அங்கு வந் தடைந்தான். அவன் இருவர் போரையுங் கண்டு, “நீவீர் இங்கிருந்து போர் செய்தலாகாது. குருகேஷத்திரத்தை அடைக” என, அவ்வாறே எல்லோரும் அவ்விடத்தை அடைந்த பின்னர் இருவரும் அங்கே போர் செய்தார்கள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவர். கதாயுதம் தன்மேற் படாவகை அதனாற் றடுப்பர். எழுந்து அந்தரத் தினிற்பர், வீழ்வர், சீறி அடிப்பர், காலால் ஏற்று வர். இப்படி இருவரும் வெற்றியின்றிச் சிறிதுபோது போர் செய்கையில் கிருஷ்ணன் அர்ச்சனைனை நோக்கி, “வீமன் தான் செய்த சபதத்தை மறந்தனன் போலும்” என்றான். அர்ச்சனன் அதனை வீமனுக்குணர்த்துமாறு

தனது தொடையிலே யறைந்தான். அக்குறிப்பினே வீமனுணர்ந்து, துரியோதனன் தன்னைச் சாடி யந்தரத் திற் குதித்தெழும்போது அவன் இடத் தொடையை கதாயுதத்தாலடித்துத் தகர்த்தான். அதனால் துரியோதனன் உயிர் கலங்கி ஐராவத யானை போலப் பூமியின் மேல் வீழ்ந்தான்.

தேவர்கள் மலர்மாரி தூவினார்கள். அந்தரதுந்துபி யார்த்தது. அப்பால் வீமன் வீழ்ந்து கிடக்கும் துரியோதனன் முகத்தைக்கண்டு அவன் திரெளபதிக்கும் தமக்குஞ் செய்த பிழைகள் மனத்திலெழுக் கொடுஞ் சினப்பித் தேறி, அவன் தலையிற் கிடந்த கிரீடத்தைக் காலாலு தைத்து, “கீழ்மகனுக்கு முடி யேதுக்கு” என்று அதனைச் சிறைத்துவிட்டு அவன் தலையையுங் காலாலு தைத்தான். அச்செயல் உதிஷ்டிரன் மனத்தை வருத்த அவன் வீமனை நோக்கி, “துரியோதனன் உன் உறவி னன். அதிலும் அரசன், அவனைக் காலாலுதைப்பது அறமுறையன்று” எனக் கூறிக் கடிந்தான். இதற் கிடையில் பலராமன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “வீமன் துரி யோதனனைத் தொடையிலடித்துக் கொன்றது யுத்த முறையன்று. ஆதலால், யான் அம்முறைகேடு செய்த வஞ்சகளைக் கொல்வேன்” எனக் கூறிச் சினந்து தன் கையில் வாட்படையை யெடுத்தான்.

கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, “வீமன் செய்தது தகும். துரியோதனன் திரெளபதியை மானபங்களு செய்து அவளைத் தன் தொடையிலிருத்த முயன்றது அறிவையன்றே? அப்பொழுது வீமன் துரியோதனனைத் தொடையைத் தகர்த்துக் கொல்வதாக விட்ட சபதங் காரணமாகவே அது செய்யப்பட்டது” என்றான். பலராமனுடன் தீர்த்தமாடி மீண்ட விதூரனும், “அதுவே வீமன் அங்ஙனங்கு செய்தமைக்குக் காரணமாம்” என்றான். அவ்வளவில் பலராமன் சினந்தனிந்து மீண்டான்.

அப்பால் கிருஷ்ணன் அர்ச்சனையும் ஏனைய பாண்டவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு களத்தை

விட்டுக் கங்கைக்குச் சென்றான். பகையும் அச்சமும் ஒழிந்தமையால் பாசறையிலே வீரர்களும் பாண்டவர்கள் புத்திரரும் சிந்தையிற் கலக்கம் சிறிதுமின்றி ஆழ்ந்து நித்திரை போயினர். அப்பொழுது அசுவத்தாமா துரி யோதனன்பாற் சென்று அவன் கிடக்கும் பரிதாப நிலையைக் கண்டு, “உனக்கு நான் செயற்பால துளதோ” என்று வினவ, அவன், “என்னுயிர் பிரியப் போகின்றது. இனி உன்னை இவ்வுலகில் காணமாட்டேன். பாண்டவர் என்னை வென்று அரசு கைக்கொண்டாரென்னுஞ் சொல் உண்டாகா வண்ணம் காப்பையேல் அதுவே எனக்கு நீ செய்ய முறுதியாம்” என்றான்.

அதுகேட்ட அசுவத்தாமா, “அதுசெய்வேன்” எனக் கூறி மீண்டுபோய் அவ்விரவிற்குரை பாண்டவர்களுடைய பாசறையிற் புகுந்து அச்சமின்றி நித்திரை போகின்ற சிறுவர்கள் ஐவரையும், மற்றை வீரரையும் சிரங்கொய்து படுகொலை புரிந்து போனன். கங்கைக் கரைக்குப் போய் மீண்ட பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் திரெளபதியைத் துயிலுணர்த்தித் தம் புத்திரரையுந் துயிலுணர்த்த அவர்கள் துயில் செய்த பாசறைக் கண்ணே சென்றனர். அங்கே அவர்களுடல் கிடக்கின்ற நிலையைக் கண்டு கலங்கித் திரெளபதியோ டழுது புலம்பினர். இவ்விழி தொழில் செய்தான் அசுவத்தாமா வென்பது பாண்டவர் உணர்ந்து அவனைத் தேடித் தக்கவாறு ஒறுத்து அவன் சிரசிலிருந்த இரத்தினத்தையும் கவர்ந்து அவனை மானபங்களுக்கு செய்து தாழ்வித்தனர்.

இவ்வளவில் யுத்தம் ஒழிந்தது. அப்பால் திருத் ராஷ்டிரன் தன் மைந்த ரெல்லோரும் மாண்டமை கேட்டுப் புலம்பி அறிவழிந்து வீழ்ந்தான். சிறிது நேரத் திலே தேறிக் காந்தாரியையும் ஏனைய இராஜஸ்தார்களை யும் அழைத்து, அவரெல்லாம் விரிந்த கூந்தலோடு வீதி வழியே தன்னைத் தொடர்ந்து சிரமேற் கைவைத்துக் கண்ணீரால் வழிநைத்துச் செல்லப் போர்க்களத்தை நோக்கி நடந்தான்.

திருத்ராஷ்டிரன் அங்வனஞ்சு செல்லுதலை யுணர்ந்த பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் அவனைக் காணுமாறு எதிர் சென்றார்கள். திருத்ராஷ்டிரன் உதிஷ்டிரனை அன்போடு தழுவி யழுத பின்னர் வீமனைத் தேடினான். வீமனைத் தேடுவ கருத்தினை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் ஓரிருப்புப் பிரதிமையைக் காட்டத் திருத்ராஷ்டிரன் அதனை வீமனைக் கொண்டு தழுவிக் கொல்லுங் கருத்தினான் யிருக்கையாலும் இறுகத் தழுவித் தன்னுடல் புண்ணையினான். தன் மார்பு இரத்தங் காலத் திருத்ராஷ்டிரன் வீமன் மேற் கொண்ட கோபமுந் தணிந்தான். அதுகண்டு கிருஷ்ணன் வீமனைக் காட்ட அவன் அவனைத் தழுவித் தான் புத்திர சோகத்தாற் செய்த பிழையையும் கூறி ஏனைய பாண்டவரையும் தழுவினான். காந்தாரியும் கோபந்தணிந்து பாண்டவர்களைத் தழுவி ஆசீர்வதித் தாள். அப்பால் யாவரும் கங்கைக் கரையை யடைந்து அங்குச் செயற்பால் தீக்கடன்களை யெல்லாம் முடித்தனர்.

அப்பால் உதிஷ்டிரன், திருத்ராஷ்டிரனை முதி யோன் என்னு முரிமை பற்றி முன்னே இரத்தத்திலி வர்ந்து செல்ல விடுத்துத் தான் ஓரிரதத்திலே பின்னும் தன் பின்னே மற்றைய பாண்டவரும் கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் செல்லச் சென்று, அஸ்தினூபுரியை யடைந்து இராஜமாளிகையிற் பிரவேசித்தான். அவன் வரவை ஆவலோடு எதிர்நோக்கி, அங்கிருந்த இருஷி களும், நாரதரும் ஆசி கூறி வாழ்த்தினார்கள். உதிஷ்டிரன் அஸ்தினூபுரியை யடைந்த பின்னர், “இவ்விராச்சி யத்தை யடைதற்கு எத்தனைகோடி ஜீவர்களைப் பலி கொடுத்தேன்? எனக்கு உறவினராய் நட்பினராய்ப் பழகினவராய் என்னை வளர்த்தவராய் எனக்குக் கல்வி யீர்றினவராய் என் ஏவலாயிருந்தார் ஒருவரையுங் காண்கிலேனே. மந்திரிகளில் விதுரங்களுவனே யுளன். இத்தனைப் பெரியோரை யெல்லா மிழந்தபின் இனி யான் செய்யத்தக்க அரசு யாது? அரசியல் எனக்கு வெறுப்பா யிருக்கின்றது. யான் அரசியல் நடாத்துவதி லும் துறவியலையே பெரிதும் விரும்புகின்றேன்” என்று

கூறித் தளர்ந்தான். அதனைக்கேட்ட வியாசரும் ஏனைய முனிவர்களும், “நீ கூறுவது தகாது; அரசர் தமக்குளிய அரசியலீல் நடாத்தியபின்னரே துறவறத்தை மேற் கொள்ளுதல் வேண்டும்” என்றும் உதிஷ்டிரனைக் கண்டித்தனர்.

அதனால் அவன் முடி குடுதற்கிசைந்தான். அது கேட்டு மன்னருங் குடிகளும் குதூகலித்தார்கள். முடி குட்டுதற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைல்லாஞ் செய்யப் பட்டன. உரிய முகூர்த்தத்திலே முனிவரும் மன்னரும் மண்டலீகரும் மற்றுள்ளோரும் கொண்டாட மிக்க சம் பிரமமாகவும், வேத முறையாகவும் உதிஷ்டிரன் முடி குட்டப்பட்டான். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். வானகதுந்துபி முழங்கின. உதிஷ்டிரன் முடி குடியவுடன் திருதாஷ்டிரனை நமஸ்கரித்து, “உன் குற் றேவல் செய்யுமாறே இம்முடி குடினேன்” என்றான். அவ்வரை கேட்ட திருதாஷ்டிரன் உள்ளங் களித்து, அவனைத் தழுவி, ஆசி கூறி, மற்றைய பாண்டவர்களையுந் தழுவி, “ஜவீரும் அறமுறை காத்து அரசு புரி வீராக” என்று வாழ்த்தினான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் உலகங் களிக்கர அரசியற்றி மறங்கடிந்து அறங்களை வளர்ப்பானுயினான்.

பாரதச் சுருக்கம் முற்றிற்று!

அரும்பதவரை

- அக்கிர - முதன்மையான
 அங்குசம் - தோட்டி
 அசாத்தியம் - செய்யமுடியாதது
 அகவம் - குதிரை
 அஞ்சலியஸ்தனுப் - கூப்பிய
 கையனுய
 அஞ்ஞாதவாசம் - பிறர் அறியாமல்
 மறைந்து வாழுதல்
 அடிப்படுத்தி - அடக்கி
 அண்டகடாகம் - அண்டகோளம்
 அண்ணிய - அணிமையான
 அதிதிகள் - விருந்தினர்
 அதிரதன் - மிகுந்த தேர்ப்படை
 யினை உடையவன்
 அந்தகாரம் - இருள்
 அந்தகன் - குருடன்
 அந்னியன் - அன்னியனல்லா
 தவன்
 அநாதரக்ஷகா - யாருமற்றவரைக்
 காப்பவனே
 அபயஸ்தம் - பயமின்மையைக்
 காட்டும்கை
 அபவாதம் - பழி
 அபரக்கிரியை - மரணச்சடங்கு
 அபிஞ்டம் - விருப்பம்
 அபுத்திபூர்வமாக - நினைக்காமல்
 அர்த்தசந்திரவியூகம் - பாதிச்
 சந்திரன் போன்ற
 படையனிவகுப்பு
 அரவம் - ஒலி
 அரன் - சிவன்
 அருகம் - தகுதி
 அருத்தி - உண்பித்து
 அளக்பாரம் - கூந்தல்
 அற்றம் - சமயம்
 அறக்கடவுள் - யமன்
- அறைகைவல் - போருக்கழைத்தல்
 அனுகமனம் - உடன்கட்டை
 எறுதல்
 ஆகுலித்து - துக்கித்து
 ஆசங்கை - ஜயம்
 ஆஞ்ஞெ - கட்டளை
 ஆஜைபுகுந்தவன் - சத்தியம்
 செய்தவன்
 ஆதரம் - அன்பு, விருப்பம்
 ஆதுலர் - வறியவர்
 ஆபத்பாந்தவா - ஆபத்தில்
 உதவுபவனே
 ஆயம் - தோழியர் கூட்டம்
 ஆவனவொலி - சந்தை ஒலி
 இரத்தினகசிதம் - இரத்தினமயம்
 இரண்பேரிகை - போர்ப்பறை
 உசாவினுன் - வினைவி ஆராய்ந்தான்
 உசிதமற்ற - அருவருப்பான
 உடுக்கருவி - சுக்கான்
 உத்தண்ட - நிமிர்ந்த
 உந்த - தள்ள
 உய்ப்பவன் - செலுத்துபவன்
 உரோஷம் - மானம்
 உன்னத - உயர்ந்த
 ஊமர் - ஊமைகள்
 ஒட்டம் - பந்தயப்பொருள்
 ஒற்றர் - தூதுவர்
 கட்புலன் - பார்வை
 கடப்பாடு - கடமை
 கம்பலை - ஆரவாரம், ஒலி
 கம்பிரம் - ஆழம்
 கம்பியன் - தச்சன்
 கரந்த - மறைந்த
 கலை - ஆண்மான்
 கவற்சி - கவலை
 கவன்றுன் - கவலையுற்றுன்

கஜரத்துரப்பதாதி - யானை, தேர்,
குதிரை, காலாள்
காரணமிதங்கள் - காரணப்பெயர்
காருடஷுகம் - கருடவடிவான
படையணிவகுப்பு
கால்வன - பொழிவன
கிரகித்தான் - கொண்டான்
கிரிசன் - சிவன்
கிருகம் - விடு
குக்கிராமம் - சிறுகிராமம்
குணத்தொனி - வில்லின்
நான் ஒவி
குழாம் - கூட்டம்
குறும்பு - தீமை
கோடும் - ஒவி
கையுறை - காணிக்கை
சக்களத்தி - மாற்றுள்
சங்கேதம் - பொருத்தம்
சஞ்சல - துக்க
சந்திரிகை - நிலா
சம்பன்னர் - நிறைவுடையவர்
சமிக்குரு - குறிப்பு
சரம் - அம்பு
சன்னத்தனுய் - ஆயத்தனுய்
சாமம் - சமாதானம்
சிந்தாகுலம் - மனக்கவலை
சிரவணம் - கேட்டல்
துளுரை - சபதவார்த்தை
செய் - வயல்
சைவம் - பிள்ளைப்பருவம்
சோரமார்க்கம் - களவுளெந்றி
தபதிகள் - தச்சர்கள்
தமியன் - தனித்தவன்
தனுாரவேத ஆசிரியன் - வில்
வித்தை கற்பிப்போன்
தானை - சேனை
திசா - திக்கு
தினகரன் - துரியன்
துனுக்குற்று - நடுங்கி
துர்க்கிருத்தியம் - கெட்ட செப்பை

பிக்ட்டன் - மாசகன்
பீதாம்பரம் - பொன் ஆடை
புஜீ - தெப்பம்
புரவி - குதிரை
புலாயிதகதி - தாவுதல்
பூஞு - பூஜீ
பெருந்தகை - பெரியோன்
பேதம் - பகை
பொள்ளோன - விழரவாக
போகசமயம் - கூடும்நேரம்
போக்கியங்கள் - இன்பப்
பொருள்கள்
மண்டலீகர் - மண்டலத்தலீவர்
மந்தமாருதம் - தென் றற்காற்று
மந்திரத்தலீவர் - மந்திரிமார்
மனோகரம் - இன்பம்
மனோதம் - மன எண்ணம்
மாதுலன் - மாமன்
மாற்றூர் - பகைவர்
மீதூர் - மேஸெழ
மினி - வீரன்
முழுமகன் - முடன்

முழு - குடை
மெய்க்காப்பாளர் - தன்னிரக்
காப்போர்
மேகவானன் - இந்திரன்
வசீகரம் - கவர்ச்சி
வண்ணமகள் - அலவங்காரம்
செப்பும் தோழி
வதந்தி - வாய்ச்செப்பு
வயிற்லைத்து - வயிற்றிலைத்து
வரப்பிரசாதம் - அருட்கொடை
வரம்பிகந்த - எல்லைகடந்த
வருவித்தல் - பொழிதல்
வாய்ப்புழி - வாய்த்த இடத்து
வித்தியார்த்தி - மாணவன்
விதவை - கணவனை இழந்தவன்
வியர்த்தம் - பயனற்றது
விருத்தாப்பிய தசை - கிழப்பருவம்
வெள்கி - நாணி
வேத்தவை - இராச சபை
ஜனசமூகம் - சனக்ஷஸ்டம்
கூழித்தவர்கள் - பொறுத்தவர்கள்
ஸ்மரித்து - தியானித்து

பாரதச்சுருக்கம்

விற்பனை உரிமையாளர்:

திருநெல்வேலி நகரசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

விழரவில் வெளிவருகிறது

கம்பிளோடி வரலாறு

ஆச்சிமோன்:

திருநெல்வேலி நகர்

நம் 2.50.